

B. A. PARIS

ÎN SPATELE
UȘILOR ÎNCHISE

virtual-project.eu

B.A. PARIS

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Original: *Behind Closed Doors* (2016)

Traducere din engleză de:
LIDIA GRĂDINARU

virtual-project.eu

3
TREI

2017

PREZENT

Sticla de șampanie atinge cu zgomot teigheaua de marmură din bucătărie făcându-mă să tresar. Mă uit la Jack, sperând să nu fi observat cât sunt de agitată. Mă surprinde privindu-l și zâmbeste.

— Perfect, spune el încetișor.

Mă ia de mână și mă duce la musafirii noștri care așteaptă. Când trecem prin hol, văd crinul înflorit adus de Diane și Adam pentru grădina noastră. E de un roz atât de frumos, încât sper ca Jack să-l planteze într-un loc din care am să-l pot vedea de la fereastra dormitorului. Mă gândesc la grădină, mă podidesc lacrimile și le înghit repede. Cum în seara asta sunt atâtea în joc, trebuie să mă concentrez pe momentul prezent.

În camera de zi, un foc arde liniștit în căminul antic. E martie, dar încă e răcoare și lui Jack îi place ca invitații noștri să se simtă cât mai confortabil.

— Casa voastră e cu adevărat extraordinară, Jack, spune cu admirație Rufus. Nu crezi, Esther?

Nu-i cunosc nici pe Rufus, nici pe Esther. Sunt noi în zonă și în seara asta e prima dată când ne întâlnim, de aceea sunt și mai emoționată. Dar nu-mi permit să-l dezamăgesc pe Jack, așa că-mi fixez un zâmbet pe față, rugându-mă ca ei să mă placă. Esther nu-mi întoarce zâmbetul, așa că bănuiesc că amână evaluarea. Dar nu pot s-o condamna. Sunt sigură că, de când a intrat în cercul nostru de prieteni, acum o lună, i s-a tot spus că Grace Angel, soția eminentului avocat Jack Angel, este un exemplu perfect de femeie care are tot – casa perfectă, soțul perfect, viața perfectă. În locul lui Esther, și eu aș fi circumspectă în privința mea.

Ochii îmi cad pe cutia cu bomboane de ciocolată scumpă pe care tocmai a scos-o din geantă și simt o undă de emoție. Nevoind să i le dea direct lui Jack, mă îndrept ușurel spre ea, iar ea mi le întinde instinctiv.

— Mulțumesc, arată minunat, spun recunoscătoare, punând cutia pe măsută ca s-o deschid mai târziu, la cafea.

Esther mă intrigă. E total opusă lui Diane – înaltă, blondă, suplă, rezervată – și nu pot să n-o respect pentru faptul că e prima persoană care pășește în casa noastră și nu o ține întruna cu ce frumoasă este. Jack a insistat să alegă el casa, spunându-mi că avea să fie darul meu de nuntă, așa că am văzut-o prima dată când ne-am întors din luna de miere. Deși îmi zisese că era perfectă pentru noi, nu mi-am dat seama pe deplin ce voia să spună decât când am văzut-o. Amplasată pe un teren mare în capătul îndepărtat al

satului, ea îi oferă lui Jack intimitatea pe care și-o dorește cu înfocare, precum și privilegiul de a fi stăpânul celei mai frumoase case din Spring Eaton. Și cel mai bine apărăta. Are un sistem complicat de alarmă, cu obloane de oțel care protejează ferestrele de la parter. Probabil că pare ciudat că de multe ori obloanele stau închise în timpul zilei, dar, așa cum spune Jack oricui întreabă, cu o slujbă ca a lui, siguranța este una dintre priorități.

Avem o mulțime de tablouri pe pereții camerei de zi, dar oamenii sunt atrași de obicei de pictura mare și roșie care atârnă deasupra căminului. Diane și Adam, care au văzut-o deja, se duc să mai arunce o privire, iar Rufus li se alătură, în timp ce Esther se așază pe una dintre canapelele din piele crem.

— E uimitoare! spune Rufus, uitându-se fascinat la sutele de pete mici care alcătuiesc mare parte din pictură.

— Se numește *Licurici*, explică Jack, desfăcând sârma sticlei de șampanie.

— N-am mai văzut așa ceva.

— Grace a pictat-o, îi spune Diane. Ți vine să crezi?

— Trebuie să vezi și celelalte tablouri ale lui Grace.

Jack scoate dopul din sticlă cu un susur abia auzit.

— Sunt cu adevărat nemaipomenite, adaugă el.

Rufus se uită cu interes prin cameră.

— Sunt aici?

— Nu, sunt altundeva în casă.

— Doar pentru ochii lui Jack, glumește Adam.

— Și ai lui Grace. Nu-i așa, iubito? spune Jack, zâmbindu-mi. Numai pentru ochii noștri.

— Da, aprob eu, întorcând capul.

Ne alăturăm lui Esther pe canapea și Diane scoate o exclamație de plăcere când Jack toarnă șampania în pahare înalte. Se uită la mine.

— Acum ți-e mai bine? întreabă ea. Grace n-a putut să ia ieri prânzul cu mine fiindcă a fost bolnavă, explică, întorcându-se spre Esther.

— A fost doar o migrenă, protestez eu.

— Din nefericire, Grace e predispusă la migrene, spune Jack, uitându-se compătimitor la mine. Însă nu țin mult, slavă Domnului.

— E a două oară când m-ai lăsat cu ochii în soare, îmi amintește Diane.

— Îmi pare rău, mă scuz eu.

— Mă rog, măcar de data asta n-ai uitat, mă tachinează ea. Ce-ar fi să ne întâlnim vinerea viitoare ca să compensăm? O să fii liberă, Grace? N-ai nicio programare la dentist de care să-ți amintești în ultima clipă?

— Nu, și nici migrene, sper.

Diane se întoarce spre Esther.

— Vrei să vii cu noi? Va trebui să fie la un restaurant din oraș fiindcă eu lucrez.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea, spune Esther și se uită la mine, ca să vadă poate dacă nu mă deranjează că vine și ea și, în timp ce-i întorc zâmbetul, mă simt îngrozitor de vinovată deoarece știu deja că nu mă voi duce.

Cerând tuturor să fie atenți, Jack ține un toast pentru Esther și Rufus, urându-le bun venit în zonă. Ridic paharul și iau o gură de șampanie. Bulele dansează în gura mea și simt brusc un val de fericire, de care încerc să mă agăț. Dar el dispare la fel de repede cum a venit.

Mă uit la Jack care vorbește cu însuflețire cu Rufus. El și cu Adam l-au cunoscut pe Rufus în urmă cu două săptămâni la clubul de golf și l-au invitat la o partidă. Au descoperit că Rufus e un jucător de golf excelent, dar nu într-atât de bun ca să-l învingă pe el, și Jack i-a invitat pe el și pe Esther la noi la cină. Urmărindu-i acum, este evident că Jack caută să-l impresioneze pe Rufus, ceea ce înseamnă că e important ca eu s-o cuceresc pe Esther. Dar n-o să fie ușor; în timp ce Diane pur și simplu mă adoră, Esther pare mai complicată.

Mă scuz, mă duc la bucătărie să aduc tartinele pe care le-am pregătit mai devreme și să fac ultimele retușuri cinei. Eticheta – Jack e pedant în privința ei – cere să nu lipsesc mult, așa că bat repede albușurile care așteaptă într-un castron și le adaug în amestecul de sufleu pe care l-am preparat mai devreme.

În timp ce pun cu lingura amestecul în farfuriile, mă uit agitată la ceas, apoi pun farfuriile într-o tavă cu apă și o bag în cuptor, reținând ora exactă.

Am un moment de panică la gândul că s-ar putea să nu fiu gata la timp cu toate, dar, amintindu-mi că frica este dușmanul meu, încerc să rămân calmă și mă întorc în camera de zi cu tava cu tartine. Îi servesc pe toți, acceptând complimentele cu amabilitate, pentru că și Jack le-a auzit. Bineînțeles, cu un sărut pe creștetul meu, o aprobă pe Diane care spune că sunt într-adevăr o bucătăreasă nemaipomenită, iar eu scot un oftat de ușurare neauzit.

Hotărâtă să mă pun bine cu Esther, mă așez lângă ea. Văzând asta, Jack îmi ia tartinele din mâini.

— Meriți să te odihnești, iubito, după cât ai muncit azi, spune el, ținând tava în echilibru pe degetele lui lungi și elegante.

— N-a fost deloc greu, protestez eu, ceea ce e o minciună, iar Jack știe asta, fiindcă el a ales meniul.

Încep să-i pun lui Esther toate întrebările potrivite: dacă s-a obișnuit în zonă, dacă-i pare rău că a plecat din Kent, dacă s-au acomodat cei doi copii ai ei la noua școală. Dintr-un motiv neștiut, faptul că sunt bine informată pare

s-o irite, așa că am grijă s-o întreb cum îi cheamă pe fiul și fiica ei, deși știu că se numesc Sebastian și Aisling. Cu toate că știu ce vârste au, șapte și cinci ani, mă prefac că nu știu. Conștientă că Jack îmi ascultă fiecare cuvânt, știu că se va minuna de jocul meu.

— Nu aveți copii, nu-i așa, spune Esther ca o afirmație, nu o întrebare.

— Nu, nu încă. Ne-am gândit ca mai întâi să ne bucurăm câțiva ani unul de celălalt.

— Păi, de cât timp sunteți căsătoriți?

— De un an, recunosc eu.

— Săptămâna trecută a fost aniversarea lor, intervine Diane.

— Și încă nu sunt pregătit să-mi împart frumoasa soție cu altcineva, spune Jack, umplându-i iar paharul.

Pe moment absentă, mă uit cum un strop de șampanie ratează paharul și aterizează pe pantalonii lui imaculați.

— Sper că nu te superi că întreb, începe Esther, învinsă de curiozitate, dar vreunul dintre voi a mai fost căsătorit?

Vorbește de parcă ar vrea ca răspunsul să fie afirmativ, ca și cum un fost soț sau o fostă soție nemulțumită care pândește în fundal ar fi fost dovada că nu suntem chiar perfecți.

— Nu, niciunul dintre noi n-a fost, spun eu.

Ea se uită la Jack și sunt sigură că se-ntreabă cum cineva atât de arătos a reușit să rămână atâta timp neîmperecheat. Simțindu-i privirea, Jack zâmbește bine dispus.

— Trebuie să recunosc că la patruzeci de ani începusem să nu mai sper că am să găsesc vreodată femeia perfectă. Dar cum am văzut-o pe Grace, am știut că ea era cea pe care o așteptam.

— Ce romantic! oftează Diane, care știe deja cum ne-am cunoscut eu și Jack. Am pierdut socoteala femeilor cu care am încercat să-l cuplez pe Jack, însă niciuna n-a fost bună până când a cunoscut-o pe Grace.

— Dar tu, Grace? întrebă Esther. Și la tine a fost dragoste la prima vedere?

— Da, spun eu, amintindu-mi momentul. A fost.

Copleșită de amintiri, mă ridic puțin prea repede și capul lui Jack se răsuțește spre mine.

— Sufleul, explic eu calmă. Trebuie să fie gata. Vreți să vă așezați la masă?

Zoriți de Diane, care le spune că sufleul nu așteaptă pe nimeni, toți își golesc paharele și se îndreaptă spre masă. Totuși, Esther se oprește pentru a se uita mai bine la *Licurici* și, când Jack i se alătură în loc s-o îndemne să se așeze, oftez ușurată pentru că sufleul nu e nici pe departe gata. Dacă ar fi fost

gata, mai că aş fi plâns de stres din cauza întârzierii, mai ales că el începe să-i explice tehnicile deosebite pe care le-am folosit la tablou.

După cinci minute, când în cele din urmă ei se aşază, suflul este perfect făcut. În timp ce Diane îşi exprimă uimirea, Jack îmi zâmbeste din celălalt capăt al mesei şi le spune tuturor că sunt, într-adevăr, foarte pricepută.

În serile ca aceasta îmi amintesc de ce m-am îndrăgostit de Jack. Fermecător, amuzant şi inteligent, ştie exact ce să spună şi cum s-o spună. Pentru că Esther şi Rufus sunt nou-veniţi, are grijă ca, în timp ce mâncăm, conversaţia să se desfăşoare în folosul lor. Îi îndeamnă pe Diane şi Adam să dezvăluie despre ei informaţii care le vor fi de ajutor noilor noştri prieteni, precum unde merg la cumpărături şi ce sporturi practică. Cu toate că Esther ascultă politicoasă lista activităţilor lor din timpul liber, numele grădinarilor şi bonelor lor, cel mai bun loc de cumpărat peşte, ştiu că eu sunt cea care o interesează. Sunt convinsă c-o să revină la faptul că eu şi cu Jack am ajuns relativ târziu la căsătorie, sperând să găsească ceva – orice – care să-i spună că mariajul nostru nu e aşa perfect cum pare. Din nefericire pentru ea, o să fie dezamăgită.

Aşteaptă până Jack taie fileul de vită Wellington, care este servit cu cartofi gratinaţi şi morcovi uşor glesaţi cu miere. Alături sunt şi bobite de zahăr pe care le-am cufundat în apă clocotită chiar înainte de a scoate fileul din cuptor. Diane se minunează că am reuşit să fiu gata cu toate în acelaşi timp şi recunoaşte că ea alege mereu un fel principal precum curry, pe care-l poate pregăti mai devreme şi apoi îl poate încălzi în ultima clipă. Aş vrea să-i spun că aş prefera şi eu să fac ca ea, că socotelile minuţioase şi nopţile de insomnie sunt preţul pe care-l plătesc pentru a servi o astfel de cină desăvârşită. Dar alternativa – servirea unei cine mai puţin decât perfecte – nu e o opţiune.

Esther se uită la mine peste masă.

— Aşadar, unde v-aţi cunoscut tu şi Jack?

— În Regent Park, spun. Într-o după-amiază de duminică.

— Povesteşte-i ce s-a întâmplat, mă îmboldeşte Diane, îmbujorată de la şampanie.

Şovăi o clipă, pentru că e o poveste pe care am mai spus-o. Dar lui Jack îi place tare mult să mă audă povestind, aşa că este în interesul meu s-o repet. Din fericire, Esther îmi vine în ajutor. Confundă pauza pe care o fac cu reticenţa şi mă îndeamnă:

— Te rog, povesteşte!

— Ei bine, cu riscul de a-i plictisi pe cei care au mai auzit-o, zic eu, zâmbind a scuză, eram în parc cu sora mea, Millie. Ne ducem des acolo duminica după-amiază, iar în ziua aceea s-a întâmplat să cânte o orchestră.

Millie adoră muzica și era atât de încântată, încât s-a ridicat de pe locul ei și a început să danseze în fața estradei. Învățase de curând să valseze și, în timp ce dansa, și-a întins brațele ca și cum ar fi dansat cu cineva.

Mă pomenesc zâmbind amintirii și-mi doresc cu disperare ca viața să fie în continuare atât de simplă, atât de inocentă.

— Deși oamenii erau în general indulgenți, bucuroși s-o vadă pe Millie distrându-se, continui eu, am văzut că unul sau doi erau deranjați și mi-am dat seama că trebuia să fac ceva, poate s-o chem înapoi la locul ei. Dar o parte din mine se împotriva, pentru că...

— Câți ani are sora ta? mă întrerupe Esther.

— Șaptesprezece.

Mă opresc o clipă, nedorind să înfrunt realitatea.

— Aproape optsprezece.

Esther ridică din sprânceană.

— Atunci, cam vrea să atragă atenția.

— Ba nu, nu vrea, doar că...

— Ei bine, trebuie să vrea. Adică, de obicei oamenii nu se apucă să danseze în parc, nu-i așa?

Se uită triumfătoare de jur-împrejurul mesei și, când toți îi evită privirea, mi se face milă de ea.

— Millie are sindromul Down.

Glasul lui Jack sparge tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat la masă.

— Asta înseamnă că de multe ori este minunat de spontană, continuă el.

Fața lui Esther este inundată de perplexitate și sunt supărată că oamenii care i-au povestit totul despre mine n-au pomenit nimic despre Millie.

— Oricum, înainte să mă hotărâsc ce am de făcut, spun eu, venind în ajutorul ei, acest domn desăvârșit s-a ridicat de pe locul lui, s-a dus la Millie, s-a înclinat și i-a întins mâna. Ei bine, Millie a fost încântată și, când au început să danseze, toată lumea a început să aplaude și apoi și alte cupluri s-au ridicat și au început să danseze. A fost un moment foarte, foarte special. Și, bineînțeles, pentru asta m-am îndrăgostit imediat de Jack.

— Ce nu știa Grace la acea vreme era că în săptămâna dinainte le văzusem în parc pe ea și pe Millie și mă-ndrăgostisem pe loc de ea. Era atât de atentă cu Millie, atât de altruistă! Nu mai văzusem la nimeni acel gen de devotament și eram hotărât s-o cunosc.

— Iar ce nu știa Jack la acea vreme, am spus la rândul meu, era că-l observasem în săptămâna precedentă, dar nici nu mă gândisem că l-ar interesa cineva ca mine.

Mă amuză când toată lumea dă din cap în sens de aprobare. Cu toate că arăt bine, înfățișarea de vedetă de film a lui Jack înseamnă că oamenii mă

consideră norocoasă pentru că a dorit să se însoare cu mine. Dar nu asta voiam să spun.

— Grace nu mai are alți frați și surori, așa că s-a gândit că faptul că, într-o zi, Millie va deveni responsabilitatea ei o să mă descurajeze, explică Jack.

Apoi clatină din cap.

— Dimpotrivă, știind că Grace ar face totul pentru Millie, mi-am dat seama că ea este femeia pe care am căutat-o toată viața. În munca mea, rasa umană ajunge ușor să te demoralizeze.

— Am văzut ieri în ziar că meriți felicitări, spune Rufus, ridicând paharul în direcția lui Jack.

— Da, bine lucrat, intră-n vorbă Adam, care e avocat la aceeași firmă cu Jack. Încă o condamnare la activ.

— A fost un caz destul de simplu, spune cu modestie Jack. Deși a fost ceva mai greu să dovedesc că clienta mea nu și-a provocat singură rănila, dat fiind că avea o predilecție spre automutilare.

— Dar, în general vorbind, cazurile de molestare nu sunt de obicei ușor de dovedit? întrebă Rufus, în timp ce Diane îi spune lui Esther, în caz că nu știe deja, că Jack apără victimele – mai precis, nevestele bătute. Nu vreau să minimalizez treaba minunată pe care o faci, dar nu există adesea probe fizice sau martori?

— Punctul forte al lui Jack este că le face pe victime să aibă suficientă încredere în el și să-i povestească ce s-a întâmplat, explică Diane, pe care o bănuiesc a fi puțin îndrăgostită de Jack. Multe femei nu au la cine să apeleze și sunt speriate că nu vor fi crezute.

— Și el are grijă ca făptașii să fie închiși pentru multă vreme, adaugă Adam.

— N-am decât dispreț pentru bărbații care sunt violenți cu soțiile lor, spune ferm Jack. Merită tot ce primesc.

— Beau pentru asta.

Rufus ridică iar paharul.

— N-ai pierdut încă niciun proces, nu-i așa, Jack? spune Diane.

— Nu, și nici nu intenționez.

— Un șir de succese neîntrerupt – asta e ceva, spune gânditor și impresionat Rufus.

Esther se uită la mine.

— Sora ta – Millie – e mult mai tânără decât tine, spune ea, revenind la conversația de mai înainte.

— Da, între noi sunt șaptesprezece ani. Millie s-a născut când mama avea patruzeci și șase de ani. La început, nici nu i-a dat prin cap că e însărcinată, așa că a avut un șoc când a aflat c-o să fie iar mamă.

— Millie locuiește cu părinții voștri?

— Nu, e la o școală minunată din North London. Dar în aprilie împlinește optsprezece ani, așa că la vară va trebui să părăsească școala. Păcat, fiindcă îi place tare mult acolo.

— Și unde o să se ducă? La părinții voștri?

— Nu.

Fac o scurtă pauză, fiindcă știu că o va șoca ce urmează să spun.

— Ei trăiesc în Noua Zeelandă.

Se uită la mine ca picată din lună.

— Noua Zeelandă?

— Da. S-au retras acolo anul trecut, chiar după nunta noastră.

— Înțeleg, spune ea.

Dar știu că nu înțelege.

— Millie va sta la noi, explică Jack și-mi zâmbește. Știam că asta avea să fie o condiție ca Grace să accepte să se mărite cu mine și am fost de acord cu cea mai mare bucurie.

— Ești foarte generos, spune Esther.

— Deloc. Sunt încântat că Millie va locui aici. Asta va mai adăuga o dimensiune vieții noastre, nu-i așa, iubito?

Ridic paharul și iau o gură de vin ca să nu trebuiască să răspund.

— Este evident că te înțelegi bine cu ea, spune Esther.

— Ei bine, sper că ține și ea la mine cât țin eu la ea – deși i-a fost greu odată ce eu și Grace ne-am căsătorit.

— De ce?

— Cred că realitatea căsătoriei noastre a fost un șoc pentru ea, îi spun eu. Ea l-a adorat pe Jack de la început, dar, când ne-am întors din luna de miere și și-a dat seama că el o să fie tot timpul cu mine, a devenit geloasă. Acum e bine. Jack e din nou favoritul ei.

— Slavă Domnului că, în locul meu, acum îl antipatizează pe George Clooney, râde Jack.

— George Clooney?

— Da.

Dau din cap, bucuroasă că Jack a adus asta în discuție.

— Simțeam că are ceva special.

— Nu simțim toate astea? murmură Diane.

— ... și Millie era așa de geloasă încât, într-un an, când niște prieteni mi-au dăruit de Crăciun un calendar cu George Clooney, ea a mâzgălit pe el „Nu-mi place George Clooney”, doar că a scris cum se aude – J-O-R-J K-O-O-N-I – „L” îi cam dă de furcă, explic eu. A fost foarte nostim.

Toată lumea râde.

— Iar acum nu prididește să spună tuturor că pe mine mă place, dar pe el nu-l place. A devenit o mantra – „De tine îmi place, Jack, dar de George Clooney nu-mi place”.

Jack zâmbeste.

— Trebuie să recunosc că mă simt foarte flatat că sunt menționat în aceeași frază cu el.

Esther se uită la el.

— Știi, chiar semăn un pic.

— Doar că Jack e mult mai arătos, spune Adam cu un zâmbet larg. Nici nu știi ce ușurați am fost toți când s-a însurat cu Grace. Asta a făcut ca femeile de la birou să nu mai aibă fantezii cu el – dar și unii dintre bărbați, adaugă râzând.

Jack oftează bine dispus.

— Termină, Adam.

— Tu nu lucrezi, nu-i așa? mă întreabă Esther.

Detectez în glasul ei disprețul abia voalat pe care femeile care muncesc îl au față de cele ce nu lucrează și mă simt obligată să mă apăr.

— Am lucrat, dar am renunțat la slujbă chiar înainte de a mă căsători cu Jack.

— Serios? se-ncruntă Esther. De ce?

— Ea n-a vrut să renunțe, intervine Jack. Dar avea o slujbă foarte solicitantă și eu nu voiam să vin acasă epuizat și s-o găsesc pe Grace la fel de surmenată ca mine. Poate am fost egoist cerându-i să renunțe la slujbă, dar îmi doream să pot să ajung acasă și să stau liniștit. Ea călătorea foarte mult, și nu-mi mai plăcea să găsesc casa pustie, cum deja o făcusem mulți ani.

— Ce slujbă ai avut? întrebă Esther, fixându-mă cu ochii ei albaștri spălăciți.

— Eram achizitor pentru Harrods.

Licărul din privirea ei îmi spune că este impresionată. Faptul că nu-mi cere să dezvolt îmi spune că încă nu are de gând s-o arate.

— Călătorea în toată lumea la clasa întâi, spune Diane cu respirația tăiată.

— Nu în toată lumea, o corectez. Doar în America de Sud. Achiziționam fructe, în principal din Chile și Argentina, adaug eu.

Rufus se uită cu admirație la mine.

— Trebuie să fi fost interesant.

— A fost, dau eu din cap. Mi-a plăcut totul la nebunie.

— Atunci, probabil îți lipsește.

Încă o afirmație din partea lui Esther.

— Nu, nu chiar, mint eu. Am o mulțime de lucruri de care să mă ocup aici.

— Și în curând va trebui să ai grijă de Millie.

— Millie este foarte independentă și, oricum, va lucra majoritatea timpului la Meadow Gate.

— Centrul horticol?

— Da. Adoră plantele și florile, așa că a avut mare noroc că i s-a oferit slujba perfectă.

— Și ce-ai să faci toată ziua?

— Cam ce fac și acum – am să gătesc, am să fac curățenie, am să grădinăresc, când îmi permite vremea.

— Data viitoare va trebui să vii duminica la prânz ca să vezi grădina, spune Jack. Grace are talent la grădinărit.

— Doamne! spune încetișor Esther. Atâtea talente! Mă bucur mult că mi s-a oferit un post la St. Polycarp. Eu mă plictiseam stând acasă toată ziua.

— Când începi?

— Luna viitoare. Înlocuiesc o învățătoare care intră în concediu de maternitate.

Mă întorc spre Rufus.

— Jack mi-a spus că aveți o grădină uriașă, îmi șoptesc eu și, în timp ce-mi mai servesc cu file Wellington, pe care l-am ținut la cald împreună cu legumele, conversația de la masă se învâрте în jurul amenajării grădinilor.

În timp ce toată lumea râde și discută, mă pomenesc uitându-mă visătoare la celelalte femei și întrebându-mă cum e să fii ca Esther sau Diane, să nu trebuiască să ai grijă de cineva ca Millie. Mă simt imediat vinovată, pentru că o iubesc pe Millie mai mult decât viața și n-aș da-o pe lumea toată. Gândul la ea îmi întărește hotărârea și mă ridic.

— E gata toată lumea pentru desert? întreb.

Eu și cu Jack strângem farfuriile și tacâmurile murdare și el mă urmează în bucătărie, unde așez farfuriile în chiuvetă ca să le spăl mai târziu, în timp ce el pune cuțitul de tăiat carne la locul lui. Desertul pe care l-am preparat este o operă de artă – un cuib de beza perfect, înalt de opt centimetri, umplut cu frișcă Devon. Iau fructele pe care le-am pregătit mai devreme și așez cu grijă pe frișcă felii de mango, ananas, papaya și kiwi, apoi adaug căpșuni, zmeură și coacăze negre.

În timp ce iau o rodie, senzația mă transportă înapoi în alt timp și în alt loc, unde căldura soarelui pe fața mea și sporovăiala glasurilor entuziasmante erau lucruri firești pentru mine. Am închis ochii, amintindu-mi de viața de dinainte. Îmi dau seama că Jack aștepta cu mâna întinsă și îmi dau rodia. O taie în jumătate și apoi eu scot semințele cu o lingură și le presar peste celelalte fructe. Desertul, fiind terminat, îl duc în sufragerie, unde exclamațiile cu care este întâmpinat confirmă că Jack a avut dreptate alegându-l în locul tortului de nuci și ciocolată, pe care aș fi preferat eu să-l prepar.

— Îți vine să crezi că Grace n-a urmat niciodată un curs de gastronomie? îi spune Diane lui Esther, ridicând limba. Eu sunt copleșită de așa perfecțiune. Deși n-am să mai intru niciodată în bikinii pe care mi i-am cumpărat, adaugă ea, gemând și bătându-se ușurel pe stomac prin rochia de în bleumarin. Chiar n-ar trebui să mănânc asta, ținând cont că tocmai ne-am rezervat bilete pentru la vară, dar e atât de delicios încât nu rezist!

— Unde plecați? întreabă Rufus?

— În Thailanda, îi spune Adam. Voiam să mergem în Vietnam, dar când am văzut fotografiile făcute de Jack și Grace în vacanța recentă în Thailanda, ne-am hotărât să lăsăm Vietnamul pe anul viitor.

Se uită la Diane și zâmbeste larg.

— Când Diane a văzut hotelul la care au stat ei, s-a terminat.

— Deci o să stați la același hotel?

— Nu, era rezervat în întregime. Din păcate, nu ne permitem să mergem în vacanță în timpul anului școlar.

— Profită de asta cât mai poți, spune Esther, întorcându-se spre mine.

— Așa am de gând să fac.

— Anul acesta vă întoarceți în Thailanda? întreabă Adam.

— Numai dacă putem înainte de iunie, ceea ce este puțin probabil, ținând cont că intră pe rol cazul Tomasin, spune Jack.

Se uită cu înțeles peste masă la mine.

— După aceea, Millie va fi cu noi.

Îmi țin răsuflarea, sperând că nimeni nu va sugera că, dacă așteptăm, vom putea s-o luăm și pe Millie cu noi.

— Tomasin?

Rufus ridică din sprâncene.

— Am auzit ceva despre asta. Soția lui e clienta ta?

— Da.

— Dena Anderson, murmură el. Trebuie să fie un caz interesant.

— Este, admite Jack.

Se întoarce spre mine.

— Iubito, dacă toată lumea a terminat, ce-ar fi să-i arăți lui Esther fotografiile din ultima noastră vacanță în Thailanda?

Inima mi se strânge.

— Sunt sigură că nu vrea să vadă instantaneele noastre din vacanță, spun eu pe un ton intenționat lejer.

Dar acest ușor dezacord între noi e de ajuns pentru Esther.

— Mi-ar plăcea tare mult să le văd! exclamă ea.

Jack își împinge scaunul și se ridică. Scoate din sertar albumul cu fotografiile și i-l întinde lui Esther.

— Cât vă uitați voi la fotografiile, eu și Grace vom face cafeaua. Ce-ar fi să mergeți în camera de zi, veți sta mai confortabil acolo?

Când ne întoarcem din bucătărie cu tava cu cafea, o găsim pe Diane entuziasmată de fotografiile, însă Esther nu spune mare lucru.

Trebuie să recunosc că fotografiile sunt uluitoare și cele în care apar eu mă avantajează: frumos bronzată, la fel de suplă ca la douăzeci de ani și purtând bikini. În majoritatea fotografiilor stau în picioare în fața unui hotel luxos, sau întinsă pe o plajă privată, sau sunt într-un bar ori restaurant cu un cocktail colorat și o farfurie cu mâncare exotică în față. În fiecare zâmbesc la aparat, exemplul perfect de femeie relaxată și răsfățată, foarte îndrăgostită de soțul ei. Când e vorba de fotografiat, Jack este perfecționist și face aceeași fotografie de nenumărate ori până când este mulțumit de rezultat, așa c-am învățat să stau cum trebuie de prima dată. Sunt și câteva fotografii cu noi doi, făcute de străini amabili. Diane e cea care atrage atenția în glumă că, în acele fotografii, în loc să ne uităm la aparat, eu și Jack ne uităm cu adorație unul la celălalt.

Rufus toarnă cafeaua.

— Vrea careva o bomboană de ciocolată? întreb eu, întinzând mâna cât pot de degajată spre cutia adusă de Esther.

— Sunt sigur că ne-am săturat cu ce am mâncat, sugerează Jack, uitându-se la fiecare pentru confirmare.

— Categorie, spuse Rufus.

— Eu n-aș putea să mai mănânc ceva, geme Adam.

— Atunci am să le pun deoparte pentru altă dată.

Jack întinde mâna după cutie și tocmai mă resemnez cu gândul că nici nu le-am gustat, când Diane îmi sare în ajutor.

— Să nu-ndrăznești – sunt sigură că pot să înghit o bomboană sau două.

— Presupun că n-are rost să-ți amintesc de bikini, oftează Adam, dând din cap spre soția lui, cu o disperare simulată.

— Bineînțeles că n-are niciun rost, admite Diane, luând o bomboană din cutia pe care i-a dat-o Jack și trecându-mi-o mie.

Iau una, o bag în gură și-i ofer cutia lui Esther. Când ea refuză, mai iau o bomboană și îi înapoiez cutia lui Diane.

— Cum faci? întrebă Diane, uitându-se cu uimire și admirație la mine.

— Poftim?

— Mănânci foarte mult și nu te îngrași.

— Am noroc, spun eu, întinzând mâna și luând încă o bomboană. Și control.

Abia când pendula bate de douăsprezece și jumătate, Esther dă semnul de plecare. În hol, Jack le întinde paltoanele și, în timp ce el le ajută pe Esther și

pe Diane să se îmbrace, eu accept să mă întâlnesc cu ele în oraș vinerea viitoare, la douăsprezece treizeci, să luăm masa la „Chez Luis”. Diane mă îmbrățișează de la revedere, iar când dau mâna cu Esther îi spun că aștept cu nerăbdare s-o revăd la masa de prânz. Bărbații mă sărută de plecare și toată lumea ne mulțumește pentru seara perfectă. De fapt, când Jack închide ușile după ei, holul răsună de cuvântul „perfect” repetat de atâtea ori încât știu că am triumfat. Dar trebuie să am grijă ca și Jack să știe asta.

— Mâine la unsprezece trebuie să plecăm, spun, întorcându-mă spre el. Ca să ajungem la timp acolo și s-o luăm pe Millie la masă.

TRECUT

Viața mea a devenit perfectă acum un an și jumătate, în ziua în care Jack a dansat cu Millie în parc. O parte din ce i-am spus lui Esther a fost adevărat – îl văzusem pe Jack în parc duminica precedentă, dar nu mă gândisem că l-ar interesa cineva ca mine. În primul rând, era extraordinar de chipeș și pe atunci eu nu arătam așa de bine ca acum. Și apoi, era Millie.

Uneori le povesteam iubiților mei despre ea încă de la început – dacă-mi plăceau mult –, le spuneam că am o soră mai mică, plecată la o școală, dar menționeam că are sindromul Down numai după câteva săptămâni de relație. Când le ziceam, unii nu știau ce să comenteze și nu rămâneau cu mine destul de mult ca să apuce să spună ceva. Alții au fost curioși, chiar empatici, până au cunoscut-o pe Millie și au fost incapabili să-i catalogheze spontaneitatea drept minunată, așa cum a făcut-o Jack. Doi dintre cei mai buni au rămas cu mine mult timp după ce au cunoscut-o, însă chiar și lor le-a fost greu să accepte că Millie ocupa o parte uriașă din viața mea.

Argumentul hotărâtor a fost întotdeauna același; îi spuseseam de la început lui Millie că, atunci când va părăsi minunata, dar foarte costisitoare ei școală, urma să locuiască la mine și că nu aveam nicio intenție s-o dezamăgesc. Asta a însemnat că, mai înainte cu șase luni, trebuise să renunț la Alex, bărbatul cu care fusesem foarte fericită doi ani și cu care crezusem că-mi voi petrece restul vieții. Dar când Millie a împlinit șaisprezece ani, iminența sosirii ei a început să-l apese foarte tare – de aceea m-am pomenit, la treizeci și doi de ani, singură din nou și îndoindu-mă serios că am să găsesc vreodată bărbatul care să ne accepte pe mine și pe Millie.

În ziua aceea, în parc, n-am fost singura care l-a remarcat pe Jack, deși probabil am fost cea mai discretă. Unele – în general femeile mai tinere – i-au zâmbit fățiș, încercând să-i capteze atenția, în timp ce adolescentele chicoteau cu mâna la gură și șușoteau emoționate că el trebuie să fie o vedetă de film. Femeile mai în vârstă se uitau cu admirație la el, iar apoi, de cele mai multe ori, la bărbatul de lângă ele, ca și cum l-ar fi găsit necorespunzător. Până și bărbații se uitau la Jack în timp ce se plimba prin parc, deoarece avea o eleganță nonșalantă care nu putea fi ignorată. Singura care nu l-a remarcat a fost Millie. Absorbită de jocul de cărți pe care-l jucam, singurul ei gând era să câștige.

În acea zi de sfârșit de august, la fel ca mulți alții, mâncam pe iarbă, nu departe de estradă. Cu coada ochiului l-am văzut pe Jack îndreptându-se

spre o bancă din apropiere și, când a scos o carte din buzunar, mi-am întors atenția la Millie, hotărâtă să n-o las să mă vadă uitându-mă la el. În timp ce Millie împărțea cărțile pentru altă partidă, am hotărât că era probabil un străin, un italian poate, aflat la Londra în weekend cu soția și copiii care vizitau nu știu ce monument și se întâlneau cu el mai târziu.

În acea după-amiază nici nu s-a uitat în direcția mea, nederanjat, se pare, de strigătele puternice ale lui Millie când tăia cu o carte mai mare. Am plecat curând după aceea, pentru că trebuia s-o duc pe Millie înapoi la școală până la ora șase, la timp pentru cina de la șapte. Deși nu credeam c-o să-l revăd vreodată, gândurile mi se întorceau, iar și iar, la bărbatul pe care-l văzusem în parc și m-am pomenit închipuindu-mi că nu era căsătorit, că mă remarcase și se îndrăgostise de mine și că avea de gând să se întoarcă în parc duminica următoare, în speranța de a mă revedea. Nu mai avusesem din adolescență astfel de fantezii cu un bărbat, și asta m-a făcut să-mi dau seama că nu mai speram să mă mărit vreodată și să am o familie. Deși îi eram devotată lui Millie, mi-am imaginat mereu că, până când venea ea să locuiască cu mine, eu voi avea copii, așa că ea va deveni un membru al familiei, nu singura mea familie. O iubeam foarte mult, însă gândul că aveam să îmbătrânim împreună, singure, mă umplea de groază.

Săptămâna următoare, în ziua în care orchestra cânta în parc, nu l-am văzut pe Jack până când nu s-a dus la Millie care dansa singură în fața estradei, cu brațele în jurul unui partener numai de ea văzut. În astfel de momente, emoțiile pe care mi le stârnea Millie erau greu de gestionat. Deși eram extrem de mândră de ea că reușise să stăpânească pașii pe care-i făcea, eram și extrem de protectoare și, când am auzit pe cineva în spatele meu râzând, a trebuit să-mi spun că râsul persoanei respective era probabil binevoitor chiar dacă nu era. Nu avea să-i strice plăcerea lui Millie. Dar dorința de a mă ridica și a o readuce pe Millie la locul ei era atât de puternică încât m-am detestat pentru ea și, pentru prima oară, m-am pomenit dorindu-mi ca Millie să fi fost normală. Mi-am imaginat câteva clipe cum ar fi fost viața noastră – viața mea – și, în timp ce clipeam repede și des ca să alung lacrimile de frustrare care-mi umpluseră ochii, l-am văzut pe Jack îndreptându-se spre Millie.

La început nu l-am recunoscut și, crezând c-o să-i ceară lui Millie să se așeze la loc, m-am ridicat în picioare, gata să intervin. Abia când l-am văzut înclinându-se în fața ei și întinzând mâna mi-am dat seama că era bărbatul la care visasem toată săptămâna. După două dansuri, când a adus-o pe Millie înapoi la locul ei, eu mă îndrăgostisem deja de el.

— Îmi permiți? a întrebat el, arătând scaunul de lângă mine.

— Da, desigur.

I-am zâmbit recunoscătoare.

— Îți mulțumesc că ai dansat cu Millie, ai fost foarte amabil.

— Plăcerea a fost a mea, a spus el grav. Millie e o dansatoare foarte bună.

— Drăguț bărbat! a spus Millie, zâmbindu-i luminos.

— Jack.

— Drăguț Jack.

— Ar trebui să mă prezint așa cum trebuie.

A întins mâna.

— Jack Angel.

— Grace Harrington, am spus, strângând-o. Millie e sora mea. Ești aici în vacanță?

— Nu, aici locuiesc.

Am așteptat să adauge „cu soția și copiii”, dar n-a adăugat, așa că am furișat o privire spre mâna lui stângă și, când am văzut că nu purta verighetă, m-am simțit atât de ușurată încât a trebuit să-mi amintesc că asta nu însemna nimic.

— Și voi? Tu și cu Millie vizitați Londra?

— Nu chiar. Eu locuiesc în Wimbledon, dar deseori o aduc aici pe Millie în weekend.

— Nu locuiește cu tine?

— Nu, în timpul săptămânii e la internat, la școala ei. Încerc s-o văd cât pot de des în weekend, însă cum călătoresc mult în interes de serviciu, nu e mereu posibil. Din fericire, are o asistentă socială minunată care îmi ține locul când nu pot să fiu cu ea. Și părinții noștri la fel, desigur.

— Slujba ta pare interesantă. Pot să te întreb cu ce te ocupi?

— Cumpăr fructe.

S-a uitat întrebător la mine.

— Pentru Harrods.

— Și călătoriile?

— Achiziționez fructe din Argentina și Chile.

— Trebuie să fie interesant.

— Este, recunosc eu. Și tu?

— Eu sunt avocat.

Plictisită de conversația noastră, Millie m-a tras de braț.

— Băutură, Grace. Și înghețată. Eu cald.

I-am zâmbit lui Jack, scuzându-mă.

— Din păcate, trebuie să plecăm. Mulțumesc încă o dată că ai dansat cu Millie.

— Poate îmi dai voie să vă scot pe tine și pe Millie la un ceai?

S-a înclinat pentru a o vedea pe Millie care stătea de cealaltă parte a mea.

- Tu ce zici, Millie? Ai vrea un ceai?
 - Suc, a spus Millie, zâmbindu-i încântată. Suc, nu ceai. Nu place ceai.
 - Suc, atunci, a zis el, ridicându-se. Mergem?
 - Nu, zău, am protestat eu. Ai fost deja prea amabil.
 - Te rog. E plăcerea mea.
- S-a întors spre Millie.
- Îți plac prăjiturile, Millie?
- Millie a dat din cap cu entuziasm.
- Da, iubesc prăjitura.
 - Atunci, rămâne stabilit.

Am traversat parcul către restaurant, eu și cu Millie braț la braț, Jack mergând alături de noi. După o oră, când ne-am despărțit, am acceptat să mă întâlnesc cu el joia următoare la cină și a devenit repede o prezență permanentă în viața mea. N-a fost greu să mă îndrăgostesc de el; avea ceva demodat ce mi se părea reconfortant – îmi deschidea ușa, mă ajuta să-mi pun paltonul și-mi trimitea flori. Mă făcea să mă simt deosebită, prețuită și, lucrul cel mai bun dintre toate, o adora pe Millie.

După vreo trei luni de relație, m-a întrebat dacă voiam să-l prezint părinților mei. Am fost puțin surprinsă, deoarece îi spuseseam deja că nu am o relație apropiată cu ei. O minșisem pe Esther. Părinții mei nu voiseră încă un copil și, când a sosit Millie, categoric n-au dorit-o. În copilărie îmi săcâisem atât de tare părinții că vreau un frate sau o soră încât, într-o zi, m-au forțat să stau jos și mi-au spus foarte direct că, de fapt, ei nu-și doriseră deloc copii. Așa că, după vreo zece ani, atunci când mama a descoperit că era însărcinată, s-a îngrozit. Abia când am auzit-o întâmplător discutând cu tata despre riscurile unui avort mi-am dat seama că aștepta un copil și am fost revoltată că se gândeau să scape de frățiorul sau de surioara pe care mi-i dorisem mereu.

Am avut o ceartă aprinsă; ei insistau că, întrucât mama avea deja patruzeci și șase de ani, o sarcină la vârsta aceea era riscantă; eu susțineam că, întrucât era deja în luna a cincea de sarcină, un avort la acea vârstă era ilegal – și un păcat de moarte, deoarece amândoi erau catolici. Avându-i de partea mea pe Dumnezeu și sentimentul de vinovăție, am câștigat lupta și, fără tragere de inimă, mama a dus sarcina la bun sfârșit.

Când s-a născut Millie și s-a constatat că are Down – și alte probleme de sănătate – n-am înțeles de ce părinții mei au respins-o. Eu m-am îndrăgostit de ea pe loc și n-am văzut-o diferită de orice alt copil. Așa că, atunci când mama a făcut o depresie severă, am luat-o pe Millie în grija mea, hrănind-o și schimbându-i scutecele înainte de a pleca la școală și reluând întregul proces când mă întorceam la prânz. Când ea avea trei luni, părinții mi-au

spus c-o dădeau spre adopție și se mutau în Noua Zeelandă, unde trăiau bunicii mei materni, ceea ce spuseseși mereu că aveau să facă. Am țipat de s-a zguduit casă, spunându-le că nu puteau s-o dea spre adopție, că aveam să stau eu acasă și să am grijă de ea în loc să mă duc la universitate, însă ei au refuzat să mă asculte și, când procedura de adopție s-a pus în mișcare, am luat o supradoză. A fost o prostie, o încercare copilărească de a-i face să-și dea seama că vorbeam serios, însă, dintr-un motiv neștiut, a funcționat. Eu aveam deja optsprezece ani, așa că am devenit principalul îngrijitor al lui Millie, ajutată de diverși asistenți sociali, ceea ce însemna că eu o creșteam efectiv, iar părinții mei asigurau sprijinul financiar.

Am luat-o pas cu pas. Când lui Millie i s-a găsit un loc la o creșă din localitate, am început să lucrez cu jumătate de normă. Prima mea slujbă a fost la un lanț de supermarketuri, la departamentul de achiziționat fructe. La unsprezece ani, lui Millie i s-a oferit un loc la o școală pe care am considerat-o totuna cu o instituție psihiatrică și, îngrozită, le-am spus părinților mei că vreau să găsesc un loc mai potrivit. Petrecusem cu ea foarte mult timp, învățând-o să se descurce singură, independență pe care mă îndoiesc c-ar fi obținut-o altfel, și aveam sentimentul că detaliul care o împiedica să se integreze în societate așa cum ar fi putut era deficiența de exprimare, nu inteligența.

A fost o luptă lungă și grea ca să găsesc o școală obișnuită dispusă s-o primească pe Millie și am reușit doar pentru că directoarea școlii pe care am găsit-o în cele din urmă era o femeie fără prejudecăți, deschisă la minte, care, întâmplător, avea un frate mai mic cu sindromul Down. Școala privată, de fete, cu internat, pe care o conducea, era perfectă pentru Millie, dar scumpă și, cum părinții mei nu-și permiteau să plătească taxa, le-am spus c-o voi plăti eu. Mi-am trimis CV-ul la mai multe firme, însoțit de o scrisoare în care explicam de ce anume aveam nevoie de o slujbă bună, bine plătită, și, în cele din urmă, am fost acceptată de Harrods.

Când deplasările au început să facă parte din slujba mea, lucru de care am profitat fără să stau pe gânduri, datorită libertății pe care o presupunea – părinții mei nu s-au simțit în stare s-o ia pe Millie în weekenduri, fără mine acolo. Însă o vizitau la școală, iar în restul timpului avea grijă de ea Janice, însoțitoarea lui Millie. Când următoarea problemă a început să se întrezărească la orizont – unde avea să meargă Millie odată ce părăsea școala – le-am promis părinților mei că aveam s-o iau la mine, astfel că ei puteau în sfârșit să emigreze în Noua Zeelandă. Și, de atunci, am numărat zilele. Nu-i condamnam; în felul lor, țineau la mine și la Millie și noi la ei. Dar erau genul de oameni care nu erau făcuți să aibă copii.

Pentru că Jack ținea morțiș să-i cunoască, i-am telefonat mamei și am întrebat-o dacă puteam să mergem la ei duminica următoare. Era spre sfârșitul lui noiembrie și am luat-o pe Millie cu noi. Cu toate că n-aș putea spune că s-au repezit să ne îmbrățișeze, mi-am dat seama că mama a fost impresionată de bunele maniere ale lui Jack și că tata a fost încântat că Jack era interesat de colecția lui de cărți în primă ediție. Am plecat curând după prânz și, când am lăsat-o pe Millie la școală, după-amiaza era pe sfârșite. Aveam de gând să mă îndrept spre casă, pentru că în acea săptămână eram foarte ocupată înainte de a pleca în Argentina, dar când Jack a propus o plimbare prin Regent Park am acceptat pe loc, deși se întunecase. Nu așteptam cu nerăbdare să plec din nou din țară; de când îl cunoscusem pe Jack, nu mă mai încânta să călătoresc atât de des deoarece aveam impresia că nu stăm deloc împreună. Iar atunci când stăteam petreceam timp, era de cele mai multe ori cu un grup de prieteni sau cu Millie.

— Ce impresie ți-au făcut părinții mei? l-am întrebat în timp ce ne plimbam.

— Sunt perfecți, a spus el zâmbind.

Vorbele lui m-au făcut să mă-ncrunt.

— Ce vrei să spui?

— Că sunt exact așa cum speram să fie.

M-am uitat la el întrebându-mă dacă era ironic, deoarece părinții mei nu se dăduseră peste cap pentru noi. Dar apoi mi-am amintit că-mi spusese că părinții lui, care muriseră cu niște ani înainte, fuseseră extrem de distanți și am hotărât că de asta apreciasse atât de mult primirea rece a părinților mei.

Am mai mers puțin și, când am ajuns la estrada unde dansase cu Millie, m-a oprit în loc.

— Grace, vrei să-mi faci onoarea să te măriți cu mine? a întrebat.

Cererea lui în căsătorie era atât de neașteptată încât la început am crezut că glumea. Deși în taină sperasem că relația noastră avea să ducă într-o bună zi la căsătorie, îmi închipuisem că acea zi avea să vină abia peste un an sau doi.

— Din clipa în care te-am văzut stând acolo, pe iarbă, cu Millie, am știut că tu ești femeia pe care am așteptat-o toată viața. Nu vreau să mai aștept ca să te conving să fii soția mea. Am vrut să-i cunosc pe părinții tăi ca să-i pot cere tatălui tău binecuvântarea. Mă bucur că ne-a dat-o cu dragă inimă.

N-am putut să nu mă amuz că tata fusese de acord atât de rapid să mă mărit cu cineva pe care abia îl cunoscusem și despre care nu știau nimic. Însă în timp ce stăteam acolo, în brațele lui Jack, m-a speriat faptul că imensa fericire pe care mi-o adusese cererea în căsătorie era înfrânată de o

neliniște sâcâitoare și, tocmai când mi-am dat seama că era din cauza lui Millie, Jack a vorbit iar:

— Înainte să-mi răspunzi, Grace, vreau să-ți spun ceva.

Vorbea atât de serios încât m-am gândit că avea să-mi spună despre o fostă soție, sau un copil, sau o boală îngrozitoare.

— Vreau să știi că, oriunde vom locui, întotdeauna va fi loc și pentru Millie.

— Nici nu știi ce mult înseamnă pentru mine să te aud spunând asta, i-am zis, cu lacrimi în ochi. Îți mulțumesc.

— Deci vrei să te măriți cu mine?

— Da, bineînțeles că vreau.

A scos din buzunar un inel și, luându-mi mâna, mi l-a pus pe deget.

— Cât de repede? a murmurat el.

— Cât de repede vrei.

M-am uitat la diamant.

— Ce frumos e, Jack!

— Mă bucur că îți place. Așadar, ce zici de martie?

Am izbucnit în râs.

— Martie! Cum vom organiza noi o nuntă într-un timp atât de scurt?

— Nu va fi chiar așa de greu. Am deja în minte un loc pentru recepție, Cranleigh Park din Hecclescombe. E o casă privată, la țară, a unui prieten de-al meu. În mod normal, ține acolo recepții de nuntă doar pentru membrii familiei, dar sunt sigur că nu va fi nicio problemă.

— Sună minunat, am spus fericită.

— Doar să nu vrei să inviți prea mulți oameni.

— Nu, doar părinții mei și câțiva prieteni.

— Atunci rămâne stabilit.

Mai târziu, când m-a condus acasă cu mașina, m-a întrebat dacă seara următoare puteam să bem ceva împreună, deoarece voia să discute cu mine câteva lucruri înainte să plec miercuri în Argentina.

— Poți să vii la mine acum, dacă vrei, i-am propus eu.

— Din păcate, chiar trebuie să ajung acasă. Măine dimineață mă scol devreme.

Fără să vreau, am fost dezamăgită. El a observat.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să rămân la noapte cu tine, dar trebuie să mă uit peste niște dosare.

— Nu-mi vine să cred că am acceptat să mă mărit cu un bărbat cu care nici nu m-am culcat încă, am mormăit.

— Atunci, ce zici de o ieșire de două zile, în weekend, după ce te întorci din Argentina? O scoatem pe Millie la masă și, după ce-o lăsăm înapoi la

școală, mergem să vizităm Cranleigh Park și găsim un hotel undeva la țară să stăm peste noapte. Merge?

— Da.

Am dat din cap recunoscătoare.

— Unde ne întâlnim mâine-seară?

— Ce zici de barul de la Connaught?

— Dacă vin direct de la serviciu, pot fi acolo în jur de șapte.

— Perfect.

Ziua următoare mi-am petrecut-o în mare parte întrebându-mă ce voia să discute Jack cu mine, înainte să plec în Argentina. Nici nu mi-a trecut prin cap că avea să-mi ceară să renunț la slujbă sau că voia să ne mutăm la Londra. Presupuneam că, după căsătorie, lucrurile urmau să fie în mare parte la fel, doar că aveam să locuim împreună în apartamentul lui, întrucât era mai central. Propunerile lui m-au uluit. Văzând cât eram de șocată, a căutat să-mi explice, subliniind ce-mi trecuse și mie prin cap cu o zi în urmă, și anume că-n cele trei luni de când ne cunoșteam petrecuserăm prea puțin timp împreună.

— Ce rost are să ne căsătorim dacă nu ne vedem? a întrebat el. Nu putem continua ca până acum și, ca să fiu sincer, nici nu vreau. Ceva trebuie făcut și cum sper că mai devreme sau mai târziu vom avea copii...

S-a oprit.

— Vrei copii, nu-i așa?

— Da, Jack, sigur că vreau, am spus zâmbind.

— Ce ușurare!

Mi-a luat mâna în a lui.

— De prima dată când te-am văzut cu Millie am fost sigur c-ai fi o mamă minunată. Sper să nu trebuiască să aștept prea mult până mă vei face tată.

Copleșită de dorința bruscă de a purta în pântec copilul lui, am rămas fără grai.

— Dar poate că ai prefera să așteptăm câțiva ani, a continuat el, șovăitor.

— Nu e vorba de asta, am spus, regăsindu-mi graiul. Doar că nu văd cum pot să renunț la slujbă cât e Millie încă la școală. Vezi tu, eu îi plătesc taxele, așa că încă un an și jumătate n-am să pot renunța la slujbă.

— Nici vorbă să mai lucrezi un an și jumătate, a spus el ferm. Millie se poate muta la noi de-ndată ce ne întoarcem din luna de miere.

M-am uitat la el vinovată.

— Oricât de mult o iubesc pe Millie, chiar aș vrea ca mai întâi să avem puțin timp pentru noi. Și ea este atât de fericită la școală încât ar fi păcat s-o luăm cu un an înainte.

M-am gândit o clipă.

— Putem să vorbim la ea la școală și să-i întrebăm pe cei de-acolo ce părere au?

— Sigur. Și poate o întrebăm și pe Millie ce părere are. Eu unul aș fi încântat dacă ar alege să se mute imediat la noi. Dar dacă toată lumea va considera că e mai bine s-o lăsăm deocamdată acolo unde este, insist să-i plătesc eu taxele. La urma urmelor, în curând o să fie sora mea.

Mi-a luat mâna.

— Promite-mi că mă lași să te ajut.

M-am uitat la el neajutorată.

— Nu știu ce să spun.

— Atunci nu spune nimic. Tot ce trebuie să faci e să-mi promiți că ai să te gândești să-ți depui preavizul. Nu vreau să nu te văd niciodată după ce ne căsătorim. Acum, ce fel de casă ți-ar plăcea? Trebuie să știu pentru că, dacă mă lași, aș vrea să-ți cumpăr ca dar de nuntă casa visurilor tale.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, am recunoscut.

— Păi gândește-te acum, fiindcă e important. Ai vrea o grădină mare, piscină, camere multe?

— O grădină mare, clar. Nu mă omor după piscină, iar în ceea ce privește numărul camerelor, asta depinde de câți copii o să avem.

— O mulțime, a spus el zâmbind. Mi-ar plăcea să locuim în Surrey, destul de aproape de Londra ca naveta zilnică să fie suportabilă. Tu ce zici?

— Oriunde, atâta timp cât suntem fericiți. Dar ție ce fel de casă ți-ar plăcea?

— Aș vrea să fie aproape de un orașel drăguț, dar suficient de departe ca să nu ne deranjeze zgomotul. La fel ca tine, mi-ar plăcea să aibă o grădină mare, de preferință înconjurată de ziduri înalte, ca să nu se vadă înăuntru. Și aș vrea un birou și un subsol unde să ținem lucruri. Cam asta.

— O bucătărie frumoasă, am spus. Aș vrea o bucătărie frumoasă care dă pe o terasă unde am putea lua în fiecare dimineață micul dejun și în camera de zi un cămin uriaș în care să putem face focul cu bușteni adevărați. Și un dormitor galben pentru Millie.

— Ce-ar fi să schițezi un plan al casei noastre de vis? a propus el, scoțând din servietă o foaie de hârtie. Așa voi avea ceva concret.

După două ore, când m-a urcat într-un taxi, avea schița unei case frumoase, completată cu grădini amenajate, o terasă, trei camere de primire, un șemineu, o bucătărie, un birou, cinci dormitoare – inclusiv unul galben pentru Millie – trei băi și, în acoperiș, un mic luminator rotund.

— Te provoc să găsești o astfel de casă până mă întorc din Argentina, am spus râzând.

— Îmi voi da toată silința, a promis el, înainte de a-mi da un sărut.

Săptămânile următoare au trecut într-un iureș. Când m-am întors din Argentina, mi-am înaintat preavizul și mi-am scos casa la vânzare. Când fusesem plecată, cumpănisem cu grijă lucrurile și nu aveam nicio îndoială că făceam ce trebuia urmând ceea ce-mi ceruse Jack. Știam că voiam să mă mărit cu el și gândul că până la primăvara viitoare aveam să locuiesc într-o casă frumoasă, la țară, și poate așteptând primul nostru copil mă umplea de bucurie. Treisprezece ani lucrasem non-stop și existaseră dăți când mă întrebasem dacă am să scap vreodată de corvoada muncii de zi cu zi. Și deoarece știusese că, odată ce Millie venea să stea la mine, n-am să mai pot să călătoresc ca înainte sau să muncesc peste program cum se întâmpla uneori, eram neliniștită în privința slujbei pe care urma s-o găsesc. Dintr-odată, toate îngrijorările mele au dispărut și, când am ales invitațiile de nuntă pentru a le trimite prietenilor și familiei, m-am simțit cea mai norocoasă persoană din lume.

PREZENT

Meticulos ca întotdeauna, Jack apare în dormitor la zece treizeci dimineața și îmi spune că la unsprezece fix plecăm. Nu-mi fac griji că n-am să fiu gata la timp. Am făcut deja duș, așa că treizeci de minute îmi ajung să mă îmbrac și să mă machiez. Dușul m-a mai calmat puțin deoarece, de la opt când mă trezisem, fusesem într-o stare continuă de agitație, abia îndrăznind să cred că-n scurt timp aveam s-o văd pe Millie. Veșnic prudentă, îmi spun că se poate întâmpla orice. Totuși, am grijă să nu-i arăt lui Jack nimic din frământările mele. Am o mină calmă și, când Jack se dă la o parte să mă lase să trec, sunt o tânără ca oricare ce iese în oraș.

Jack mă urmează în dormitorul de alături, unde sunt hainele mele. Mă duc la șifonierul uriaș care acoperă tot peretele, împing lateral ușa cu oglindă, trag un sertar și iau sutienul crem și chiloții în ton pe care mi le-a cumpărat Jack săptămâna trecută. În alt sertar găsesc niște ciorapi de culoarea pielii, pe care îi prefer colanților. Jack mă privește dintr-un scaun în timp ce-mi scot pijama și-mi pun lenjeria intimă și ciorapii. Apoi deschid ușa următoare și, pentru o clipă, mă uit la hainele aranjate cu grijă după culoare. N-am mai purtat de mult rochia albastră care-i place tare mult lui Millie, fiindcă are culoarea ochilor mei. O scot din șifonier.

— Ia-o pe cea crem, spune Jack.

E drept că el mă preferă în culori neutre, așa că pun la loc rochia albastră și o îmbrac pe cea crem.

Pantofii mei sunt depozitați pe rafturi, în cutii transparente, în altă parte a șifonierului. Aleg o pereche de pantofi bej cu toc. Când ieșim de obicei la plimbare după masa de prânz, cei fără toc ar fi mai practici, însă lui Jack îi place să fiu tot timpul elegantă, fie că ne plimbăm în jurul lacului sau luăm masa cu prietenii. Mă încălț, iau de pe raft o geantă asortată și i-o întind lui Jack. Mă duc la masa de toaletă și mă așez. Machiajul nu-mi ia mult: un pic de creion de ochi, puțin fard de obraz și o idee de ruj. Au mai rămas cincisprezece minute, așa că mă hotărâsc să umplu timpul dându-mi cu lac pe unghii. Dintre diversele sticlute aranjate pe masă aleg un roz drăguț, dorindu-mi să-l pot lua cu mine pentru a-i vopsi și lui Millie unghiile, lucru pe care știu că l-ar adora. Când lacul s-a uscat, mă ridic, îmi iau geanta de la Jack și cobor la parter.

— Ce palton ai vrea să-ți iei? mă-ntreabă el, când ajungem în hol.

— Cel bej, de lână, cred.

Îl aduce din vestiar și mă ajută să mi-l pun. Îl închei la toți nasturii și îmi întorc buzunarele pe dos în timp ce el mă privește. Deschide ușa din față și, după ce o încuie în urma noastră, îl urmez la mașină. Această excursie a fost câștigată cu greu și am de gând să profit din plin de ea. Când ajungem la mașină, Jack activează telecomanda și porțile negre și uriașe din fața casei încep să se deschidă. Ocolind mașina, îmi deschide portiera. Urc și un bărbat care face jogging se uită spre noi. Nu-l cunosc, însă Jack îi urează o dimineată bună și – fie pentru că nu mai are suflu ca să vorbească, fie pentru că-și păstrează energia pentru restul alergării – bărbatul răspunde la salut fluturând mâna. Jack închide portiera din partea mea și, după niciun minut, ieșim pe poartă. Când aceasta se închide în urma noastră, mă uit o clipă înapoi la casa frumoasă pe care a cumpărat-o Jack pentru mine, pentru că-mi place s-o văd așa cum o văd alții.

Intrăm în Londra și gândurile mi se întorc la cina pe care am găzduit-o aseară. Deși erau atâtea lucruri care ar fi putut să meargă prost, rămâne un mister cum am reușit s-o scot la capăt cu bine.

— Sufleul tău a fost perfect, zice Jack, ceea ce îmi spune că nu sunt singurul care se gândește la seara precedentă. Ai fost isteată c-ai prevăzut că ai să-l aduci cu întârziere la masă și ai ținut cont de asta, chiar foarte isteată. Dar se pare că Esther nu te prea place. Mă întreb de ce.

Știi că trebuie să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Ea nu apreciază perfecțiunea, spun.

E un răspuns care-l mulțumește. Începe să fredoneze o melodie și, în timp ce mă uit la peisajul pe lângă care trecem, mă pomenesc gândindu-mă la Esther. În alte împrejurări, aș fi plăcut-o, probabil. Însă inteligența ei neîndoielnică o face periculoasă pentru cineva ca mine. Nu că n-ar aprecia perfecțiunea, cum am crezut la început, mai degrabă se teme de ea.

Durează aproape o oră să ajungem la școala lui Millie. Îmi petrec timpul gândindu-mă la Dena Anderson, clienta lui Jack. Nu știu multe despre ea, în afară de faptul că s-a măritat de curând cu un filantrop bogat, foarte respectat pentru munca sa la diverse organizații de caritate, și, prin urmare, nu l-aș bănuî că și-a bătut soția. Totuși, știu bine că aparențele pot fi înșelătoare și, dacă Jack a acceptat s-o reprezinte, ea trebuie să aibă un caz foarte solid. Verbul „a pierde” nu face parte din vocabularul lui Jack, cum ține să-mi amintească el mereu.

N-am mai văzut-o pe Millie de o lună, așa că, nerăbdătoare, ne așteaptă pe banca din fața ușii înfocolită cu căciulă și fular galben – galbenul este culoarea ei preferată – împreună cu Janice, însoțitoarea ei. Când cobor din mașină, se repede spre mine cu ochii strălucind de lacrimi de ușurare și, în timp ce-o îmbrățișez strâns, îmi dau seama că Jack se uită la noi. Janice vine

la noi și-l aud pe Jack spunându-i că, deși știam că Millie o să fie dezamăgită, nu îndrăzniserăm să venim la ea până nu mi-a trecut de tot gripa care mă pusese la pământ. Janice l-a liniștit spunându-i c-am făcut bine, adăugând că i explicase lui Millie de ce n-am putut să venim.

— Dar i-a fost foarte greu, recunoaște ea. Vă adoră pe amândoi.

— Și noi o adorăm, spune Jack, zâmbindu-i afectuos lui Millie.

— Bună, Jack, spune ea cu un zâmbet larg. Mă bucur că te văd.

— Și eu mă bucur mult că te văd, spune el, sărutând-o pe obraz. Ai înțeles de ce n-am putut să venim până acum, nu-i așa?

Millie dă din cap.

— Da, biata Grace bolnavă. Dar mai bine acum.

— Mult mai bine, aprobă Jack. Fiindcă ai fost atât de răbdătoare, am ceva pentru tine, Millie.

Bagă mâna în buzunarul de la palton.

— Ia să vedem, ghicești?

— Agatha Christie?

Ochii ei căprui se luminează de plăcere, deoarece nimic nu-i place mai mult decât să asculte povești polițiste.

— Isteață fată!

Jack scoate din buzunar o carte audio.

— Nu cred că ai *Zece negri mititei*, nu-i așa?

Ea clatină din cap.

— E una dintre preferatele mele, spune zâmbind Janice. O începem diseară, Millie?

— Da, spune Millie, dând din cap. Mulțumesc, Jack.

— Plăcerea e de partea mea, îi zice el. Și acum am să-mi scot la masă cele două doamne preferate. Unde ai vrea să mergem?

— Hotel, spune imediat Millie.

Știu de ce a ales ea hotelul, tot așa cum știu de ce o să refuze Jack.

— Ce-ar fi să mergem la restaurantul de lângă lac? spune el, ca și cum ea nici n-ar fi vorbit. Sau la cel unde se servesc la desert clătitele alea delicioase.

Lui Millie îi cade fața.

— Pe care-l preferi? o întreabă el.

— Lacul, mormăie ea, legănându-și părul negru peste față.

Pe drum Millie nu prea vorbește. Voise să stau lângă ea pe bancheta din spate, însă Jack îi spusese că s-ar fi simțit că un taximetrist.

Când ajungem la restaurant, Jack găsește un loc de parcare și, când pornim pe cărare, ne ia de mână, astfel încât să-l încadrăm. Personalul ne întâmpină ca pe niște prieteni vechi, pentru că o aducem des pe Millie aici.

Suntem conduși la masa rotundă din colț, cea care-i place lui Jack, lângă fereastră. Mereu stăm așa, Jack cu fața la geam, iar eu și cu Millie de-o parte și de alta a lui. În timp ce studiem meniul, îmi întind picioarele pe sub masă și le găsesc pe ale ei, semnul meu secret pentru ea.

În timpul mesei, Jack îi vorbește întruna lui Millie, încurajând-o să povestească, întrebând-o ce a făcut în weekendurile în care n-am putut să venim la ea. Millie spune că o dată a luat-o Janice la masă la ai ei, o dată au ieșit în oraș să ia ceaiul de după-amiază și o dată au fost invitate amândouă acasă la prietena ei Paige și, nu pentru prima dată, îi mulțumesc lui Dumnezeu că Millie are pe cineva ca Janice care să-mi țină locul, ori de câte ori nu pot să fiu cu ea.

— Grace vîi plimbare? întrebă Millie când prânzul a luat sfârșit. Jur lac.

— Da, firește.

Îmi împăturesc frumos șervetul și-l pun pe masă cu mișcări deliberat tacticoase.

— Mergem? întreb.

Jack își împinge scaunul în spate.

— Vin și eu.

Deși m-am așteptat la asta, am un sentiment zdrobitor de dezamăgire.

— Facem tot ocol, avertizează Millie.

— Nu tot ocolul, protestează Jack. E prea frig ca să stăm mult afară.

— Atunci Jack rămâne aici, îi spune Millie. Eu merg cu Grace.

— Ba nu, spune Jack. Mergem toți.

Millie se uită cu gravitate la Jack peste masă.

— Îmi place de tine, Jack, spune ea. Dar nu-mi place de Jorj Koony.

— Știu, spune Jack. Nici mie nu-mi place.

— El urât, spune Millie.

— Da, e foarte urât, aprobă Jack.

Ne plimbăm puțin pe lângă lac, Jack mergând între noi două. Jack îi spune lui Millie că a muncit de zor la camera ei pentru a fi gata când vine să locuiască la noi. Când ea întrebă dac-o să fie galbenă, el spune că bineînțeles că da.

Jack a avut dreptate; e prea frig ca să stai foarte mult afară și, după vreo douăzeci de minute, ne întoarcem la mașină. Pe drumul de întoarcere la școala ei, Millie e și mai tăcută și știu că e la fel de frustrată ca mine. Când ne luăm la revedere, întrebă dacă o să venim din nou la ea weekendul viitor, iar când Jack spune că vom veni sigur, mă bucur că Janice e în apropiere să-l audă.

TRECUT

Când eu și cu Jack i-am spus lui Millie că ne căsătorim, primul lucru pe care l-a întrebat a fost dacă putea să fie domnișoară de onoare.

— Bineînțeles! am spus eu, îmbrățișând-o. E în regulă, nu-i așa, Jack? am adăugat speriată, văzându-i încruntătura de pe față.

— Credeam c-o să avem o nuntă simplă, a spus el dezaprobator.

— Da, dar tot o să am nevoie de o domnișoară de onoare.

— Serios?

— Păi, da, am spus, tulburată. Așa e tradiția. N-ai nimic împotriva, nu-i așa?

— Nu crezi că va fi cam mult pentru Millie? a întrebat el, coborând glasul. Dacă chiar ai nevoie de domnișoară de onoare, de ce nu o rogi pe Kate sau pe Emily?

— Pentru că eu o vreau pe Millie, am insistat, conștientă că ea ne urmărea neliniștită.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare.

— Atunci o s-o ai pe Millie, a spus el, zâmbind și întinzând brațele spre ea. Vino să-i spunem directoarei tale vestea cea bună.

Doamna Goodrich și Janice au fost încântate să audă că ne căsătoream. După ce a trimis-o pe Millie să se spele pentru cină, doamna Goodrich a fost de acord că pentru Millie era cel mai bine să rămână încă un an și trei luni la școală, până împlinea optsprezece ani, așa cum fusese planul de la început, în ciuda faptului că Jack a repetat că ar fi fost foarte fericit ca Millie să se mute imediat la noi. M-am bucurat când doamna Goodrich a sugerat că ar fi bine să avem puțin timp doar pentru noi și m-am întrebat dacă bănuise că speram să ne mărim familia imediat.

La scurt timp după aceea, eram în drum spre Hecclescombe, unde am descoperit că Cranleigh Park era într-adevăr la fel de frumos cum îmi povestise Jack. Era cadrul perfect pentru o nuntă și le-am fost recunoscătoare lui Giles și Moirei, prietenii lui Jack, că ne permiteau să folosim frumoasa lor casă. Ne-am gândit că invitații noștri nu vor avea nimic împotriva să facă patruzeci de minute de la Londra pentru a petrece după-amiaza și seara într-un astfel de decor încântător, mai ales că Giles și Moira s-au oferit cu amabilitate să cazeze pe oricine nu făcea față drumului de întoarcere la Londra. După ce am petrecut două ore hotărându-ne asupra unui meniu pentru cincizeci de persoane, care urma să fie pregătit și servit

de o firmă de catering din Londra, am plecat la hotelul la care Jack făcuse rezervări cât fusesem eu în Argentina.

Abia așteptam ca Jack să mă ducă în sfârșit în pat, dar trebuia mai întâi să luăm cina. Masa a fost delicioasă, însă eu eram nerăbdătoare să ne întoarcem în camera noastră.

M-am dus să fac un duș și, când am ieșit din baie nerăbdătoare să fac dragoste, am fost consternată să constat că Jack dormea dus pe pat. Nu m-a lăsat inima să-l trezesc deoarece știam că era istovit – la cină îmi mărturisise că fusese cât pe ce să amâne nunta din cauză că avea multă treabă, dar nu voise să mă dezamăgească. Când s-a trezit în cele din urmă, după două ore, s-a simțit prost că adormise și, luându-mă în brațe, am făcut dragoste.

Cea mai mare parte a dimineții următoare am stat în pat și, după un prânz leneș, ne-am întors la Londra. Deși nu l-am văzut pe Jack întreaga săptămână care a urmat, m-am bucurat că reușiserăm să ne desprindem puțin din frenezia în care ne aruncase apropierea iminentă a nunții noastre. În plus, am avut ocazia să termin tabloul pe care-l începusem pentru el cu două luni înainte. Deoarece nu prea aveam timp să lucrez la el, mă resemnasem să i-l dau drept cadou de nuntă, și nu de Crăciun, cum intenționasem. Dar cum Jack seara era ocupat, iar geamantanele mele rămâneau un timp nedefinit în fundul dulapului, am reușit să-l termin la timp ca să i-l dau în ziua de Crăciun. Speram că, dacă-i plăcea, avea să împodobească pereții noii noastre case – puteam ușor să mi-l imaginez atârând deasupra căminului despre care vorbiserăm.

Era un tablou mare și, la prima vedere, părea o operă abstractă cu nuanțe diferite de roșu și pete micuțe argintii. Abia la o examinare atentă îți dădeai seama că masa de roșu erau licurici minusculi – și numai Jack și cu mine aveam să știm că masa de roșu fusese realizată nu cu vopsea, ci cu ruj de buze, pe care apoi îl fixasem cu lac transparent.

Nu-i spusese niciodată lui Jack că-mi plăcea să pictez și nici chiar atunci când el admirase un tablou care atârna în bucătăria mea nu-i mărturisise că eu îl pictasem. Așa că, atunci când i-am spus de Crăciun – după ce am fost sigură că-i plăcea tabloul pe care i-l dăruisem – că nu doar că pictasem *Licuricii*, ci și că-l realizasem sărutând pânza de sute de ori, având pe buze nuanțe de ruj diferite, el a fost atât de generos cu complimentele încât m-am bucurat că reușisem să-l surprind. A fost încântat că pictez și mi-a spus că, după ce ne vom muta în casa noastră, spera să acopăr pereții cu picturile mele.

Casa mea s-a vândut repede. Am vrut ca Jack să folosească banii pe care i-am primit din vânzare la casa pe care o găsisese în Spring Eaton, dar el a refuzat, amintindu-mi că acesta era cadoul lui de nuntă pentru mine.

Descoperise satul adormit Spring Eaton într-o duminică, pe când se întorcea de la Adam și Diane, și l-a considerat ideal pentru că era situat la vreo douăzeci de mile la sud de Londra. Întrucât casa necesita unele lucrări minore înainte să ne mutăm în ea, nu a dorit ca eu să o văd până nentorceam din luna de miere. Când l-am bătut la cap să-mi spună cum era, s-a mulțumit să zâmbească și mi-a spus că era perfectă. Când l-am întrebat dacă era precum cea din schița pe care o întocmiserăm împreună, a răspuns solemn că bineînțeles că era. I-am spus că voiam să folosesc banii din vânzarea casei mele ca să mobilez noua noastră casă în chip de dar de nuntă pentru el și, după multă muncă de convingere, a acceptat. A fost ciudat să cumpărăm mobilă pentru o casă pe care eu nu o văzusem, însă Jack știa exact ce voia și n-am putut să mă plâng de gusturile lui.

Mi-am părăsit slujba cu o lună înainte de căsătorie și, o săptămână mai târziu, după ce m-am plâns în glumă lui Jack că nu mai era nimic nou în a nu face nimic toată ziua, a apărut în pragul ușii cu o cutie legată cu fundă roșie. Am deschis-o și am descoperit un pui de Labrador, de trei luni, uitându-se la mine. Era o cățelușă.

— E adorabilă, Jack! am exclamat, luând-o din cutie. Unde ai găsit-o? E a ta?

— Nu, e a ta, a spus el. Ceva care să-ți dea de lucru.

— Asta sigur, am spus râzând.

Am pus-o pe pardosea și ea a luat-o la fugă prin hol, explorând locul.

— Dar nu știu ce am să fac cu ea cât suntem noi în luna de miere în Thailanda. Am putea să-i rugăm pe părinții mei s-o țină, dar nu știu dacă vor fi de acord.

— Fii fără grijă, totul e aranjat. Am găsit o menajeră să aibă grijă de casa noastră cât suntem plecați – nu vreau să stea pustie și mai e niște mobilă de adus, așa c-o să locuiască în ea până ne întoarcem noi – și o să aibă grijă și de Molly.

— Molly?

M-am uitat la cățelușă.

— Da, i se potrivește foarte bine. Millie se va bucura tare, mereu și-a dorit un câine. Millie și Molly – sună perfect!

— Exact la asta m-am gândit și eu.

— Millie o s-o îndrăgească.

— Și tu? Tu o vei îndrăgi?

— Bineînțeles!

Am luat-o în brațe.

— Deja îmi e dragă.

Am râs și ea a început să mă lingă pe față.

— Mă tem că n-am să mai vreau deloc s-o las acasă când plecăm în Thailanda.

— Dar gândește-te cât te vei bucura să o revezi la întoarcere. Deja îmi imaginez reîntâlnirea voastră, a spus el zâmbind.

— Abia aștept să i-o arăt lui Millie! Ești minunat de bun, Jack.

Aplecându-mă spre el, l-am sărutat cu tandrețe.

— Molly este exact compania de care am nevoie cât ești tu la muncă toată ziua. Sper că în Spring Eaton sunt locuri frumoase pentru plimbare.

— Sunt o mulțime, mai ales de-a lungul râului.

— Abia aștept, i-am spus fericită. Abia aștept să văd casa și abia aștept să mă mărit cu tine!

— Și eu, a spus el, sărutându-mă. Și eu.

Având-o pe Molly să mă țină în alertă, ultimele săptămâni au trecut în zbor. În ziua de dinaintea nunții am luat-o pe Millie de la școală și i-am lăsat-o pe Molly lui Jack, care în acea seară o ducea la casa cea nouă să i-o dea în primire menajerei. Nu-mi venea deloc să mă despart de ea, însă Jack m-a asigurat că doamna Johns, femeia pe care o găsisese să aibă grijă de casă, era extrem de amabilă și bucuroasă să stea cu Molly până ne întorceam noi din Thailanda. Cu câteva zile în urmă eu mă mutasem la un hotel din apropiere, după ce-mi trimisese toate lucrurile la Spring Eaton, așa că acolo m-am întors cu Millie, să ne pregătim pentru a doua zi. Ne-am petrecut seara probând rochiile și încercând fardurile pe care le cumpărasem special pentru nuntă. Nu voisem să port o rochie tradițională de mireasă, așa că-mi cumpărasem o rochie de mătase crem, care îmi ajungea aproape până la glezne și se mula pe silueta mea în toate locurile potrivite. Și Millie își alegea o rochie crem, dar cu o eșarfă roz, exact culoarea buchetului pe care avea să-l poarte.

Dimineța următoare, când mi-am pus rochia, m-am simțit mai frumoasă ca niciodată. Buchetele de nuntă sosiseră mai devreme la hotel – trandafiri roz pentru Millie și o cascadă de trandafiri roșii pentru mine. Jack aranjase să vină o mașină care să ne ducă la oficiul de stare civilă și, la unsprezece, când s-a auzit o bătaie în ușă, am trimis-o pe Millie să deschidă.

— Spune că vin într-un minut, am zis, dispărând în baie ca să arunc o ultimă privire în oglindă.

Mulțumită de ce am văzut, m-am întors în dormitor și am luat buchetul.

— Arăți uluitor!

Luată prin surprindere, am ridicat privirea și l-am văzut în prag pe Jack. Era atât de chipeș în costumul de culoare închisă cu vestă de un roșu aprins încât mi s-a strâns stomacul.

— De fapt, aproape la fel de frumoasă ca Millie, a adăugat el.

Lângă el, Millie a bătut fericită din palme.

— Ce cauți aici? am exclamat, neliniștită și încântată în același timp. S-a întâmpnat ceva?

A venit la mine și m-a luat în brațe.

— Nu mai aveam răbdare să te văd, asta-i tot. Și, în plus, am ceva pentru tine.

Dându-mi drumul, a băgat mâna în buzunar și a scos o cutie neagră.

— Am fost azi-dimineață la bancă să le iau.

Deschizând cutia, am văzut pe catifeaua neagră din interior un splendid colier cu perle și o pereche de cercei cu perle asortați.

— Ce frumoase sunt, Jack!

— Au fost ale mamei. Uitasem de tot de ele până aseară. M-am gândit că poate ai să vrei să le porți azi, de aceea am venit. Nu ești obligată să le porți, desigur.

— Ba vreau tare mult să le port, i-am spus, scoțând colierul și desfăcându-i închizătoarea.

— Lasă-mă pe mine.

Mi l-a luat din mâini și mi l-a pus la gât.

— Ce părere ai?

M-am întors spre oglindă.

— Nu-mi vine să cred ce bine se asortează cu rochia, am spus, pipăind perlele. Sunt exact aceeași nuanță de crem.

Mi-am scos cerceii de aur pe care îi purtam și i-am înlocuit cu cei cu perle.

— Grace frumușică, foarte, foarte frumușică, a spus râzând Millie.

— Sunt de acord, a aprobat-o cu gravitate Jack.

A băgat mâna în celălalt buzunar și a scos o cutie mai mică.

— Am ceva și pentru tine, Millie.

Când Millie a văzut lăntșorul de argint cu o perlă în formă de lacrimă a scos un icnet de încântare.

— Mulțumesc, Jack, a spus ea cu un zâmbet radios. Eu port el acum.

— Ești foarte bun, Jack, i-am spus în timp ce-i puneam lui Millie lăntșorul la gât. Dar nu știai că poartă ghinion să-ți vezi mireasa în ziua nunții?

— Păi, am mers la noroc, a răspuns el zâmbind.

— Ce face Molly? S-a acomodat?

— Perfect. Privește.

Și-a scos telefonul din buzunar și ne-a arătat lui Millie și mie o fotografie cu Molly care dormea ghemuită în coșul ei.

— Deci pardoseala e din gresie, am murmurat eu. Cel puțin știu și eu ceva despre viitoarea mea casă.

— Și asta e tot ce ai să știi, a spus el, băgând telefonul în buzunar. Mergem? Șoferul a fost destul de surprins când l-am rugat să mă ia și pe mine în drum spre tine. Așa că, dacă nu ieșim mai repede, s-ar putea să creadă c-am venit să contramandez totul.

După ce ne-a oferit lui Millie și mie câte un braț, ne-a condus la mașină și am plecat spre oficiul de stare civilă.

Când am ajuns, toată lumea ne aștepta, inclusiv părinții mei. Își împachetaseră aproape toate lucrurile în vederea mutării în Noua Zeelandă și stabiliseră să plece la două săptămâni după întoarcerea noastră din luna de miere. M-am cam mirat când mi-au spus că plecau atât de repede, dar când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că așteptaseră șaisprezece ani. În săptămâna dinainte, eu și cu Jack ne întâlniserăm cu ei la cină, unde ne-o predaseră pe semnătură pe Millie, ceea ce-nsemna că nu mai erau întreținătorii ei legali. Toți am fost încântați de acest aranjament și, poate fiindcă se simțeau vinovați că Jack purta pe umeri povara financiară, părinții mei ne-au spus că la nevoie aveau să ne ajute și ei cum puteau. Însă Jack a spus ferm că el și cu mine vom răspunde de Millie și le-a promis că nu-i va lipsi nimic.

Invitații noștri s-au mirat să-l vadă pe Jack ieșind din mașină împreună cu mine și cu Millie. În timp ce am urcat cele câteva trepte care duceau la oficiul de stare civilă, l-au tachinat că nu rezistase să meargă cu un Rolls-Royce. Tata mă însoțea pe mine și Jack o însoțea pe Millie, iar unchiul Leonard, pe care nu-l mai văzusem de câțiva ani, îi oferise mamei brațul. Eram aproape în vârful scărilor când am auzit-o pe Millie țipând și, răsucindu-mă, am văzut-o rostogolindu-se pe scări.

— Millie! am țipat.

Până să se oprească ea din căzătură la baza scărilor, eu eram deja la mijlocul drumului. Mi s-a părut un veac până am reușit să răzbat prin mulțimea de oameni adunați în jurul ei și am îngenuncheat lângă ea, fără să-mi pese că-mi murdăream rochia, îngrijorată doar că Millie zăcea acolo nemișcată.

— E în regulă, Grace, respiră, m-a liniștit Adam, care stătea pe vine de cealaltă parte a ei, în timp ce eu îi căutam înnebunită pulsul. O să fie bine, ai să vezi. Diane a sunat la ambulanță, o să fie aici într-un minut.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu glas tremurând, conștientă că mama și tata se lăsaseră pe vine alături de mine.

I-am dat lui Millie părul de pe față, neîndrăznind să o mișc.

— Îmi pare tare rău, Grace.

Am ridicat ochii și l-am văzut pe Jack, alb ca hârtia pe față.

— S-a împiedicat brusc. Cred că și-a prins tocul în tivul rochiei și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, ea se rostogolea. Am încercat s-o prind, dar n-am reușit să ajung la ea.

— Nu-i nimic, am spus repede. Nu e vina ta.

— Trebuia să se țină mai bine de mine, a continuat el cu disperare, trecându-și mâna prin păr. Trebuia să țin minte că nu întotdeauna îi vine ușor să urce scările.

— Nu-mi place cum îi e îndoit piciorul, a spus încet tata. Pare rupt.

— Oh, Doamne! am gemut eu.

— Uite, își revine, a spus mama, luând mâna lui Millie.

— E-n regulă, Millie, am murmurat când ea a început să se miște. E-n regulă.

Ambulanța a sosit în câteva minute. Am dat să merg la spital cu ea, dar mama și tata mi-au spus c-or să meargă ei, amintindu-mi că eu urma să mă mărit.

— Nu pot să mă mărit acum, am hohotit eu, în timp ce Millie era băgată în ambulanță.

— Ba poți, a spus mama cu asprime. Millie o să fie bine.

— Are piciorul rupt, am spus plângând. Și poate și alte leziuni despre care nu știm.

— N-am să te condamn dacă vrei să contramandezi nunta, a spus Jack încet.

— Nu văd cum am putea merge înainte cu toate când nici nu știu cât de grav e Millie rănită.

Paramedicii au fost minunați. Înțelegând în ce situație dificilă eram, au examinat-o pe Millie în ambulanță cât de meticulos au putut și mi-au spus că, în afară de picior, nu părea să aibă și alte oase fracturate și că, dacă voiam să merg înainte cu nunta, erau siguri că părinții mei aveau să mă țină la curent cu tot ce se-ntâmpla. Au ținut să spună și că, de îndată ce ajungea la spital, Millie avea să fie dusă urgent la radiografie, așa că oricum nu puteam să stau cu ea. Încă indecisă, m-am uitat la Jack, care vorbea încet cu Adam, și expresia de dezolare de pe fața lui m-a făcut să mă hotărâsc. M-am urcat în ambulanță și am sărutat-o pe Millie, care era într-o stare de somnolență. După ce i-am promis că dimineața următoare mă duc s-o văd, le-am dat părinților mei numărul de mobil al lui Jack și i-am rugat să mă anunțe de îndată ce aveau vești.

— Sigur vrei să continuăm? m-a întrebat Jack neliniștit, după plecarea ambulanței. Nu cred că cineva mai are chef de petrecere după ce i s-a întâmplat lui Millie. Poate ar trebui să așteptăm până știm sigur c-o să fie bine.

M-am uitat la invitații noștri, care se învârteau prin preajmă, voind să știe dacă nunta mai avea loc sau nu.

— Cred că vor fi de acord să continuăm cu nunta dacă noi vrem asta.

L-am întors cu fața spre mine.

— Tu mai vrei să ne căsătorim, Jack?

— Bineînțeles că vreau, mai mult decât orice. Dar, în ultimă instanță, decizia e a ta.

— Atunci, ne căsătorim. Millie asta ar vrea, am mințit, pentru că știam că Millie n-ar fi înțeles de ce am mers înainte și ne-am căsătorit fără ea.

Gândul c-o trădam mi-a adus iar lacrimi în ochi și le-am gonit clipind repede ca să nu le vadă Jack, sperând să nu mai fiu niciodată nevoită să aleg între ea și Jack.

Toată lumea a fost încântată că până la urmă ne căsătoream, iar când, după două ore, mama a sunat să ne spună că Millie era bine, cu excepția piciorului fracturat, am răsuflat ușurată. Am vrut să scurtez recepția și să mă duc la ea în acea seară, dar mama mi-a spus că dormea adânc și, din cauza analgezicelor pe care i le dăduse doctorul, nu avea să se trezească până dimineața următoare. A adăugat că intenționa să rămână la spital peste noapte, așa că i-am spus că dimineața aveam să trec cu Jack pe la Millie, în drum spre aeroport.

Deși restul seriei am reușit să mă distrez, m-am bucurat când ultimii invitați au plecat și eu cu Jack ne-am îndreptat, în sfârșit, spre hotelul nostru. Pentru că mașina lui Jack era în Londra, Moira și Giles ne-au împrumutat o mașină de-a lor ca să putem să ajungem a doua zi la aeroport, urmând să le-o înapoiem când ne întorceam din Thailanda. Având garajul plin de mașini, au susținut că n-aveau nevoie de ea și că puteam s-o aducem înapoi când aveam noi timp.

Când am ajuns la hotelul la care aveam să petrecem noaptea nunții, m-am dus direct să fac o baie fierbinte, lăsându-l pe Jack să-și toarne un whisky cât mă aștepta, în timp ce eram în cadă, gândurile mi se întorceau mereu la Millie și n-am putut decât să mă bucur că ziua s-a sfârșit. Cum apa începea să se răcească, am ieșit din cadă și m-am șters în grabă, nerăbdătoare să văd fața lui Jack când avea să mă vadă în cămășuța și chiloții de mătase crem pe care le cumpărasem anume pentru noaptea nunții. Le-am îmbrăcat și, cu un fior de anticipare, am deschis ușa și am intrat în dormitor.

PREZENT

După vizita la Millie, în drum spre casă îi spun lui Jack că am de gând s-o sun pe Diane până vineri ca să-i zic că nu pot să iau masa de prânz cu ea și cu Esther.

— Eu cred că, dimpotrivă, ar trebui să te duci, îmi spune el.

Pentru că mi-a mai spus același lucru de multe ori, știu că nu înseamnă nimic.

— La urma urmelor, ai contramandat deja de două ori, adaugă el.

Nici chiar aceste cuvinte nu sunt de ajuns ca să mă facă să mă entuziasmez. Însă vineri dimineață, când îmi spune să-mi iau cea mai drăguță rochie, nu pot să nu mă-ntreb dacă, în sfârșit, a venit clipa pe care o așteptam. Mentea mea se grăbește să anticipeze și fac un efort ca să-mi amintesc de toate celelalte ocazii când am fost dezamăgită. Nici chiar când urc în mașină alături de Jack nu-mi dau voie să cred că s-ar putea întâmpla. Dar când intrăm în oraș, nu pot să nu cred și încep să fac planuri cu înfrigurare, îngrozită că voi lăsa clipa să-mi alunece printre degete. Abia când Jack parchează mașina pe șosea în fața restaurantului și coboară, îmi dau seama cât m-am amăgit.

Diane și Esther sunt deja la masă. Diane îmi face cu mâna și mă îndrept spre ele, ascunzându-mi sub un zâmbet crunta dezamăgire, conștientă de mâna lui Jack pe spatele meu.

— Mă bucur tare mult că ai reușit să vii, spune ea, îmbrățișându-mă scurt. Ce drăguț că ai venit și tu, Jack, să ne saluți! E ora ta de masă?

— Azi-dimineață am lucrat de acasă, spune el. Și, cum la birou trebuie să ajung pe la sfârșitul după-amiezii, am sperat că-mi veți permite și mie să iau masa cu voi. Iar eu, în schimb, o să vă fac cinste.

— În cazul acesta, ești bine venit, râde ea. Sunt sigură că se mai găsește un loc, mai ales că masa asta este pentru patru persoane.

— Doar că acum n-o să mai putem sta de vorbă, glumește Esther.

În timp ce Jack fură un scaun de la altă masă, îmi trece prin cap că, nici dacă ar fi dorit, Esther n-ar fi putut spune ceva mai dăunător. Nu c-ar mai conta.

— Sunt sigur că aveți de discutat lucruri mult mai interesante decât persoana mea, spune Jack zâmbind, plasându-mă vizavi de Esther și făcându-i semn chelneriței să mai aducă un tacâm.

— Și, oricum, Grace ar avea de spus despre tine numai lucruri frumoase, așa că n-ar fi prea amuzant, oftează Diane.

— Oh, sunt sigură c-ar găsi câteva mici defecte, spune Esther, uitându-se provocatoare la mine. Nu-i așa, Grace?

— Mă îndoiesc, spun. După cum vezi, Jack e perfect.

— Ei, haide, nu poate fi chiar perfect! Trebuie să existe ceva!

Mă încrunt, prefăcându-mă că mă gândesc la asta, apoi dau din cap cu regret.

— Nu, îmi pare rău, chiar nu-mi vine în minte nimic – doar dacă se pune că-mi cumpără prea multe flori. Câteodată nu am suficiente vase pentru toate.

Lângă mine, Diane oftează.

— Acesta nu-i un defect, Grace.

Se întoarce spre Jack.

— Oare i-ai putea da și lui Adam câteva ponturi despre cum să-ți răsfete nevasta?

— Nu uita că, în comparație cu noi, Grace și Jack sunt practic proaspăt căsătoriți, îi atrage atenția Esther. Și încă n-au copii. Galanteria zboară pe fereastră odată ce în relație se instalează obișnuința și copiii.

Se oprește o clipă.

— Ați trăit mult timp împreună înainte de căsătorie?

— N-am avut timp să trăim împreună, explică Jack. Ne-am cunoscut și, după nici șase luni, ne-am căsătorit.

Esther ridică din sprâncene.

— Doamne, ce repede!

— Când am fost sigur că Grace e aleasa mea, m-am gândit că nu avea niciun rost să mai pierdem timpul, spune el, luându-mă de mână.

Esther se uită la mine cu un zâmbet în colțul gurii.

— Iar tu n-ai găsit schelete în dulap după ce v-ați căsătorit?

— Nici măcar unul.

Iau meniul pe care mi-l întinde chelnerița și-l deschid cu nerăbdare, nu doar pentru că vreau să pun capăt interogatoriului lui Esther privitor la relația mea cu Jack, ci și pentru că mi-e foame. Scanez felurile de mâncare și văd că au file de vită cu garnitură de ciuperci, ceapă și cartofi prăjiți. Perfect.

— Își ia cineva ceva care îngrașă măcar puțin? Întrebă Diane cu speranță.

Esther clatină din cap.

— Scuze. Eu am să iau o salată.

— Eu iau fileul de vită, îi spun eu. Cu cartofi prăjiți. Și, probabil, la desert am să iau tort cu ciocolată, adaug, știind că asta vrea să audă.

— În cazul acesta, am să iau o salată, ca Esther, și tort de ciocolată, ca tine, spune ea fericită.

— Vrea cineva vin? Întreabă Jack, veșnic gazda perfectă.

— Nu, mulțumesc, spune Diane și, cu regret, mă resemnez cu un prânz fără alcool, pentru că Jack nu bea niciodată în timpul zilei.

— Eu aș vrea, spune Esther. Dar numai dacă beți și tu și Grace.

— Beau eu, îi spun lui Esther. Preferi roșu sau alb?

În timp ce așteptăm să fim serviți, conversația se îndreaptă spre festivalul de musical din localitate, care are loc în fiecare an, în iulie, și atrage oameni de la kilometri întregi depărtare. Suntem de acord că toți locuim destul de aproape ca să participăm ușor la festival și totuși suficient de departe ca să nu fim deranjați de miile de oameni care se năpustesc asupra orașelului. Deși Diane și Adam merg mereu la festival, eu și cu Jack n-am fost niciodată și nu trece mult până când Diane face planuri să mergem cu toții. Vorbind despre muzică, aflăm că Esther cântă la pian și Rufus la chitară, iar când recunosc că eu n-am talent la muzică, Esther mă întreabă dacă-mi place să citesc. Îi spun că-mi place, deși citesc foarte puțin. Vorbim despre ce fel de cărți ne plac, iar Esther menționează un bestseller nou care tocmai a apărut și ne întreabă dacă l-am citit. Se dovedește că niciunul dintre noi nu l-a citit.

— Vrei să ți-l împrumut? întreabă ea, în timp ce chelnerița ne așază comanda pe masă.

— Da, te rog.

Sunt atât de impresionată că s-a oferit să-mi împrumute cartea mie, și nu lui Diane, încât uit.

— Am să ți-o aduc după-amiază, se oferă ea. Vinerea nu predau.

Acum îmi aduc aminte.

— Ai putea s-o lași în cutia de scrisori. Probabil că voi fi în grădină și nu voi auzi soneria.

— Mi-ar plăcea să-ți văd cândva grădina, se entuziasmează ea. Mai ales că Jack a spus că ești pricepută la grădinărit.

— Nu e nevoie să vii până la noi, spune Jack, ocolind cu dibăcie aluzia uriașă pe care ea tocmai a făcut-o. Grace poate să-și cumpere cartea.

— Chiar nu e nicio problemă.

Esther își privește cu apreciere salata.

— Doamne, arată minunat!

— De fapt, ne ducem să cumpărăm un exemplar de îndată ce terminăm aici. Smith's e chiar după colț.

— Doar vinerea nu lucrezi? întreb eu, voind să schimb subiectul.

— Nu, nici marțea nu lucrez. Lucrez alternativ cu altă învățătoare.

— Mi-ar plăcea și mie să fac asta, spune visătoare Diane. E greu să lucrezi cu normă întreagă când ai copii. Dar nu mi-ar plăcea să renunț de tot să lucrez, ceea ce e singura opțiune, deoarece n-am auzit încă la firma mea despre lucrul alternativ.

Esther se uită la mine.

— Nu-mi vine să cred că nu ți-e dor de muncă. Vreau să spun c-ai avut o slujbă destul de interesantă înainte de a te mărita.

Îmi fac de lucru tăind o bucată de carne, pentru că mi-e greu să mi se amintească de viața pe care o aveam înainte.

— Deloc – am o mulțime de lucruri de făcut.

— În afară de pictură, grădinărit și citit, ce hobby-uri mai ai?

— Oh, puțin din aia, puțin din ailaltă..., spun, dându-mi seama cât de neconvingător vorbesc.

— Ce nu spune Grace este că-și face singură multe haine, intervine Jack. Chiar zilele trecute și-a făcut o rochie adorabilă.

— Zău?

Esther se uită la mine cu interes.

Obișnuită să gândesc rapid, nici nu clipesc.

— E doar o rochie pe care-o port prin casă, explic. Nimic elegant. Nu-mi fac haine pe care să le port în oraș seara, sau chestii prea complicate.

— Nu știam că te pricepi la croitorie.

Ochii lui Diane strălucesc.

— Mi-ar plăcea să cos.

— Și mie, spune Esther. Poate mă-nveți și pe mine, Grace.

— Poate înființăm un cerc de cusut și tu să ne fii profesoară, sugerează Diane.

— Nu mă pricep chiar atât de bine, protestez eu, tocmai de aceea n-am vorbit până acum despre asta. Îmi e foarte teamă că mi se va cere să arăt ceva făcut de mine.

— Păi, dacă tu coși cum gătești, sunt sigură că rochia pe care ai făcut-o este frumoasă.

— Trebuie să ne-o arăți odată, spune Esther.

— V-o arăt, promit. Dar numai să nu-mi cereți să vă fac și vouă.

Nevoia constantă de a răspunde prompt la remarcile ei mă face să mă simt atât de încordată încât mă gândesc să sar peste desert, lucru pe care, în mod normal, nu l-aș face. Dar dacă nu iau eu, nu va lua nici Diane, și, pentru că Esther tocmai a declarat că a mâncat deja prea mult, asta înseamnă că masa se va încheia repede. Cântăresc argumentele pro și contra, dar în cele din urmă nu pot rezista ispitei tortului de ciocolată. Mai iau o gură de vin ca

să opresc și alte întrebări din partea lui Esther, dorindu-mi ca ea să-și abată atenția asupra lui Diane pentru o vreme.

Citindu-mi parcă gândurile, ea o întreabă pe Diane despre fiul ei. Obiceiurile lui alimentare sunt unul dintre subiectele de conversație preferate ale lui Diane, așa că am câteva minute de răgaz cât timp se vorbește despre cum să-i faci pe copii să mănânce legume care nu le plac. Jack ascultă cu atenție, de parcă subiectul chiar l-ar interesa, și gândurile mi se-ntorc la Millie, întrebându-mă îngrijorată ce va crede dacă nu mă duc în weekend la ea, fiindcă îmi este din ce în ce mai greu să-i explic absența mea. Cândva nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-mi doresc ca ea să fi fost altfel decât a fost întotdeauna. Acum îmi doresc în mod constant ca ea să nu fi avut sindromul Down, să nu fie dependentă de mine, să-și fi putut trăi propria viață în loc să fie nevoită s-o împartă pe a mea.

Diane comandă desertul pentru mine și, readusă brusc în prezent, când Esther mă întreabă la ce visam, îi spun că mă gândeam la Millie. Diane întreabă dacă am văzut-o de curând, așa că-i spun că am fost la ea duminica precedentă și că Jack ne-a scos la un prânz minunat. Aștept să fiu întrebată dacă în weekendul acesta ne ducem iar la ea, dar n-o face nimeni, așa că râsuflu ușurată.

— Probabil că așteaptă cu nerăbdare să vină să locuiască la voi, spune Esther când sosesc deserturile.

— Da, aprob eu.

Jack zâmbeste.

— Și noi așteptăm cu nerăbdare.

— Ce părere are despre casă?

Întind mâna după pahar.

— De fapt, n-a văzut-o încă.

— Dar nu v-ați mutat în ea acum un an?

— Ba dar, dar vreau ca totul să fie perfect înainte s-o vadă ea, explică Jack.

— Mie mi s-a părut perfectă când am văzut-o, spune ea.

— Camera ei nu este încă terminată, dar mă distrez tare mult punând-o la punct.

Spre groaza mea, simt că lacrimile stau să mă podidească și las repede capul în jos, conștientă că Esther se uită la mine.

— Ce culoare va fi? întreabă Diane.

— Roșie, spune Jack. E culoarea ei preferată.

Face semn cu capul spre tortul de ciocolată.

— Mănâncă tot, iubito.

Iau lingurița, întrebându-mă cum am să pot să mănânc tot.

— Arată delicios, spuse Esther. Pot să iau și eu puțin?

Ezit, prefăcându-mă că mă codesc, întrebându-mă de ce mă mai deranjez când știu că pe Jack nu-l păcălesc.

— Ia, te rog, spun, oferindu-i furculița mea.

— Mulțumesc. Ia o bucățică de tort. Tu și Jack ați venit cu mașini separate?

— Nu, am venit împreună.

— Atunci te duc eu înapoi, dacă vrei.

— E în regulă, am de gând s-o duc pe Grace acasă înainte de a mă duce la birou, spune Jack.

— Nu ocolești puțin? se încruntă ea. De aici poți să ajungi direct în autostrada care duce la Londra. Pot s-o duc eu acasă, Jack, chiar nu e nicio problemă.

— Ești foarte amabilă, dar trebuie să iau niște documente pentru întâlnirea de după-amiază cu un client.

Face o pauză.

— Păcat că nu le-am adus cu mine, pentru că te-aș fi lăsat cu plăcere s-o duci pe Grace acasă.

— Altă dată, atunci.

Esther se întoarce spre mine.

— Poate facem schimb de numere de telefon. Aș vrea să vă invit pe toți la cină, dar trebuie să vorbesc cu Rufus să văd când e liber. Urmează să plece la Berlin și nu știu sigur când.

— Bineînțeles.

Îi dau numărul de telefon de acasă și ea-l trece în mobilul ei.

— Și mobilul tău?

— Nu am.

Se uită la mine și apoi se mai uită o dată.

— N-ai mobil?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu văd ce nevoie aș avea să am.

— Dar toată lumea între zece și optzeci de ani are.

— Ei bine, eu nu, spun amuzată – fără să vreau – de reacția ei.

— Știu, de necrezut, nu-i așa? spune Diane. Am încercat s-o conving să-și cumpere, dar n-o interesează.

— Dar cum Dumnezeu dă cineva de tine când ești plecată cu treabă? se minunează Esther.

Dau din umeri.

— Nu dă.

— Ceea ce e un lucru bun, spune sec Diane. Eu nu pot să mă duc la cumpărături fără ca Adam sau unul dintre copii să mă sune ca să mă roage să le iau ceva, sau să lămuresc ceva când mă-ntorc. Nici nu mai știu de câte ori am stat la casă în Tesco punând toate cumpărăturile în sacoșe în timp ce încercam să mă gândesc la ceva la care nu mă puteam gândi acasă.

— Dar dacă ai o problemă? întrebă Esther, încă încercând să înțeleagă.

— Înainte oamenii se descurcau foarte bine fără telefoane mobile, spun eu.

— Da, în Evul Mediu, spune ea și se întoarce spre Jack. Pentru Dumnezeu, Jack, cumpără-i soției tale un mobil!

Jack desface mâinile într-un gest de neputință.

— I-aș cumpăra bucuros, dar știu că nu l-ar folosi.

— Nu-mi vine să cred una ca asta – nici nu știe ce practice sunt mobilele!

— Jack are dreptate, nu l-aș folosi, confirm eu.

— Te rog, spune-mi că ai calculator.

— Da, bineînțeles că am.

— Atunci ai putea să-mi dai adresa ta de mail?

— Sigur. E *jackangel@court.com*.

— Asta nu-i adresa lui Jack?

— E și a mea.

Ea înalță capul și se uită întrebătoare la mine.

— N-ai adresa ta?

— Pentru ce? Eu și Jack nu avem secrete unul față de celălalt. Iar dacă îmi trimite cineva un e-mail, de obicei e pentru a ne invita la cină, sau pentru ceva care-l privește și pe Jack, așa că e mai simplu dacă vede și el mesajul.

— Mai ales că Grace uită de multe ori să-mi spună unele lucruri, spune Jack, zâmbindu-i cu indulgență.

Esther se uită gânditoare la noi doi.

— Voi chiar sunteți ca gemenii siamezi, nu-i așa? În fine, întrucât n-ai mobil, va trebui să recurg la pix și hârtie ca să notez numerele. Ai un pix?

Știu că n-am.

— Nu știu sigur, spun, cu intenția de a mă preface că voi căuta unul.

Întind mâna după geantă, pe care am atârnat-o de speteaza scaunului, dar ea ajunge prima și mi-o întinde.

— Dumnezeule, pare goală!

— Nu umblu cu multe lucruri la mine, îi spun, deschizând geanta și uitându-mă înăuntru. Nu, îmi pare rău, nu am.

— E în regulă, le notez eu.

Jack își scoate mobilul.

— Am deja numărul tău de acasă, Esther, de la Rufus, așa că dă-mi-l doar pe cel mobil.

În timp ce ea îl dictează, încerc să-l memorez, dar nu reușesc să-l rețin pe tot. Închid ochii și încerc să-mi reamintesc ultimele cifre, dar e imposibil.

— Mersi, Esther, spune Jack.

Deschid ochii și o văd pe Esther uitându-se curioasă la mine peste masă.

— Am să i-l scriu lui Grace, adaugă Jack.

— Stai puțin – la mijloc e 721 sau 712?

Esther se încruntă.

— Niciodată nu-mi amintesc cum e corect. Sfârșitul este foarte ușor – 9146 – cu partea dinainte am o problemă. Vrei să verifici, Diane?

Diane scoate telefonul și găsește numărul lui Esther.

— E 712, spune ea.

— Oh, da – 07517129146. Așa ai scris, Jack?

— Da, e bine. Vrea toată lumea cafea?

Dar nu vrem, fiindcă Diane trebuie să se-ntoarcă la muncă, iar Esther nu are chef. Jack cere nota de plată, iar Diane și Esther dispar la toaletă. Aș fi mers și eu, dar nu vreau să le urmez.

Odată nota de plată achitată, eu și Jack ne luăm la revedere de la ele și ne îndreptăm spre parcare.

— Ei, ți-a plăcut masa, soțioara mea perfectă? Întreabă Jack, deschizându-mi portiera.

Recunosc una dintre întrebările lui de un milion de dolari.

— Nu prea.

— Nici măcar desertul pe care-l așteptai cu nerăbdare?

Înghit în sec.

— Nu pe cât am crezut c-o să-mi placă.

— Noroc că te-a ajutat Esther să-l termini.

— L-aș fi mâncat oricum, spun eu.

— Și mă lipseai de o plăcere atât de mare?

Corpul îmi este străbătut de un tremur.

— Categoric.

El înalță din sprâncene.

— Mi se pare mie sau spiritul tău bătăios a reînviat? Mă bucur tare mult. Ca să fiu sincer, începusem să mă plictisesc.

Îmi aruncă o privire amuzantă.

— Dă-i drumul, Grace – aștept cu interes.

TRECUT

În seara aceea, seara nunții mele, când am intrat în dormitor după baie, am fost surprinsă să constat că acesta era gol. Am presupus că ieșise să dea un telefon și m-a iritat gândul că, pentru el, ceva putea să fie mai important decât mine în ziua nunții noastre. Dar iritarea s-a transformat repede în neliniște când mi-am adus aminte că Millie era în spital. Astfel, în doar câteva secunde, am reușit să mă conving că i se întâmplase ceva cumplit, că mama îl sunase pe Jack ca să-i spună și că el ieșise din cameră fiindcă nu voia să le aud conversația.

Am alergat la ușă și am deschis-o larg, sperând să-l văd pe Jack plimbându-se în sus și în jos pe coridor, încercând să găsească un mod de a-mi da o veste tragică. Dar coridorul era pustiu. Bănuind că el coborâse în hol și nevoind să pierd timpul căutându-l, am scotocit prin bagajul pe care șoferul îl lăsase la hotel, am scos telefonul și am sunat-o pe mama pe mobil. În timp ce așteptam să mi se facă legătura, mi-a trecut prin cap că, dacă ea vorbea cu Jack, nu aveam cum să discut cu ea. Eram pe cale să închid și să-l sun pe tata, când am auzit telefonul ei sunând și, curând după aceea, glasul ei.

— Ce s-a întâmplat, mamă? am strigat, nelăsând-o să termine salutul. A fost vreo complicație sau ceva?

— Nu, totul e bine.

Mama părea surprinsă.

— Deci Millie e bine?

— Da, doarme buștean. Tu ești bine? Pari agitată.

M-am așezat pe pat, înmuiată de ușurare.

— Jack a dispărut, așa că m-am gândit că poate l-ai sunat tu să-i dai vreo veste proastă și că el a ieșit să discute cu tine în secret, am explicat.

— Cum adică „a dispărut”?

— Păi, nu e în cameră. Am intrat să fac o baie și, când am ieșit, el era plecat.

— Probabil a coborât la recepție pentru ceva. Sunt sigură că într-un minut se întoarce! Cum a mers nunta?

— Bine, chiar bine, ținând cont că m-am gândit întruna la Millie. Mi-a părut tare rău că n-a fost acolo. O să fie foarte dezamăgită că ne-am căsătorit fără ea.

— Sunt sigură că va înțelege, m-a liniștit mama, iar eu m-am înfuriat că știa foarte puține despre Millie, pentru că aceasta sigur nu avea să înțeleagă.

Am constatat cu groază că eram gata să izbucnesc în plâns, dar, după tot ce se întâmplase, dispariția lui Jack era ultima picătură. I-am spus mamei că dimineața următoare ne vedeam la spital, am rugat-o să o sărute pe Millie pentru mine și am închis.

În timp ce formam numărul lui Jack, mi-am impus să mă calmez. Nu ne mai certaserăm niciodată și n-aș fi realizat nimic dacă mă răsteam la el ca o țafă. Era evident că apăruse ceva cu unul dintre clienții lui, o problemă de ultimă clipă pe care trebuia s-o rezolve înainte să plecăm în Thailanda. Și el era probabil la fel de supărat că fusese deranjat în ziua nunții.

Am răsuflat ușurată când i-am auzit telefonul sunând, ușurată că nu vorbea cu cineva și sperând că asta însemna că problema – oricare era ea – fusese rezolvată. Când el n-a răspuns, mi-am înăbușit un strigăt de frustrare și i-am lăsat un mesaj pe mesageria vocală.

— Unde Dumnezeu ești, Jack? Ai putea să mă suni, te rog?

Am închis și am început să mă plimb fără astâmpăr prin cameră, întrebându-mă unde plecase. Ochii mi-au căzut pe ceasul de pe noptieră și am văzut că era ora nouă. Am încercat să-mi imaginez de ce nu răspunsese Jack la telefon, de ce nu putuse să vorbească și m-am întrebat dacă vreunul dintre partenerii lui venise la hotel să stea de vorbă cu el. După ce au mai trecut zece minute, am format din nou numărul lui. De data asta, a intrat direct mesageria vocală.

— Jack, te rog să mă suni, am spus apăsând, știind că el își închisese mobilul după ultimul meu apel. Trebuie să știu unde ești.

Mi-am urcat geamantanul pe pat, l-am deschis și am scos pantalonii bej și cămașa pe care mă gândeam să o port a doua zi, în călătorie. M-am îmbrăcat repede, am băgat în buzunar cartela magnetică și am părăsit camera, luând telefonul cu mine. Prea agitată ca să aștept liftul, am luat-o pe scări și, odată ajunsă în hol, m-am dus la recepție.

— Doamna Angel, nu-i așa?

Tânărul de la birou mi-a zâmbit.

— Cu ce pot să vă ajut?

— De fapt, îl caut pe soțul meu. L-ai văzut pe undeva?

— Da, a coborât cam acum o oră, nu mult după ce v-ați cazat.

— Știi unde s-a dus? S-a dus cumva la bar?

El a clătinat din cap.

— A ieșit pe ușa din față. Am presupus că se duce să ia ceva din mașină.

— L-ai văzut întorcându-se?

— Acum că ați spus asta, nu, nu l-am văzut. Dar la un moment dat am fost ocupat cu alt client, așa că e posibil să nu-l fi văzut.

S-a uitat la telefonul din mâna mea.

— Ați încercat să-l sunați?

— Da, dar are mobilul închis. Probabil că e în bar, înecându-și amarul că acum e bărbat însurat.

Am zâmbit, încercând să tratez problema cu relaxare.

— Mă duc să arunc o privire.

M-am dus în bar, dar nici urmă de Jack. M-am uitat în diverse holuri, în sala de fitness și la piscină. În drum spre cele două restaurante, i-am mai lăsat un mesaj în căsuța vocală, cu glasul întretăiat de neliniște.

— Nimic?

Recepționarul s-a uitat compătimitor la mine când m-am întors singură în hol.

Am clătinat din cap.

— Din păcate, nu-l găsesc nicăieri.

— V-ați uitat deja dacă mașina dumneavoastră mai e în parcare? Cel puțin ați ști dacă a părăsit sau nu hotelul.

Am ieșit pe ușa din față și m-am dus în parcare din spatele hotelului. Mașina nu era unde o lăsase Jack și nici în altă parte. Nevoind să mă întorc în hol și să dau iar ochii cu recepționarul, am intrat pe ușa din spate și am urcat scările în fugă până în dormitor, rugându-mă să-l găsesc pe Jack deja acolo, întors în timp ce eu îl căutam. Când am găsit dormitorul gol, am izbucnit în lacrimi de frustrare. Mi-am spus că faptul că mașina lipsea explica oarecum de ce nu răspunsese, pentru că el nu răspundea niciodată la telefon când era la volan. Dar dacă se dusese la birou pentru o treabă urgentă, de ce nu bătuse în ușa băii să-mi spună? Iar dacă nu voise să mă deranjeze, de ce nu-mi lăsase măcar un bilet?

Tot mai îngrijorată, am format numărul lui și i-am lăsat un mesaj înlăcrimat spunându-i că, dacă în zece minute nu aveam vești de la el, aveam să sun la poliție. Știam că voi face asta în ultimă instanță, că mai înainte aveam să-l sun pe Adam, dar speram că, pomenind de poliție, Jack avea să-și dea seama cât eram de îngrijorată.

Au fost cele mai lungi zece minute din viața mea. Apoi, tocmai când eram pe cale să-l sun pe Adam, telefonul meu m-a anunțat că primisem un mesaj. Cu un oftat de ușurare, l-am deschis și, când am văzut că era de la Jack, ochii mi s-au umplut de lacrimi de ușurare, făcând imposibil să citesc ce îmi scrisese. Însă nu conta, fiindcă știam ce avea să spună. Că fusese chemat pe neașteptate, că-i părea rău că eram îngrijorată, dar că nu putuse să răspundă

la telefon fiindcă fusese într-o ședință, că avea să se întoarcă în scurtă vreme și că mă iubea.

Am luat un șervețel din cutia de pe birou, mi-am șters ochii, mi-am suflat nasul și m-am uitat iar la mesaj.

„Nu fi așa isterică, nu-ți stă bine. A apărut ceva, ne vedem dimineață”.

Uluită, m-am așezat pe pat și am citit mesajul iar și iar, convinsă că-l înțelesesem cumva greșit. Nu puteam să cred că Jack mi-ar fi scris ceva atât de crud sau c-ar fi fost atât de tăios. Niciodată nu-mi vorbise astfel, nici măcar nu ridicase glasul la mine. Mă simțeam ca pălmuită peste față. Și de ce nu se-ntorcea până dimineața următoare? Sigur meritam o explicație și, cel puțin, scuze. Brusc furioasă, l-am sunat, tremurând de supărare, provocându-l să răspundă. Pentru că n-a făcut-o, a trebuit să fac un efort să nu-i las în căsuța vocală un mesaj pe care aveam să-l regret.

Simțeam tare mult nevoia să vorbesc cu cineva și, când mi-am dat seama că nu aveam pe cine să sun, m-am dezmeticit. Cu părinții mei nu aveam genul de relație care să-mi permită să plâng la telefon că Jack mă lăsase singură în ziua nunții și, dintr-un motiv necunoscut, îmi era prea rușine să-i spun vreuneia dintre prietenele mele. În mod normal, i-aș fi spus lui Kate sau Emily, dar, la nuntă, mi-am dat seama cât le neglijasem de când îl cunoscusem pe Jack, așa că nu mă simțeam în stare s-o sun pe una dintre ele. M-am gândit să-l sun pe Adam să văd dacă știa de ce fusese Jack chemat pe neașteptate, dar cum ei nu lucrau în același domeniu, mă îndoiam că știa. Și, la fel, îmi era rușine că, pentru Jack, ceva a putut să fie mai important decât mine în ziua nunții.

Ștergându-mi lacrimile cu un șervețel, m-am străduit să înțeleg. Dacă era cu unul dintre ceilalți avocați, am judecat eu, prins într-o ședință delicată, era normal să fi închis telefonul după prima mea încercare de a-l contacta ca să nu mai fie deranjat. Probabil intenționase să mă sune de îndată ce avea ocazia, dar ședința se prelungise probabil mai mult decât se așteptase. Poate că într-o pauză scurtă îmi ascultase mesajul și, supărat de tonul meu, se răzbunase trimițându-mi un mesaj tăios în loc să mă sune. Și poate se gândise că, dacă vorbea cu mine, eu aveam să fiu atât de surescitată și că nu urma să se întoarcă la ședință până nu mă calmam.

Totul suna atât de plauzibil încât am regretat că mă purtasem ca o isterică. Jack avusese dreptate să se supere pe mine. Văzusem deja ce influență putea să aibă munca lui asupra relației noastre – numai Dumnezeu știa de câte ori fusese prea obosit sau prea stresat pentru sex – și se scuzase deja pentru asta. Mă implorase să-nțeleg că munca lui era de așa natură încât nu putea să fie alături de mine fizic și mintal. Fusesem mândră de

faptul că nu ne certaserăm niciodată, iar acum mă prăbușisem la primul obstacol.

Nu mai voiam decât să-l văd pe Jack, să-i spun că-mi pare rău, să-i simt brațele în jurul meu, să-l aud spunând că mă iartă. Recitindu-i mesajul, m-am gândit că voise să spună, probabil, că ne vedem dis-de-dimineață. Mult mai liniștită și dintr-odată foarte obosită, m-am dezbrăcat și m-am băgat în pat, mângâindu-mă cu gândul că, nu peste mult timp, Jack avea să mă trezească pentru a face dragoste. Înainte de a cădea într-un somn adânc, am apucat să sper că Millie încă dormea dusă.

Nu-mi trecuse prin cap că Jack și-a petrecut noaptea cu altă femeie. Însă acesta a fost primul gând care mi-a venit în minte dimineața, când m-am trezit pe la opt și ceva și mi-am dat seama că nu se întorsese. Străduindu-mă să nu intru în panică, am luat mobilul cu speranța de a găsi un mesaj de la el, măcar și pentru a-mi spune la ce oră va ajunge la hotel. Dar nu era nimic și, pentru că era posibil să fi dormit câteva ore la birou ca să nu mă deranjeze, am avut rețineri să-l sun, ca nu cumva să-l trezesc. Dar voiam cu disperare să vorbesc cu el, așa că până la urmă l-am sunat. Când mi-a intrat căsuța vocală, am inspirat adânc și, străduindu-mă să adopt un ton cât mai normal, i-am lăsat un mesaj rugându-l să-mi dea de știre la ce oră să-l aștept la hotel. I-am mai spus și că, în drum spre aeroport, trebuia să trecem pe la spital ca s-o vedem pe Millie. Apoi am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am pus pe așteptat.

În acest timp mi-am dat seama că nici nu știam la ce oră decola avionul nostru. Mi-am amintit vag că Jack spusese ceva despre un zbor de după-amiază, așa că am bănuțit că trebuia să ajungem la aeroport cu cel puțin două ore înainte. Când, după aproape o oră, am primit în sfârșit un mesaj de la Jack, tonul lui iarăși m-a uluit. Fără scuze, fără altceva decât ordinul de a-l aștepta la unsprezece în parcare a hotelului. Când am intrat în lift cu cele două geamantane ale noastre și bagajul meu de mână, stomacul îmi forfotea de neliniște. Când am predat la recepție cheia de la cameră, m-am bucurat că-n locul bărbatului cu care vorbisem seara precedentă era o tânără care, am sperat eu, nu știa nimic despre soțul meu dispărut.

Un hamal m-a ajutat să car bagajul în parcare, i-am spus că soțul meu plecase să alimenteze mașina și m-am îndreptat spre o bancă din apropiere, ignorându-i sugestia c-ar fi fost mai bine să aștept în hotel, la căldură. Nu voiam să-mi iau în Thailanda un palton gros și, fiindcă mă așteptasem să nu stau mai deloc în aer liber, eram îmbrăcată doar cu o jachetă care nu făcea deloc față vântului năprasnic care bătea prin parcare. Când, după douăzeci de minute, a apărut Jack, eram vânătă de frig și gata să plâng. A oprit mașina la doar un metru distanță, a coborât și a venit la mine.

— Urcă, a spus el, luând geamantanele și punându-le în portbagaj.

Prea înghețată ca să mă cert, am urcat în mașină și m-am înghesuit în portieră, voind doar să mă încălzesc. Am așteptat să vorbească, să spună ceva – orice – care să-mi explice cumva de ce aveam sentimentul că stăteam lângă o persoană pe care n-o cunoșteam. Când tăcerea s-a prelungit prea mult, mi-am făcut curaj și m-am uitat la el. Lipsa oricărei emoții de pe fața lui m-a șocat. Mă așteptasem să văd supărare, stres sau iritare. Dar nu era nimic.

— Ce se petrece, Jack? am întrebat șovăitor.

Parcă nici nu vorbisem.

— Pentru Dumnezeu, Jack! am strigat. Ce dracu' se petrece?

— Te rog să nu înjuri, a spus el cu dezgust.

M-am uitat la el uimită:

— La ce te așteptai? Dispari fără o vorbă, lăsându-mă singură în noaptea nunții și apoi vii să mă iei cu o jumătate de oră întârziere, lăsându-mă să îngheț! Oare n-am dreptul să fiu supărată?

— Nu, a spus el. Nu ai. N-ai niciun drept.

— Nu fi caraghios! Există altcineva, Jack? Despre asta e vorba? Ești îndrăgostit de altcineva? Acolo ai fost azi-noapte?

— Acum tu ești caraghioasă. Tu ești soția mea, Grace. De ce aș avea nevoie de altcineva?

Înfrântă, am clătinat din cap amărâtă.

— Nu înțeleg. E vreo problemă de serviciu, ceva despre care nu poți să-mi spui?

— Am să-ți explic totul când ajungem în Thailanda.

— De ce nu poți să-mi spui acum? Te rog, Jack, spune-mi ce se întâmplă.

— În Thailanda.

Mi-a venit să-i spun că nu ținam în mod deosebit să merg cu el în Thailanda în dispoziția în care era. Dar m-am consolată cu gândul că, odată ajunși acolo, aveam în sfârșit să înțeleg de ce căsnicia noastră pornise atât de prost. Deoarece starea lui de spirit părea să fie legată de o problemă de serviciu, m-am temut c-ar fi putut fi ceva cu care urma să mă confrunt de multe ori în viitor.

Căutam să-mi imaginez cum aveam să mă obișnuiesc cu faptul că eram măritată cu un bărbat despre care cu câțva timp în urmă nici nu știam că există. Exact atunci mi-am dat seama că ne îndreptam direct spre aeroport.

— Și Millie? am strigat. Trebuie să trecem pe la ea!

— Îmi pare rău, e prea târziu, a spus el. Ar fi trebuit să cotim cu multe mile în urmă.

— Dar ți-am spus în mesaj că trebuie să ne oprim la spital!

— Mă rog, cum n-ai spus nimic despre asta când ai urcat în mașină, m-am gândit că te-ai răzgândit. În plus, chiar nu mai avem timp.

— Dar avionul nostru e abia după-amiază!

— Pleacă la trei, ceea ce înseamnă că la douăsprezece trebuie să ne înregistrăm.

— Dar i-am promis! I-am spus lui Millie că mă duc la ea în dimineața asta.

— Când? Când i-ai spus asta? Nu-mi amintesc.

— Când era în ambulanță!

— Era inconștientă, așa că n-o să-și amintească.

— Asta-i irelevant! Oricum, i-am spus mamei c-o să trecem și ea trebuie să-i fi spus lui Millie.

— Dacă ai fi vorbit mai întâi cu mine, ți-aș fi spus că nu se poate.

— Cum puteam să vorbesc cu tine când nu erai acolo? Te rog să întorci, Jack, avem timp berechet. S-o deschide la douăsprezece ghișeul de înregistrare, dar se închide mult mai târziu. N-am să stau mult, îți promit, vreau doar s-o văd.

— Problema asta iese din discuție, regret.

— De ce ești așa? am strigat. Știi cum e Millie, știi că nu va-nțelege dacă nu apar.

— Atunci sun-o și explică-i. Sun-o și spune-i că ai înțeles greșit.

Frustrată, am izbucnit în lacrimi.

— N-am înțeles greșit, am hohotit eu. Avem timp din belșug, știi că avem!

Nu mă mai văzuse plângând și, cu toate că-mi era rușine, am sperat să-și dea seama cât de absurd era. Așa că, atunci când a scos brusc mașina de pe șosea pentru a intra pe o alee care ducea la o stație service, mi-am șters ochii și mi-am suflat nasul, gândindu-mă că avea de gând să întoarcă.

— Mulțumesc, am spus când el a oprit mașina.

A oprit motorul și s-a întors spre mine.

— Ascultă-mă, Grace, și ascultă cu atenție. Dacă vrei să te duci la Millie, poți să te duci. Poți să cobori acum din mașină și să iei un taxi până la spital. Însă eu mă duc la aeroport și, dacă alegi să mergi la spital, n-ai să vii cu mine în Thailanda. Simplu ca bună ziua.

Am clătinat din cap și m-au podidit iar lacrimile.

— Nu te cred. Nu vrei să mă pui să aleg între tine și Millie, nu vrei asta dacă mă iubești.

— Dar exact asta fac.

— Cum să aleg?

M-am uitat la el îndurerată.

— Vă iubesc pe amândoi!

A oftat iritat.

— Mă întristează că faci atâta tărașoi pe seama asta. Ar trebui să fie simplu. Chiar ai de gând să arunci la gunoi cășnicia noastră doar fiindcă refuz să ne întoarcem ca să mergi la Millie când nu mai avem mult până la aeroport? Atât de pușin însemn eu pentru tine?

— Nu, bineînțeles că nu, am spus, înghițindu-mi lacrimile.

— Și nu crezi că, în trecut, am fost foarte generos, neplângându-mă niciodată că în fiecare weekend trebuie să petrecem o groază de timp cu Millie?

— Ba da, am spus amărâtă.

A dat din cap, mulțumit.

— Deci, cum rămâne, Grace? Aeroportul sau spitalul? Soșul tău sau sora ta?

S-a oprit o clipă.

— Eu sau Millie?

— Tu, Jack, am spus încet. Tu, bineînțeles.

— Bun. Acum, unde ți-e pașaportul?

— În geantă, am îngânat.

— Mi-l dai?

Am luat geanta, am scos pașaportul și i l-am întins.

— Mulțumesc, a spus el, strecurându-l în buzunarul interior de la haină.

Fără vreun alt cuvânt, a băgat mașina în viteză, a ieșit din stația service și a intrat din nou pe autostradă.

În ciuda celor întâmplare, nu-mi venea să cred cu adevărat că nu avea să mă ducă la Millie și m-am întrebat dacă tocmai fusesem supusă unui test de vreun fel și pentru că-l alesesem pe el, și nu pe ea, acum avea de gând să mă ducă la spital. Când am văzut că tot spre aeroport ne îndreptăm, m-a cuprins deznădejdea, nu doar din cauza lui Millie, ci și din cauză că, în cele șase luni de când îl cunoșteam pe Jack, nici nu întrezărisem această latură a caracterului lui. Nu bănuisem niciodată că putea să fie altfel decât omul cel mai bun, cel mai rezonabil din univers. Toate instinctele îmi spuneau să-i cer să oprească mașina și să mă lase să cobor, dar mă speria ceea ce s-ar fi întâmplat dacă o făceam. În starea de spirit în care era, nu aveam cum să știu dacă și-ar fi dus amenințarea la capăt și ar fi plecat în Thailanda fără mine. Iar dacă o făcea, ce s-ar fi ales de mine, de noi, de cășnicia noastră? Când am ajuns la aeroport, îmi era rău din cauza stresului.

În timp ce stăteam la coadă așteptând să ne înregistrăm, Jack a sugerat s-o sun pe mama și să-i spun că nu putuserăm să trecem pe la spital, spunându-mi că, cu cât o făceam mai repede, cu atât avea să fie mai bine pentru toți. Încă uluită de atitudinea lui, am făcut ce mi-a spus și, când mi-a răspuns direct căsuța vocală a mamei, n-am știut dacă să mă neliniștesc sau

să suflu ușurată. M-am gândit că probabil era bine că n-am putut să vorbesc cu Millie și am lăsat un mesaj, explicând că înțelesesem greșit ora plecării și nu mai putusem să trec pe la spital. Am rugat-o pe mama s-o sărute pe Millie din partea mea și să-i spună că am s-o sun când ajungem în Thailanda. Când am închis, Jack a zâmbit și mi-a luat mâna și, pentru prima dată, mi-a venit să o smulg din mâinile lui.

Când ne-am apropiat de ghișeu, Jack a fost atât de fermecător cu lucrătoarea de la aeroport, explicându-i că eram proaspăt căsătoriți și că avusesem o zi a nunții vecină cu dezastrul din cauză că domnișoara de onoare, care avea sindromul Down, căzuse pe scări și-și rupsesse piciorul, încât am fost avansați la clasa întâi. Dar asta nu m-a făcut să mă simt mai bine – ba dimpotrivă, faptul că s-a folosit de boala lui Millie pentru a fi compătimit m-a dezgustat. Vechiul Jack n-ar fi făcut niciodată așa ceva și mă îngrozea gândul că următoarele două săptămâni aveam să le petrec cu cineva care devenise, practic, un străin.

În sala de plecare am fost și mai derutată când Jack s-a așezat și a citit ziarul cu brațul petrecut pe după umerii mei de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Am refuzat șampania când ne-a fost oferită, sperând ca Jack să-nțeleagă că nu aveam chef să sărbătoresc. Dar el a acceptat imediat paharul, aparent neafectat de prăpastia care se căscase între noi. Am încercat să-mi spun că toate cele întâmplate între noi nu erau decât o ciondăneală de îndrăgostiți, o abatere de moment de la drumul spre o căsnicie lungă și fericită, dar știam că treaba era mai serioasă. Dorind să înțeleg unde greșiserăm, am revăzut în gând tot ce se întâmplase de când ieșisem din baie, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, iar când mi-am adus aminte de mesajele pe care le lăsasem panicată pe telefonul lui, am început să mă-ntreb dacă eu eram cea care procedase greșit. Dar știam că nu eram, știam că era vina lui Jack, doar că eram atât de obosită încât nu reușeam să-mi dau seama de ce. Dintr-odată, abia așteptam să fiu în avion, sperând că după un răsfăț de paisprezece ore aveam să ajung în Thailanda într-o stare de spirit mai bună.

Pentru că în sala de plecare refuzasem să mănânc ceva, când am urcat în avion eram lihnită de foame, deoarece fusesem prea supărată ca să iau micul dejun. Când ne-am așezat pe locurile noastre, Jack a fost îndatoritor, având grijă să am tot ce-mi trebuia, așa că moralul mi s-a ridicat puțin.

— Obosită? a întrebat Jack.

— Da, am spus, dând din cap. Și foarte flămândă. Dacă adorm, mă trezești la cină?

— Sigur.

Am adormit înainte ca avionul să decoleze. Când, în cele din urmă, am deschis iar ochii, cabina pasagerilor era cufundată în întuneric și toată lumea părea să doarmă. Numai Jack era treaz și citea ziarul.

M-am uitat panicată la el.

— Parcă te-am rugat să mă trezești pentru cină.

— M-am gândit că e mai bine să nu te deranjez. Dar nu te îngrijora, peste două ore vine micul dejun.

— Dar nu pot să aștept două ore, n-am mai mâncat de ieri!

— Atunci roagă o stewardesă să-ți aducă ceva.

M-am uitat lung la el peste spațiul dintre noi. În cealaltă viață a noastră de dinainte de căsătorie ar fi sunat el după stewardesă. Unde dispăruse gentlemanul perfect? Totul fusese o fațadă, își ascunsese adevăratul caracter sub o mantie de amabilitate și bună dispoziție ca să mă impresioneze? Și-a dat seama că mă uitam la el și a pus ziarul jos.

— Cine ești, Jack? am întrebat.

— Soțul tău, a spus el. Sunt soțul tău.

Mi-a luat mâna, a dus-o la buze și a sărutat-o.

— La bine și la rău. La boală și la sănătate. Până moartea ne va despărți.

Lăsându-mi mâna, a apăsat butonul și a chemat stewardesa. Aceasta a venit imediat.

— Ai putea să-i aduci soției mele ceva de mâncare, te rog? Din păcate, a ratat cina.

— Sigur, domnule, a spus ea zâmbind.

— Gata, a spus Jack după plecarea ei. Mulțumită?

A luat iar ziarul și m-am bucurat că nu vedea jalnicele lacrimi de recunoștință care mi-au împânzit ochii. Am mâncat repede și, neținând să stau de vorbă cu Jack, am dormit până când avionul s-a pregătit de aterizare în Bangkok.

Jack insistase să se ocupe el de toate aranjamentele pentru luna de miere deoarece voia să fie o surpriză pentru mine. Fusese deja de câteva ori în Thailanda și cunoștea cele mai bune locuri de cazare, așa că, deși mi se vorbise mult despre Koh Samui, n-aveam idee unde mergeam de fapt. Am fost dezamăgită când, în loc să ne îndreptăm spre plecările interne, Jack m-a condus spre stația de taxiuri. Curând, eram în drum spre centrul Bangkokului și n-am putut să nu mă entuziasmez la forfota orașului, deși eram cam înspăimântată de zgomot. Când taxiul a încetinit în fața unui hotel numit The Golden Temple, m-am înseninat și mai mult deoarece era unul dintre cele mai frumoase hoteluri pe care le văzusem. Dar, în loc să oprească, taxiul și-a continuat drumul până am ajuns în fața unui hotel bun, dar mai puțin luxos, aflat la trei sute de metri mai încolo. Holul arăta mai

bine decât fațada. Dar când am ajuns în camera noastră și am descoperit că baia era atât de mică încât Jack ar fi reușit cu greu să facă duș, m-am așteptat ca el să se întoarcă și să plece imediat.

— Perfect, a spus el, scoțându-și sacoul, l-a atârnat în șifonier. Este exact ce voiam.

— Doar nu vorbești serios, Jack.

M-am uitat prin cameră.

— Oare nu putem găsi ceva mai bun?

— E vremea să te trezești, Grace.

Arăta atât de serios încât m-am întrebat de ce nu-mi trecuse prin cap că poate-și pierduse slujba și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai convinsă că găsisem explicația perfectă a schimbării lui bruște. Dacă mi-ar fi spus vineri seară, probabil că sâmbătă, în timp ce făceam baie, m-aș fi gândit că el s-a dus înapoi la birou să-ncerce să aranjeze lucrurile cu ceilalți parteneri înainte să plecăm în luna de miere. Bineînțeles că n-ar fi voit să-mi spună la nuntă, bineînțeles că, în comparație cu situația lui, vizita mea la Millie trebuie să fi părut un nimic. Nu era de mirare că voise să aștepte să ajungem în Thailanda ca să-mi spună ce se-ntâmplase și, întrucât era evident că schimbarea rezervării la hotel cu ceva mai ieftin, eram pregătită să aud că nu reușise să negocieze recăpătarea slujbei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Din păcate, visul s-a terminat.

— Nu contează, am spus pe un ton optimist, spunându-mi că acesta putea fi, de fapt, cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat. Ne descurcăm noi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, sunt sigură că ai să găsești ușor altă slujbă – sau, dacă vrei, ai putea chiar să-ți înființezi firma ta. Și, dacă situația e cu adevărat critică, pot oricând să mă întorc la muncă. N-o să-mi pot recăpăta vechea slujbă, dar sunt sigură că voi primi un post.

S-a uitat amuzat la mine.

— Nu mi-am pierdut slujba, Grace.

L-am privit lung.

— Atunci ce e toată treaba asta?

A clătinat din cap cu tristețe.

— Ar fi trebuit s-o alegi pe Millie, zău c-ar fi trebuit.

Un fior de frică mi-a trecut pe șira spinării.

— Ce se petrece? am întrebat, încercând să-mi păstrez glasul calm. De ce ești așa?

— Tu îți dai seama ce ai făcut, îți dai seama că ți-ai vândut sufletul mie? Și pe al lui Millie, de fapt.

A făcut o pauză.

— Mai ales pe al lui Millie.

— Încetează! am spus cu asprime. Nu te mai juca cu mine!

— Nu e un joc.

În fața calmului lui, m-a cuprins panica. Mi-am aruncat ochii prin cameră; căutând în mod subconștient o cale de ieșire.

— E prea târziu, a spus el, observând asta. Mult prea târziu.

— Nu înțeleg, am spus, înăbușindu-mi un hohot de plâns. Ce vrei?

— Exact ce am – pe tine și pe Millie.

— Pe Millie nu o ai și, cu siguranță, nici pe mine.

Mi-am înșfăcat bagajul de mână și m-am uitat furioasă la el.

— Mă întorc la Londra.

M-a lăsat să ajung la ușă.

— Grace?

Nu m-am întors imediat pentru că nu știam cum aveam să reacționez când îmi spunea ce eram sigură că avea să-mi spună, că totul fusese o glumă stupidă. Nici nu voiam să vadă cât de ușurată mă simțeam, pentru că nici nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi lăsat să trec pragul.

— Ce este? am întrebat cu răceală.

A băgat mâna în buzunar și a scos pașaportul meu.

— N-ai uitat ceva?

Ținându-l cu două degete, l-a plimbat prin fața ochilor mei.

— Nu poți să pleci în Anglia fără el, știi și tu. De fapt, nu poți să pleci nicăieri fără el.

Am întins mâna.

— Dă-mi-l, te rog.

— Nu.

— Dă-mi pașaportul, Jack! Vorbesc serios!

— Chiar dacă ți l-aș da, cum ai ajunge la aeroport fără bani?

— Am bani, am spus cu semeție, bucuroasă că înainte să plecăm cumpărasem niște bani thailandezi. Am și un card de credit.

— Ba nu, a spus el, clătinând din cap cu regret, nu ai. Nu mai ai.

Am deschis repede fermoarul bagajului de mână, am văzut că poșeta mea lipsea, la fel și mobilul meu.

— Unde sunt poșeta mea și telefonul? Ce ai făcut cu ele?

M-am repezit la geanta lui de voiaj și am scotocit prin ea, căutându-le.

— N-ai să le găsești acolo, a spus el amuzat. Pierzi timpul.

— Tu chiar crezi că poți să mă ții prizonieră aici? Că n-am să pot scăpa, dacă vreau?

— Aici intervine Millie, a spus el serios.

M-am răcit.

— Ce vrei să spui?

— Ca să mă exprim așa – ce crezi că se va întâmpla cu ea dacă nu-i mai plătesc taxele școlare? Un azil, poate?

— Îi voi plăti eu taxele – am destui bani din vânzarea casei.

— Banii ăia mi i-ai dat mie, adu-ți aminte, ca să cumpăr mobilă pentru noua noastră casă, ceea ce am și făcut. Cât despre ce a rămas – ei bine, acum sunt ai mei. Tu n-ai niciun ban, Grace, nimic!

— Atunci am să mă întorc la muncă. Și, pentru restul de bani, am să te dau în judecată, am adăugat furioasă.

— Ba nu, n-ai să mă dai. În primul rând, n-ai să te întorci la muncă.

— Nu mă poți opri.

— Ba firește că pot.

— Cum? Suntem în secolul douăzeci și unu, Jack. Dacă toate astea chiar se întâmplă, dacă nu sunt o glumă macabră, chiar crezi că am să rămân măritată cu tine?

— Da, pentru că n-ai de ales. Ce-ar fi să stai jos ca să-ți spun de ce?

— Nu mă interesează. Dă-mi pașaportul și bani cât să ajung în Anglia și vom considera că toată povestea asta a fost o greșeală cumplită. Tu poți să rămâi aici dacă vrei, iar când te vei întoarce în țară le vom spune tuturor că ne-am dat seama că n-a fost să fie și am hotărât să ne despărțim.

— Ești foarte generoasă!

S-a gândit o clipă, iar eu mi-am ținut răsuflarea.

— Singura problemă e că eu nu fac greșeli. N-am făcut niciodată și nici nu voi face.

— Te rog, Jack, am spus deznădăjduită. Te rog, lasă-mă să plec!

— Uite ce-am să fac. Dacă stai jos, am să-ți explic totul, cum am promis. Și după aceea, după ce vei auzi ce am de spus, dacă tot vei mai vrea să pleci, eu te voi lăsa.

— Promiți?

— Îți dau cuvântul meu.

Mi-am cântărit repede opțiunile și, când mi-am dat seama că nu aveam de ales, m-am așezat pe marginea patului, cât mai departe de el.

— Dă-i drumul.

El a dat din cap.

— Însă, înainte de a începe, doar ca să-nțelegi că vorbesc foarte serios, am să-ți spun un secret.

M-am uitat circumspectă la el.

— Care?

S-a aplecat spre mine, cu un zâmbet slab în colțul gurii.

— Nu există nicio menajeră, a șoptit.

PREZENT

Când ajungeam acasă după prânzul luat cu Diane și Esther, am urcat în camera mea, ca întotdeauna. Am auzit cheia răsucindu-se în broască și, după câteva minute, zgomotul obloanelor trase; o măsură suplimentară de precauție ca eu să nu pot ieși pe ușa încuiată și să ajung pe scări în hol, lucru absolut improbabil. Urechile mele, acordate fin după cele mai slabe zgomote – altceva nu are ce să le stimuleze, întrucât n-am muzică, n-am televizor –, prind zumzăitul porților negre care se deschid și, curând după aceea, scârțâitul pietrișului de pe alee sub roțile mașinii. Plecarea lui nu mă neliniștește ca de obicei, pentru că astăzi am mâncat. Odată nu s-a întors trei zile și eram gata să mănânc săpunul din baie.

Mă uit prin camera care de șase luni îmi este casă. Nu-i mare lucru în ea, doar un pat, o fereastră zăbreliată și încă o ușă. Ea dă într-o baie mică, singurul meu portal spre o altă lume, unde singurele ornamente sunt un duș, o chiuvetă și un scaun de toaletă, un săpun micuț și un prosop.

Deși cunosc fiecare centimetru al acestor două încăperi, ochii mei le cercetează continuu, pentru că întotdeauna există gândul că poate mi-a scăpat ceva ce mi-ar face viața mai suportabilă, un cui pe care să-l folosesc pentru a-mi grava suferința pe marginea patului sau pentru a lăsa măcar o urmă dacă aș dispărea brusc. Dar nu e nimic. Oricum, Jack nu și-a pus în gând să mă omoare. Planul lui e mai subtil și, ca întotdeauna când mă gândesc la ce o să vină, mă rog înnebunită ca, în drum spre casă de la muncă, să moară într-un accident de mașină. Dacă nu diseară, atunci înainte de sfârșitul lui iunie, când Millie va veni să locuiască la noi. Pentru că, după aceea, va fi prea târziu.

N-am cărți, ziare sau un pix care să mă ajute să mă gândesc la altceva. Îmi petrec zilele suspendată în timp, o masă pasivă de umanitate. Cel puțin, asta vede Jack. În realitate, aștept răbdătoare să se ivească un prilej favorabil, cum sigur se va ivi – pentru că, dacă n-aș crede că se va ivi, cum aș putea să merg mai departe? Cum aș putea să continui farsa în care s-a transformat viața mea?

Aproape am crezut că șansa mea a venit azi, lucru care, privit retrospectiv, a fost o prostie din partea mea. Cum am putut să cred că Jack m-ar fi lăsat să mă duc singură la o masă de prânz, prilej de care aș fi putut profita pentru a fugi de el? Doar că el nu mai mersese niciodată până-ntr-acolo încât să mă ducă tot drumul, ci se mulțumise să se joace cu iluziile

mele. Odată, când m-am prefăcut în fața lui Diane că uitasem că trebuia să iau prânzul cu ea, mă dusesse doar până la jumătatea drumului până la restaurant, râzând de expresia dezamăgită care mi-a apărut pe față când mi-am dat seama că șansa mea de a evada se evaporase.

Mă gândesc deseori să-l omor, dar nu pot. În primul rând, n-am mijloacele necesare. N-am acces la medicamente, cuțite sau orice alt instrument de distrugere, pentru că are el grijă de toate. Dacă-i cer o aspirină pentru durerea de cap și catadicsește să-mi aducă, așteaptă până o înghit ca să n-o ascund undeva și, cu timpul, să-mi fac un stoc suficient pentru a-l otrăvi. Mâncarea mi-o aduce pe farfurii de plastic însoțite de tacâmuri de plastic și pahare de plastic. Când pregătesc mâncarea pentru o cină la care avem invitați este mereu prezent și se uită atent cum pun cuțitele la loc în cutii, ca nu cumva să ascund unul asupra mea și să-l folosesc într-un moment oportun ca să-lucid. Sau îmi taie el ce am nevoie. Oricum, ce rost ar avea să îl omor? Dacă aș fi trimisă la închisoare, ce s-ar alege de Millie? Totuși, n-am fost mereu atât de pasivă. Când am înțeles pe deplin că eram într-o situație disperată, am dat dovadă de ingeniozitate în încercările de a scăpa de el. Dar, într-un final, n-a meritat; prețul pe care l-am plătit de fiecare dată a fost prea mare.

Mă ridic de pe pat și mă uit pe fereastră la grădina de jos. Gratiile sunt atât de apropiate încât ar fi inutil să sparg geamul în speranța de a mă strecura printre ele, iar șansele de a găsi un obiect cu care să le plesc sunt nule. Chiar dacă, printr-o minune, în rarele ocazii când sunt lăsată să ies din casă, aș găsi un astfel de obiect, n-aș putea să-l iau, fiindcă Jack e întotdeauna cu mine. Este supraveghetorul meu, paznicul meu, temnicerul meu. N-am voie să merg nicăieri fără el, nici măcar la toaletă într-un restaurant.

Jack crede că, dacă m-ar scăpa din ochi chiar și două secunde, aș profita de prilej pentru a-i spune cuiva despre situația mea, pentru a cere ajutor, pentru a fugi. Însă n-aș mai fugi decât dacă aș fi sută la sută sigură că m-ar crede cineva, pentru că trebuie să mă gândesc la Millie. Ea este motivul pentru care nu strig după ajutor pe stradă sau la restaurant și, în plus, Jack este mult mai credibil decât mine. Am încercat o dată și lumea m-a crezut nebună, în timp ce Jack a fost compătimit că trebuie să-mi suporte delirul incoerent.

În cameră n-am nici ceas de perete, nici ceas de mână, dar am ajuns expertă în estimarea orei. Iarna, când se înnorează devreme, e mai ușor, dar vara nu știu sigur ora exactă la care Jack se întoarce de la muncă – din câte știu, ar putea fi oricând între șapte și zece. Oricât ar părea de ciudat, semnele întoarcerii lui mă liniștesc întotdeauna. De atunci de când nu s-a

întors trei zile, mi-e teamă că am să mor de foame. M-a învățat minte. Dacă am învățat ceva despre Jack, este că tot ce face și ce spune e calculat până la ultimul punct. El se mândrește că spune doar adevărul și îi place la nebunie că sunt singura care-nțelege ce se află în spatele vorbelor lui.

Comentariul pe care l-a făcut la cina dată de noi, când a spus că venirea lui Millie pentru a locui la noi o să mai adauge o dimensiune vieții noastre, este doar un exemplu al felului lui de a vorbi cu dublu înțeles. Un altul este comentariul lui cum că faptul că a știut că eu aș face orice pentru Millie l-a făcut să-și dea seama că eu sunt femeia pe care a căutat-o toată viața.

După estimarea mea, în seara asta vine acasă pe la opt. Aud ușa din față deschizându-se, și apoi închizându-se în urma lui, îi aud pașii pe hol și zgomotul cheii aruncate pe masa din hol. Mi-l închipui scoțând telefonul din buzunar și, după câteva secunde, aud zornăitul cheilor când îl pune lângă ele. Un moment de liniște, apoi zgomotul ușii de la vestiar când își atârână acolo sacoul. Îl cunosc îndeajuns ca să știu că se va duce direct în bucătărie și-și va turna un whisky, dar știu asta doar pentru că încăperea în care stau se află deasupra bucătăriei și am învățat să deosebesc zgomotele pe care le face seara.

Bineînțeles, după aproximativ un minut – timp în care s-a uitat, poate, prin corespondență – îl aud intrând în bucătărie, deschizând ușa dulapului, scoțând un pahar, închizând-o la loc, ducându-se la congelator, deschizând ușa, deschizând sertarul, scoțând tăvița cu cuburi de gheață, eliberând cu un trosnet cuburile, aruncând două în pahar, unul după altul. Îl aud deschizând robinetul, umplând la loc tăvița, punând-o înapoi în sertar, închizând sertarul, închizând ușa, luând sticla de whisky de pe margine, deșurubând capacul, turnând în pahar, înșurubând capacul, punând sticla la loc, luând paharul. Nu aud când ia prima înghițitură, dar îmi închipui c-o face fiindcă întotdeauna trec câteva secunde înainte să-l aud ducându-se înapoi la ușa bucătăriei, ieșind în hol și intrând în birou. S-ar putea să-mi aducă să mănânc ceva în cursul serii, însă, fiindcă am mâncat la prânz, nu-mi fac griji.

Mesele pe care mi le aduce nu au un caracter regulat. Pot să primesc una dimineață sau una seara, sau deloc. Dacă-mi aduce micul dejun, el poate fi compus din cereale și un pahar de suc, sau un fruct și apă. Seara poate fi o masă alcătuită din trei feluri și un pahar cu vin, sau un sandwich și lapte. Jack știe că nimic nu e mai reconfortant decât rutina și de aceea mi-o refuză. Însă, fără să știe, îmi face o favoare. Fără rutină, nu există riscul să fiu internată într-un ospiciu și să nu mai pot gândi singură. Și trebuie să gândesc singură.

Este îngrozitor să depinzi de cineva pentru necesitățile de bază ale vieții, deși mulțumită robinetului din micuța mea baie n-am să mor niciodată de sete. Însă aș putea să mor de plictiseală, pentru că n-am cu ce să-mi umplu

zilele pustii care se întind în fața mea la nesfârșit. Cinele cu invitații de care-mi era atâta groază sunt acum o distracție bine venită. Îmi place chiar provocarea cererilor tot mai exigente ale lui Jack privitoare la întocmirea meniului pentru invitații noștri, pentru că, atunci când înregistrez un succes, cum a fost sâmbăta trecută, gustul victoriei îmi face existența suportabilă. Asta e viața mea.

La vreo jumătate de oră după ce a ajuns acasă, îi aud pașii pe scări, apoi pe palier. Cheia se răsuțește în broască. Ușa se deschide și, în prag, apare soțul meu chipeș și psihopat. Mă uit cu speranță la mâinile lui, dar nu văd nicio tavă.

— Am primit un e-mail de la școala lui Millie, ar vrea să stea de vorbă cu noi.

Se uită atent la mine o clipă.

— Ce-ar putea să vrea să ne spună, mă-ntreb? adaugă el.

Mi se face frig.

— Habar n-am, spun, bucuroasă că nu poate vedea cât de repede-mi bate inima.

— Păi, trebuie să mergem să aflăm, nu-i așa? Se pare că Janice i-a spus doamnei Goodrich că ne gândim să mergem iar în vizită duminica asta și ea ne-a sugerat să mergem puțin mai devreme ca să discutăm. Sper că totul e bine.

— Sunt sigură că este, spun, mai calmă decât mă simt.

— Ar fi bine să fie.

Pleacă, încuind ușa după el. Deși mă bucur că doamna Goodrich a trimis e-mailul, pentru că asta înseamnă că am s-o revăd pe Millie, sunt și neliniștită. N-am mai fost niciodată chemați la școală. Millie știe că nu trebuie să spună o vorbă, însă uneori mă-ntreb dacă chiar înțelege. Ea habar n-are câte sunt în joc, cum i-aș putea spune vreodată?

Simt imperios nevoia de a găsi o soluție la coșmarul în care suntem prinse – coșmarul în care eu ne-am băgat pe amândouă – și îmi impun să respir adânc, să nu intru-n panică. Am aproape patru luni la dispoziție, îmi spun din nou, patru luni ca să gădesc acel prilej care să ne scape pe mine și pe Millie de el, și trebuie s-o fac singură, fiindcă nu are cine să ne ajute. Singurii care ar fi putut să o facă – datorită instinctului primar matern sau patern – sunt acum în cealaltă parte a lumii, încurajați de Jack să se mute acolo mai repede decât avuseseră de gând.

El este foarte deștept, extrem de deștept. A folosit împotriva mea tot ce i-am povestit. Aș vrea să nu-i fi spus despre groaza părinților când s-a născut Millie. Sau cum numărau zilele până mi-am îndeplinit promisiunea de a o lua pe Millie să stea la mine ca ei să se poată, în sfârșit, să se mute în Noua

Zeelandă. L-am lăsat să profite de groaza lor că aveam să nu mai recunosc ce promisesem și, până la urmă, ei trebuiau să aibă grijă de Millie. În weekendul în care m-a rugat să-l duc la părinții mei, n-a făcut-o pentru a-i cere tatii mâna mea, ci pentru a-i spune că eu vorbisem despre plecarea lui Millie cu ei în Noua Zeelandă, deoarece voiam să mă mărit și să-mi întemeiez o familie. Când tata era să moară de șoc, Jack le-a sugerat să emigreze mai repede, scoțându-i practic din viața mea pe singurii oameni care ar fi putut să mă ajute.

Mă așez pe pat, întrebându-mă cum o să decurgă seara și apoi noaptea. Gândul la întâlnirea cu doamna Goodrich îmi va alunga somnul. Privind obiectiv, întâlnirea ar fi ocazia perfectă de a da în vileag adevărul, că Jack mă ține prizonieră, că are de gând să-i facă rău lui Millie. O pot implora să mă ajute, să sune la poliție. Dar am mai făcut asta și știu pe pielea mea că Jack îmi va plănui moartea dacă voi îndrăzni să respir altfel decât de obicei în timpul întâlnirii. Nu doar că voi fi umilită și mai deznădăjduită decât sunt deja, dar Jack va avea grijă să se răzbune. Întind mâinile în față și tremuratul pe care nu-l pot controla îmi spune ceea ce Jack a știut tot timpul – că frica este cel mai bun mijloc de descurajare.

TRECUT

— Ce vrei să spui? am întrebat în timp ce stăteam pe marginea patului din camera noastră de hotel.

Mă întrebam de ce, când îmi oferise șansa de a mă duce la Millie la spital sau de a merge în Thailanda cu el, crezusem că totuși era un om bun, în ciuda celor întâmplare la nunta noastră.

— Exact ce am spus – nu există nicio menajeră.

Am oftat, prea obosită pentru aiurelile lui.

— Ce vrei să-mi spui?

— O poveste. O poveste despre un băiat. Ai vrea s-o auzi?

— Dacă după aceea mă lași să plec, da, mi-ar face plăcere să o aud.

— Bun.

A tras singurul scaun din cameră și s-a așezat în fața mea.

— A fost odată un băiat care trăia într-o țară îndepărtată, foarte departe de aici, cu mama și tatăl lui. Când era foarte mic, băiatul se temea de tatăl vânjos și puternic și o iubea pe mamă. Dar când a văzut că mama era slabă și inutilă și incapabilă să-l apere de tată, băiatul a început s-o disprețuiască și să se bucure de groaza din ochii ei când tatăl o târa în pivniță s-o încuie acolo cu șobolanii... Faptul că tatăl putea să inspire atâta groază unei alte ființe umane a transformat frica băiatului în admirație, și el a început să-și dorească să-l întreacă. Curând, țipetele mamei sale, care răzbăteau prin dușumea, au devenit muzică pentru urechile lui, iar mirosul fricii ei, cel mai grozav parfum. Efectul a fost atât de puternic încât a început să dorească pătimaș să facă la fel și, când tatăl îl lăsa stăpân pe casă, băiatul își ducea mama în pivniță, iar rugămintele ei de a nu o lăsa acolo nu făceau decât să-l excite. Iar după aceea, în timp ce se-mbăta cu sunetul fricii ei și inspira mirosul acelei frici, își dorea s-o poată ține acolo în veci... Într-o noapte, când băiatul avea în jur de treisprezece ani, mama a reușit să scape din pivniță în timp ce tatăl lucra afară pe terenul arendat. Însă băiatul știa că, dacă ea pleca, nu avea să mai audă sunetul fricii ei, așa că a lovit-o ca s-o împiedice să plece. Iar când ea a țipat, a lovit-o iar. Și iar. Și cu cât ea țipa mai mult, cu atât mai mult o lovea și el și nu s-a putut opri nici când ea a căzut la pământ. Și, în timp ce se uita la fața ei tumefiată și plină de sânge, s-a gândit că nu avea să mai fie niciodată frumoasă... Tatăl, alarmat de țipetele mamei, l-a tras pe băiat de pe ea. Dar era prea târziu, fiindcă ea era deja moartă. Tatăl s-a înfuriat și l-a lovit pe băiat, iar băiatul l-a lovit pe el. Când a venit

poliția, băiatul le-a spus că tatăl îi omorâse mama și că el încercase s-o apere. Așa că tatăl a ajuns la închisoare și băiatul s-a bucurat... Când băiatul a mai crescut, a început să dorească să aibă pe cineva numai al lui, căruia să-i poată insufla frică oricând voia și cum voia, cineva pe care să-l poată ține ascuns, cineva căruia nimeni să nu-i simtă lipsa vreodată. Știa că nu avea să fie ușor să găsească o astfel de persoană, dar era convins că, dacă stăruia în căutările sale, în cele din urmă avea s-o găsească. Și, în timp ce căuta, s-a gândit la o cale de a-și satisface poftele. Și știi ce a făcut?

Am clătinat din cap amorțită.

— S-a făcut avocat, specializându-se în cazuri de violență domestică.

S-a aplecat și și-a apropiat gura de urechea mea.

— Și s-a însurat cu tine, Grace.

Mi s-a tăiat respirația. Tot timpul cât vorbise nu voisem să cred că el era băiatul din poveste, și atunci m-a apucat un tremurat îngrozitor. În timp ce camera dansa în fața ochilor mei, el s-a rezemat de speteaza scaunului și și-a întins picioarele, cu o expresie de satisfacție pe față.

— Și acum, spune, ți-a plăcut povestea?

— Nu, am spus cu glasul tremurând. Dar am ascultat-o, așa că acum pot să plec?

Am dat să mă ridic, dar el m-a împins la loc.

— Din păcate, nu.

De spaimă, am început să plâng.

— Dar mi-ai promis.

— Serios?

— Te rog! Lasă-mă să plec, te rog! N-am să spun nimănui ceea ce mi-ai povestit. Îți promit.

— Ba firește că ai să povestești.

Am clătinat din cap.

— Ba nu, n-am să povestesc.

A tăcut o clipă, de parcă se gândea la ce spusese.

— Grace, nu te pot lăsa să pleci fiindcă am nevoie de tine.

Văzând frica din ochii mei, s-a lăsat pe vine lângă mine și a inspirat.

— Perfect, a șoptit el.

Felul în care a spus-o m-a îngrozit și m-am dat înapoi.

— Nu te speria, n-am să-ți fac rău, a spus, întinzând mâna și mângâindu-mă pe obraz. Nu de asta ești aici. Dar să ne-ntoarcem la poveste. Așadar, în timp ce căutam pe cineva numai al meu, m-am acoperit cu respectabilitate. Mai întâi, am căutat un nume perfect și am găsit – Angel. Ba chiar mi-a trecut prin cap să-mi spun Gabriel Angel, dar m-am gândit că poate era cam prea mult, așa că m-am interesat, am cercetat și am descoperit că, de multe ori,

băieții buni din filme se numesc Jack și, hocus-pocus! Așa s-a născut Jack Angel. Apoi mi-am găsit slujba perfectă.

A clătinat amuzat din cap.

— Ironia sorții nu încetează să mă uimească – Jack Angel, apărătorul femeilor bătute! Dar aveam nevoie și de o viață perfectă – când un bărbat ajunge la patruzeci de ani fără o soție, oamenii încep să-și pună întrebări – așa că-ți poți închipui ce am simțit când v-am văzut pe tine și pe Millie în parc, soția mea perfectă și...

— Niciodată! am strigat. Nu voi fi niciodată soția ta perfectă. Dacă crezi că am să rămân măritată cu tine după ce mi-ai povestit, să fac copii cu tine...

A izbucnit în râs, întrerupându-mă.

— Copii! Știi care e cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea? Nu faptul că am omorât-o pe mama și l-am băgat pe tata la închisoare – lucrurile astea au fost ușoare, o plăcere chiar. Nu, cel mai greu lucru a fost să fac sex cu tine. Cum de n-ai bănuțit, cum de n-ai înțeles din pretextele mele? Cum de nu ți-ai dat seama că, atunci când, în sfârșit, am făcut sex cu tine, pentru mine, a fost un efort dezgustător, nenatural. De asta am dispărut azi-noapte. Știam că te așteptai să fac dragoste cu tine – în definitiv, era noaptea nunții noastre – și gândul că trebuia să trec prin asta doar ca să păstrez aparențele a fost mai mult decât puteam suporta. Așa că, înțelegi tu, nu mă aștept să ai copii cu mine. Când oamenii vor începe să întrebe, le vom spune că avem probleme și, după aceea, din politete, nu vor mai pune întrebări. Vreau să fii soția mea, Grace, dar numai cu numele. Nu tu ești răsplata mea, Grace, Millie este.

L-am privit lung.

— Millie?

— Da, Millie. Corespunde perfect tuturor cerințelor mele. Încă șaisprezece luni și va fi a mea și voi avea în sfârșit ce am fost nevoit să-mi refuz atâta timp. În afară de tine, nimeni nu-i va simți lipsa. Nu c-aș avea de gând s-o omor – am făcut o dată greșeala asta.

Am sărit în picioare.

— Tu chiar crezi că te voi lăsa să te atingi de un fir de păr al lui Millie?

— Dacă aș vrea cu adevărat, chiar crezi că m-ai putea opri?

Am alergat spre ușă.

— E încuiată, a spus el pe un ton plictisit.

— Ajutor! am strigat, bătând în ușă cu pumnul. Ajutor!

— Mai fă asta o dată și n-ai s-o mai vezi niciodată pe Millie! a spus el răstit. Vino înapoi și stai jos.

Înnebunită de frică, am continuat să bat în ușă, strigând după ajutor.

— Te avertizez, Grace. Ții minte că ți-am spus că pot s-o bag pe Millie într-un azil? Știi ce ușor pot să aranjez asta?

A pocnit din degete.

— Uite-așa de repede.

M-am răsucit spre el.

— Părinții mei n-ar admite niciodată asta.

— Chiar îi vezi lăsându-și viața tihnită ca să dea fuga s-o salveze și s-o ia înapoi cu ei? Eu cred că nu. N-are cine să o salveze pe Millie, Grace, nici măcar tu.

— Eu sunt tutorele ei legal! am strigat.

— Și eu sunt și am acte s-o dovedesc.

— N-am să fiu niciodată de acord să fie internată!

— Dar dacă se dovedește că nici tu nu ești întreagă la minte? Ca soț al tău, aș fi răspunzător de amândouă și aș putea face cum doresc.

A arătat ușa.

— Ești invitata mea – bate mai departe în ușă și strigă după ajutor. Asta îți demonstrează nebunia.

— Tu ești nebun! am șuiert.

— Evident.

S-a ridicat, s-a dus la noptieră, a smuls telefonul din priză, a scos un briceag din buzunar și a tăiat cablul.

— Am să te las puțin singură ca să te gândești la ce am spus și, când mă-ntorc, mai vorbim. Vino și așază-te pe pat.

— Nu!

— Nu fi exasperantă!

— Nu mă ții tu pe mine încuiată aici!

A venit spre mine.

— Nu vreau să te lovesc, din simplul motiv că s-ar putea să nu mă pot opri. Dar am s-o fac, dacă trebuie.

A ridicat brațele, și, crezând c-o să mă lovească, am tresărit.

— Iar dacă mori, cum rămâne cu Millie?

I-am simțit mâinile pe umeri și am înlemnit de frică, așteptându-mă să mă stranguleze. În loc de asta, el m-a ghidat cu brutalitate spre pat și m-a împins pe el. În timp ce răsuflăm ușurată că nu mă sugrumase, că mai trăiam, am auzit ușa deschizându-se și am sărit de pe pat. Dar, înainte să apuc să ajung la ușă, el s-a strecurat afară. Când a închis-o după el, am bătut cu pumnii în ușă, strigându-i să mă lase să ies. Auzindu-i pașii îndepărtându-se pe coridor, am strigat iar și iar după ajutor. Dar n-a venit nimeni și, distrusă, m-am lăsat pe podea și am plâns.

Mi-a luat ceva timp să mă adun. M-am ridicat în picioare și m-am dus la ușile glisante care dădeau în balcon, însă, oricât m-am chinuit să trag de ele, n-am putut să le deschid. Lungindu-mi gâtul, m-am uitat dincolo de balcon, dar n-am văzut decât cerul senin și acoperișurile unor clădiri. Camera noastră era la etajul șase în capătul unui coridor lung, ceea ce nsemna că nu se învecina pe nicio parte cu altă cameră. Ducându-mă la celălalt perete, am bătut tare în el de câteva ori, dar, cum n-am primit niciun răspuns, am bănuț că oamenii erau plecați să viziteze punctele de atracție turistică, întrucât era mijlocul după-amiezii.

Simțind nevoia să fac ceva, mi-am întors atenția spre trusele noastre de voiaj de pe pat și am început să scotocesc prin ele, căutând ceva care să mă ajute să ies din cameră. Dar n-am găsit nimic. Penseta și forfecuța mea de unghii dispăruseră. Nu știam cum reușise Jack să le scoată din trusa mea de toaletă fără să-l văd, dar am presupus că le luase înainte să părăsim Anglia, probabil la hotel, în timp ce eu eram în baie. Mi-au dat iar lacrimile la gândul că în urmă cu nici douăzeci și patru de ore așteptam cu nerăbdare să-mi încep viața conjugală fără să am nici cea mai mică bănuială despre ce avea să urmeze.

Înfrângându-mi panica, una ce amenința să mă copleșească, m-am străduit să mă gândesc rațional la ce puteam să fac. Până nu auzeam pe cineva întorcându-se în camera de alături, n-avea rost să încerc să atrag atenția cuiva bătând în perete. M-am gândit să strecur un bilet pe sub ușă, cu speranța c-ar putea să treacă pe coridor cineva și c-ar fi suficient de curios ca să-l citească. Dar pixul îmi dispăruse din geantă, la fel ca rujurile și dermatografele. Jack îmi anticipase fiecare mișcare.

Am început să cercetez înnebunită camera, căutând ceva – orice – care putea să-mi fie de ajutor. Dar n-am găsit nimic. Înfrântă, m-am așezat pe pat. Dacă n-aș fi auzit zgomotul de uși care se deschideau și închideau undeva în hotel, aș fi crezut că era pustiu. Însă oricât de reconfortante erau acele zgomote, senzația mea de dezorientare era înspăimântătoare. Îmi era greu să cred că era adevărat ce mi se întâmpla și mi-a trecut prin cap că poate eram filmată cu camera ascunsă pentru un spectacol de televiziune.

Dintr-un motiv necunoscut, imaginându-mi că mă urmăream pe ecran și că milioane de oameni mă priveau și ei, am făcut un pas înapoi și mi-am analizat obiectiv opțiunile. Știam că, dacă mă gândeam la povestea îngrozitoare pe care mi-o spusese Jack, n-aș fi putut să-mi păstrez calmul relativ pe care reușisem să-l dobândesc. Așa că, în schimb, m-am întins pe pat și mi-am îndreptat gândurile spre ce aveam să fac când se întorcea Jack, ce aveam să-i spun și cum aveam să acționez. Am simțit că mă ia somnul și, cu toate că am încercat să-l alung, când am deschis iar ochii, era deja

întuneric și mi-am dat seama că dormisem ceva timp. Zgomotul vieții de noapte de pe străzi mi-a spus că era seară, și atunci m-am ridicat din pat și m-am dus la ușă.

Nu știu de ce – poate fiindcă eram încă somnoroasă – m-am pomenit răsucind instinctiv clanța. Când mi-am dat seama că s-a răsucit ușor și că ușa nu era încuiată, am fost atât de șocată încât mi-a luat un timp ca să reacționez. În timp ce stăteam acolo, mi-am dat seama dintr-odată că, de fapt, nu-l auzisem încuind ușa. Presupusesem doar c-o încuiase și nu încercasem s-o deschid. Mi-am dat seama și că nu spusese că avea să mă încuie. Ajunsesem singură la acea concluzie. Când mi-am adus aminte că mă panicasem și bătusem cu pumnul în ușă și în perete, m-am simțit prost și mi-a fost rușine, imaginându-mi-l pe Jack râzând în timp ce se îndepărta.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de furie. Clipind des ca să le alung, mi-am amintit că pașaportul și poșeta mea erau la el, că eram tot prizonieră. Dar cel puțin puteam să ies din cameră.

Deschizând încet ușa, îngrozită că l-aș fi putut găsi pe Jack afară gata să lovească, am scos capul și m-am uitat pe coridor. Văzând că era pustiu, m-am întors în cameră, mi-am găsit pantofii, mi-am luat geanta de mână de pe podea și am plecat. În timp ce alergam spre lift, gândul că s-ar fi putut să-l găsesc pe Jack acolo când ușile se deschideau m-a făcut s-o iau pe scări. Le-am coborât în fugă, două câte două, nevenindu-mi să cred că pierdusem timp prețios crezând că eram încuiată. Când am ajuns în holul de la intrare și am văzut că era plin de oameni, senzația de ușurare a fost incredibilă. Inspirând adânc ca să mă calmez, m-am dus repede la recepție, bucuroasă că visul urât luase sfârșit.

— Bună seara, cu ce pot să vă ajut?

Tânăra de la birou mi-a zâmbit.

— Aș vrea să sunați la Ambasada Britanică, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez glasul calm. Trebuie să mă întorc în Anglia și mi-am pierdut pașaportul și banii.

— Îmi pare tare rău, a spus întristată tânăra. Îmi spuneți, vă rog, numărul camerei dumneavoastră?

— Din păcate, nu-l știu, dar e la etajul șase, iar eu mă numesc Grace Angel și m-am înregistrat azi, mai devreme, cu soțul meu.

— Camera 601, a confirmat ea. Pot să vă întreb unde v-ați pierdut pașaportul? În aeroport?

— Nu, l-am avut aici în hotel.

Am râs slab.

— De fapt, nu l-am pierdut, e la soțul meu, împreună cu poșeta, le-a luat el, iar acum nu pot să mă-ntorc în Anglia.

M-am uitat rugătoare la ea.

— Chiar am nevoie să mă ajutați.

— Unde e soțul dumneavoastră, doamnă Angel?

— Habar n-am.

Am dat să-i spun că mă încuiase în cameră, dar m-am oprit la timp, amintindu-mi că doar crezusem c-o făcuse.

— A plecat acum două ore, luându-mi pașaportul și banii. Ați putea să sunați la Ambasada Britanică, vă rog?

— Vă rog să așteptați o clipă până vorbesc cu managerul meu.

Mi-a zâmbit încurajator și s-a dus să discute cu un bărbat care stătea în picioare, puțin mai încolo. În timp ce-i explica problema mea, el s-a uitat la mine și i-am zâmbit apos, gândindu-mă pentru prima dată că arătam probabil neîngrijită. Poate ar fi trebuit să-mi fi schimbat hainele mototolite de călătorie. Dând din cap în timp ce asculta, el mi-a zâmbit liniștitor și, ridicând telefonul, a început să formeze numărul.

— Poate doriți să stați jos cât lămurim noi lucrurile, mi-a propus tânăra, întorcându-se la mine.

— Nu, mulțumesc - oricum, probabil va trebui să vorbesc eu cu ambasada.

Mi-am dat seama că bărbatul închisese și m-am dus la el.

— Ce-au spus? am întrebat.

— Totul s-a lămurit, doamnă Angel. Ce-ar fi să luați loc cât așteptați?

— Deci vine cineva de la ambasadă?

— De ce nu luați loc?

— Grace?

Răsucindu-mă în loc, l-am văzut pe Jack venind grăbit spre mine.

— E în regulă, Grace, sunt aici.

M-a cuprins frica.

— Pleacă de lângă mine! am strigat.

M-am întors spre tânăra care se uita alarmată la mine.

— Ajută-mă, te rog, omul ăsta e periculos!

— E în regulă, Grace, a spus Jack, pe un ton liniștitor.

I-a zâmbit cu mâhnire managerului.

— Vă mulțumesc că m-ați anunțat că e aici. Acum, Grace, a continuat el de parcă vorbea cu un copil, ce-ar fi să urcăm în camera noastră să dormi? După ce te odihnești, te vei simți mult mai bine.

— N-am nevoie de somn, tot ce am nevoie este să mă întorc în Anglia!

Dându-mi seama că oamenii ne priveau curioși, am făcut un efort să cobor glasul.

— Dă-mi pașaportul, Jack, și poșeta și mobilul.

Am întins mâna.

— Acum.

El a oftat.

— De ce trebuie să faci mereu asta?

— Vreau pașaportul, Jack.

A clătinat din cap.

— Ți-am înapoiat pașaportul în aeroport, ca întotdeauna, și l-ai pus în geantă, ca întotdeauna.

— Știi foarte bine că nu e acolo.

Am pus geanta pe teighea și am deschis-o.

— Priviți, i-am spus femeii, cu glasul tremurând de emoție. Nu e acolo și nici poșeta. Le-a luat el și...

M-am oprit și m-am uitat cum pașaportul și poșeta se revărsau din geantă, urmate de trusa de machiaj, peria de păr, un pachet de șervețele umede, un flacon de tablete pe care nu-l mai văzusem și mobilul.

— Tu le-ai pus la loc! i-am strigat acuzator lui Jack. Te-ai întors în timp ce dormeam și le-ai pus la loc!

M-am întors spre manager.

— Înainte nu erau acolo, jur. Le-a luat el și apoi a plecat, făcându-mă să cred că eram încuiată în cameră.

Managerul părea încurcat.

— Dar puteți să deschideți ușa din interior.

— Da, dar el m-a făcut să cred că sunt încuiată!

Chiar în timp ce am spus asta, mi-am auzit glasul isteric.

— Cred că știu ce s-a întâmplat.

Jack a luat flaconul cu tablete și l-a scuturat.

— Ai uitat să-ți iei medicamentele, nu-i așa?

— Eu nu iau medicamente, nu sunt ale mele, tu trebuie să le fi pus acolo! am strigat.

— Ajunge, Grace!

Glasul lui Jack era ferm.

— Ești caraghioasă!

— Putem să vă ajutăm cu ceva? a întrebat managerul. Un pahar cu apă, poate?

— Da, puteți să chemați poliția! Omul acesta e un criminal periculos!

S-a lăsat liniștea.

— E adevărat! am adăugat cu deznădejde, auzind oameni murmurând în spatele meu. Și-a omorât mama. Chemați poliția, vă rog!

— Exact despre asta v-am avertizat, a oftat Jack, schimbând o privire cu managerul. Din păcate, nu e prima dată când se întâmplă.

M-a prins de cot.

— Hai să mergem, Grace!

I-am dat mâna la o parte.

— Vă rog să chemați poliția!

Tânăra cu care vorbisem s-a uitat neliniștită la mine.

— Vă rog! Vă spun adevărul!

— Ascultă, Grace, a spus Jack, de data asta exagerezi. Dacă chiar vrei să chemi poliția, n-ai decât. Dar mai ții minte ce s-a întâmplat ultima dată? N-am putut să părăsim țara până ne-au cercetat afirmațiile și când și-au dat seama că umblau după cai verzi pe pereți ne-au amenințat că ne dau în judecată că le-am irosit timpul. Și asta era în America. Nu cred că poliția de aici va fi atât de înțeleghătoare.

M-am uitat lung la el.

— Care ultima dată?

— Chiar nu vă sfătuiesc să implicați poliția, a spus îngrijorat managerul. Decât dacă, desigur, aveți un motiv întemeiat.

— Am un motiv foarte întemeiat! Omul ăsta este periculos!

— Dacă doamna Angel chiar vrea să plece, am putea să chemăm un taxi s-o ducă la aeroport acum că și-a găsit pașaportul, a sugerat femeia.

M-am uitat ușurată la ea.

— Da, da, vă rog să-l chemați!

Am început să-mi îndes înapoi lucrurile în geantă.

— Vă rog să chemați imediat unul.

— Chiar ai de gând să mergi până la capăt cu asta? a întrebat resemnat Jack.

— Categorie!

— Atunci nu mai am ce să fac.

S-a întors spre manager.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru toată agitația asta. Poate rugați pe cineva din personal să o conducă pe soția mea sus să-și ia bagajul.

— Desigur. Kiko, vrei, te rog, s-o duci pe doamna Angel sus în camera ei cât chem eu un taxi?

— Vă mulțumesc, am spus recunoscătoare, când am urmat-o pe Kiko în lift și picioarele îmi tremurau atât de tare încât abia puteam să merg. Vă mulțumesc tare mult!

— Cu plăcere, doamnă Angel, a spus ea politicoasă.

— Știi că probabil credeți că sunt nebună, dar vă asigur că nu sunt, am continuat, simțind că îi datoram o explicație.

— E în regulă, doamnă Angel, nu trebuie să-mi explicați.

A zâmbit, chemând liftul.

— Trebuie să sunați la poliție, i-am spus. După ce plec, trebuie să sunați la poliție și să le spuneți că soțul meu, domnul Angel, este un criminal periculos.

— Sunt sigură că managerul nostru va rezolva asta.

A sosit liftul și am urcat în el, știind că nu credea o clipă că Jack era periculos sau criminal. Dar nu conta, pentru că, de îndată ce suiam în taxi, aveam de gând să sun chiar eu la poliție.

Am ajuns la etajul șase și am urmat-o pe coridor spre camera noastră. Am scos cheia din geantă, am dat să deschid ușa și m-am tras înapoi, făcându-mi-se dintr-odată frică să intru. Dar nu aveam de ce să fiu îngrijorată; toate erau așa cum le lăsasem. M-am dus la geamantan și am scotocit prin el după niște haine curate.

— Revin imediat, am spus, dispărând în baie. Intru doar să mă schimb.

M-am dezbrăcat în grabă, m-am spălat repede și m-am îmbrăcat iar. În timp ce-mi făceam ghem hainele murdare, m-am simțit împrăpată fizic și mai puternică psihic. Nu voiam să întârzii și am deschis ușa. Dar, înainte să apuc să ies din baie, o mână s-a întins fulgerător și m-a împins înapoi, în timp ce alta mi-a acoperit gura, înăbușindu-mi țipătul de groază.

— Ți-a plăcut micul scenariu pe care l-am regizat pentru tine? a întrebat Jack, cu fața la câțiva centimetri de a mea. Mie mi-a plăcut nespus. Mai mult decât atât, am reușit să omor doi iepuri dintr-o lovitură. În primul și în primul rând, tocmai ai dovedit în fața a zeci de oameni că ești instabilă – chiar în acest moment, managerul întocmește un raport despre comportamentul tău, așa că există și o dovadă scrisă – și, în al doilea rând, să sperăm că ai învățat că voi fi întotdeauna cu un pas înaintea ta.

S-a oprit o clipă ca să mă lase să-i asimilez vorbele.

— Acum, uite ce o să facem. Am să-mi iau mâna de pe gura ta și, dacă scoți un scâncet măcar, am să-ți îndes pe gură destule pastile ca să te omor și să fac ca moartea ta să pară sinuciderea unei tinere dezechilibrate. Dacă s-ar întâmpla asta, ca unic tutore supraviețuitor al lui Millie, m-aș ține de promisiunea pe care i-am făcut-o împreună și aș aduce-o să locuiască în minunata noastră casă – doar că tu n-ai fi acolo, și cine ar apăra-o? Am fost explicit?

Am dat din cap.

— Bun.

Și-a luat mâna de pe gura mea și, târându-mă din baie, m-a aruncat pe pat.

— Și acum, vreau să mă asculți cu atenție. De fiecare dată când încerci să scapi, fie bătând cu pumnul în ușă, fie vorbind cu cineva, Millie e cea care va plăti. De exemplu, fiindcă azi ai încercat să scapi, n-o să mergem la ea când

ne întorcem, cum se așteaptă ea. Dacă mâine faci iar vreo prostie, n-o să mergem nici săptămâna următoare. Și așa mai departe. Vom inventa un virus stomacal deosebit de periculos pe care l-ai luat aici, în Thailanda, ca să ne scuzăm absența câte săptămâni va fi nevoie. Așa că, dacă vrei s-o mai vezi pe Millie într-un timp rezonabil, îți sugerez să faci exact ce-ți spun eu.

Am început să tremur incontrollabil, nu doar din cauza amenințării din glasul lui, ci și fiindcă mi-am dat seama că, întorcându-mă în cameră să-mi iau geamantanul, pierdusem șansa de a scăpa de el. Nu aveam nevoie de geamantan, aș fi putut să plec ușor fără el. Totuși, când Jack pomenise de el, mi s-a părut înțelept să urc să-l iau. Dacă el n-ar fi cerut pe cineva care să mă însoțească, poate i-aș fi pus la îndoială motivele de a mă face să mă-ntorc în cameră. Și, dacă mi-aș fi dat seama mai devreme că ușa nu era încuiată, dacă n-aș fi adormit, el n-ar fi putut să-mi pună la loc pașaportul, mobilul și poșeta.

— Te întrebi dacă rezultatul ar fi fost altul dacă ai fi acționat altfel, nu-i așa? a spus el, amuzat. Dă-mi voie să te consolez – răspunsul e nu, rezultatul ar fi același. Dacă ai fi coborât în hol înainte să apuc să pun la loc pașaportul, mobilul și poșeta, le-aș fi pus în geamantanul tău odată ce părăseai camera – până acum trebuie să-ți fi dat seama că am fost cu ochii pe tine tot timpul – și, în fața tuturor, aș fi sugerat că pur și simplu le-ai rătăcit. Apoi l-aș fi pus pe manager să te conducă aici să le cauți. Treaba e că te cunosc, Grace, știu cum vei acționa, ce vei spune. Știu chiar și că, înainte de a pleca din Thailanda, vei încerca iar să scapi, ceea ce ar fi o mare prostie. Dar până la urmă te vei învăța minte, fiindcă vei fi nevoită.

— Niciodată, am hohotit eu. N-am să cedez niciodată în fața ta.

— Mă rog, mai vedem noi. Acum, uite ce o să facem. O să ne culcăm și mâine-dimineață o să coborâm la micul dejun. Când o să trecem pe lângă recepție, ai să ceri scuze pentru agitația pe care ai provocat-o astă-seară și ai să spui că nu vrei să te-ntorci în Anglia. După micul dejun, la care te vei uita cu iubire în ochii mei, am să-ți fac câteva fotografii frumoase în fața hotelului ca să le putem arăta tuturor prietenilor noștri ce fericită ai fost aici. Apoi, cât timp eu voi fi plecat cu treburi, tu, iubita mea, vei face plajă în balcon ca, atunci când ne vom întoarce în Anglia, să fii minunat bronzată.

A început să-și dezlege șireturile.

— După toată agitația asta, mă simt dintr-odată foarte obosit.

— Nu dorm în același pat cu tine!

— Atunci dormi pe podea. Și nu te deranja încercând să fugi, zău că nu merită.

Am tras cuvertura de pe pat, m-am așezat pe podea și m-am înfășurat în ea, paralizată de frică. Deși instinctul îmi spunea să fug cu prima ocazie,

rațiunea îmi spunea c-ar fi fost mult mai ușor să scap de el și să fac să fie băgat la închisoare pentru totdeauna dacă așteptam să ne-ntorceam în Anglia. Dacă încercam din nou aici în Thailanda și dădeam greș, nici nu voiam să mă gândesc ce ar fi putut să-mi facă. El credea că mă cunoștea, credea că știa cum voi acționa, prezisese că aveam să încerc iar să scap. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să-l prind pe picior greșit, să-l fac să creadă că am cedat, că am renunțat. Oricât voiam să scap de el, principala mea prioritate trebuia să fie să ajung înapoi în Anglia, să ajung înapoi la Millie.

PREZENT

Duminică dimineață, în timp ce ne-ndreptăm spre școala lui Millie, sunt atât de stresată întrebându-mă de ce a cerut doamna Goodrich să stea de vorbă cu noi, încât mă bucur că Jack nu mi-a adus micul dejun înainte de plecare. Nici ieri nu mi-a adus nimic de mâncare, ceea ce-nseamnă că n-am mai mâncat de vineri, când am luat prânzul la restaurant. Nu știu de ce nu mi-a mai dat să mănânc, dar probabil din cauză că Esther m-a ajutat să termin desertul, lucru pe care l-a considerat înșelătorie, deși știa prea bine că n-aș fi putut să-l mănânc după ce făcuse aluzie la dormitorul lui Millie. În lumea bolnavă pe care mi-a creat-o Jack, sunt multe lucruri pe care n-am voie să le fac, iar a irosi mâncarea e unul dintre ele.

Inima începe să-mi bubue de cum suntem conduși în biroul doamnei Goodrich, mai ales când Janice se așază odată cu noi, cu fața gravă. Încă n-am văzut-o pe Millie, așa că presupun că nu știe că eu și Jack suntem deja aici. Dar nu trebuia să-mi fac griji; ne-a chemat doar să ne spună că, din cauză că are probleme cu somnul și pentru că ziua este irascibilă, doctorul școlii i-a prescris ceva care s-o calmeze înainte de culcare.

— Vă referiți la somnifere? întreb.

— Da, spune doamna Goodrich. Pentru a fi administrate – cu permisiunea dumneavoastră, desigur – cum și când are nevoie de ele.

— N-ai o problemă cu asta, nu-i așa, iubito? întrebă Jack, întorcându-se spre mine. Dacă e în interesul lui Millie.

— Nu, dacă doctorul crede că are nevoie de ele, spun eu încet. Doar că nu vreau să devină dependentă de medicamente ca să poată dormi.

— Sper că nu i-a prescris ceva prea puternic, spune Jack.

— Nu, deloc, se pot cumpăra fără rețetă.

Doamna Goodrich deschide o mapă, scoate o foaie de hârtie și i-o întinde.

— Mulțumesc. Am să notez doar numele, dacă nu aveți nimic împotriva.

— De fapt, i-am dat unul aseară fiindcă părea deosebit de tulburată, spune Janice în timp ce el introduce în mobil numele pastilelor. Sper că am făcut bine.

— Desigur, o liniștesc eu. Ai deja permisiunea mea scrisă să iei orice măsură consideri că e potrivită.

— Noi ne întrebăm însă, continuă doamna Goodrich, dacă există vreun motiv ca Millie să aibă deodată probleme cu somnul.

Face o pauză, din delicatețe.

— Când ați vizitat-o weekendul trecut, de exemplu, părea neliniștită sau nefericită?

Jack clatină din cap.

— Mie mi s-a părut ca de obicei.

— Și mie – deși s-a supărat puțin că n-am mers să luăm prânzul la hotel, spun eu. Nu știm de ce, dar e locul ei preferat, cu toate că eu și cu Jack preferăm restaurantul de lângă lac. Dar și-a revenit repede.

Doamna Goodrich schimbă o privire cu Janice.

— Ne-am întrebat dacă n-o fi din cauză că încă n-a văzut casa.

— Mă îndoiesc, spun eu repede. Adică, înțelege că preferăm s-o vadă după ce este complet terminată, nu când jumătate este acoperită cu huse contra prafului și sunt scări peste tot – dacă nu cumva ți-a spus ceva ție, iubitele.

— Nu mi-a spus absolut nimic, confirmă Jack. Dar dacă asta o supără, sunt total de acord să vină s-o vadă de îndată ce dormitorul este gata. Singurul pericol este că probabil se va îndrăgosti de el și nu va mai vrea să plece, adaugă el râzând.

— Probabil că gândul că pleacă de aici o apasă, sugerez eu, ignorând faptul că inima mi s-a strâns brusc. La urma urmelor, în ultimii șapte ani asta a fost casa ei și a fost foarte fericită aici.

— Aveți dreptate, desigur, spune Janice. Trebuia să mă gândesc la asta.

— Și e deosebit de atașată de tine. Poate o s-o liniștești spunându-i că vei ține mereu legătura cu ea, c-o s-o vezi și după ce pleacă de aici, continui eu. Dacă vrei, adică.

— Sigur că vreau! Millie mi-a devenit ca o surioară.

— Ei bine, dacă poți să-i spui că vei veni în mod regulat s-o vezi după ce se mută la noi, sunt sigură că asta îi va domoli temerile.

Jack zâmbeste, înțelegând foarte bine ce am făcut.

— Iar dacă Millie spune ceva, orice, care să vă dea motiv de îngrijorare, vă rog să ne anunțați, spune el. Tot ce vrem noi este ca Millie să fie fericită.

— Spun încă o dată că Millie are mare noroc cu voi, spune doamna Goodrich.

— Noi suntem cei norocoși, o corectează Jack cu o modestie. De fapt, avându-le pe Grace și Millie în viața mea, mă socotesc cel mai norocos bărbat din lume.

Se ridică în picioare.

— Acum, am dori s-o scoatem pe Millie la masă. Deși probabil că va fi dezamăgită că n-o să mergem la hotel – am rezervat o masă la un restaurant nou, unde mâncarea este extraordinară.

Nu mă deranjez să-mi fac speranțe. Dacă Jack ne duce într-un loc nou, asta înseamnă că l-a verificat deja.

— Mergem hotel azi? Întrebă cu speranță Millie, când mergem s-o luăm.

— De fapt, aș vrea să te duc la un restaurant nou, spune Jack.

— Îmi place hotel mai mult, se încruntă ea.

— Altă dată. Hai să mergem!

Când ne îndreptăm spre mașină, Millie este posacă și se vede clar că e nemulțumită că nu merge la hotel. Când urcăm în mașină, reușesc s-o strâng de mână și, înțelegând că-i transmit să aibă grijă, face un efort să se învioreze un pic.

La masă, Jack o-ntreabă pe Millie de ce nu poate să doarmă noaptea și ea îi spune că aude muște bâzâind pe lângă capul ei. El o întreabă dacă pastila pe care i-a dat-o Janice aseară i-a fost de ajutor și ea îi răspunde că da, că a dormit foarte bine, „ca bebeluș”, așa că el îi spune că ne-am dat acceptul să ia somnifere ori de câte ori are nevoie. Ea întreabă dacă Molly s-a întors și, din cauză că mi se pune un nod în gât, ca întotdeauna când mă gândesc la Molly, Jack este cel care-i spune cu blândețe că e puțin probabil să se întoarcă, că probabil a fost găsită de o fetiță care nu știe c-a fugit de acasă și o iubește foarte mult. Îi promite că imediat ce se mută la noi o s-o ducă să-și aleagă un cățeluș al ei și, când Millie se luminează la față de fericire, dorința de a lua un cuțit de pe masă și de a i-l înfige în inimă este copleșitoare. Poate simțind asta, Jack își pune mâna peste a mea, această dovadă de afecțiune dintre noi făcând-o pe chelnerița care a venit să ne ia farfuriile să zâmbească.

Când ne terminăm desertul, Millie spune că trebuie să mergă la toaletă.

— Du-te, spune Jack.

Millie se uită la mine.

— Vii, Grace?

Mă ridic.

— Da, am și eu nevoie.

— Mergem toți, spune Jack.

Îl urmăim la toalete, care sunt exact cum mă gândeam c-or să fie, una cu o cabină pentru femei și una cu o cabină pentru bărbați, cele două uși fiind alăturate. Toaleta doamnelor este ocupată, așa că, încadrându-l pe Jack, așteptăm să se elibereze. Iese o doamnă și Jack mă strânge de cot pentru a-mi aminti că nu trebuie să-i spun că soțul meu e psihopat.

Când Millie dispăre în cabină, doamna se întoarce și ne zâmbește. Știu că tot ce vede ea sunt doi oameni fermecători, care stau atât de aproape unul de celălalt încât e clar că se iubesc foarte mult. Iar asta mă face să-mi dau seama încă o dată că situația mea e fără speranță. Încep să-mi pierd nădejdea că va pune cineva vreodată la îndoială perfecțiunea absolută a

vieților noastre. Ori de câte ori suntem cu prietenii, mă minunez de prostia lor de a crede că eu și cu Jack nu ne certăm niciodată, că suntem de acord cu privire la toate, că eu, o femeie de treizeci și doi de ani, fără copii, aș putea fi mulțumită să stau toată ziua acasă și să fac pe gospodina.

Aș vrea să pună cineva întrebări, să aibă suspiciuni. Gândurile mi se îndreaptă imediat spre Esther și mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să fiu mai atentă ce-mi dolesc. Dacă Jack intră la bănuieli cu privire la faptul că ea pune întrebări în mod constant, s-ar putea să decidă că am încurajat-o în vreun fel și viața mea va merita și mai puțin să fie trăită. Dacă n-ar fi Millie, aș accepta bucuroasă moartea în locul acestei vieți noi pe care o duc. Dar dacă n-ar fi Millie, n-aș fi aici. Cum Jack mi-a spus deja, el pe Millie o vrea, nu pe mine.

TRECUT

În acea dimineață din Thailanda, de după noaptea în care am descoperit că m-am măritat cu un monstru, nu-mi doream deloc ca Jack să se trezească mai repede, fiindcă știam că, odată treaz, trebuia să-ncep să joc rolul vieții mele. Petrecusem cea mai mare parte a nopții pregătindu-mă psihic, acceptând că, dacă voiam să mă întorc în Anglia repede și în siguranță, trebuia să mă prefac că sunt o femeie zdrobită și înspăimântată. Era simplu să mă prefac înspăimântată, pentru că eram. Avea să fie mult mai greu să mă prefac zdrobită, pur și simplu pentru că era în firea mea să ripostez. Dar, întrucât Jack prezisese că aveam să încerc iar să scap înainte de a pleca din Thailanda, eram hotărâtă să n-o fac. Era important ca el să creadă că renunșasem deja.

L-am auzit trezindu-se, dar m-am ghemuit și mai mult în cuvertură și m-am prefăcut că dorm, sperând să câștig puțin timp. L-am auzit dându-se jos din pat și venind spre locul în care stăteam rezemată de perete. L-am simțit uitându-se la mine. A început să mă furnice pielea și inima îmi bătea atât de repede încât am fost sigură că-mi simțea mirosul fricii. După câteva clipe s-a îndepărtat, dar abia când am auzit ușa de la baie deschizându-se și închizându-se și dușul curgând am deschis ochii.

— Știam eu că te prefaci că dormi, a spus el, făcându-mă să țip de frică, fiindcă era chiar lângă mine. Hai, sus, trebuie să ceri multe scuze în dimineața asta, nu uita.

În timp ce făceam duș și mă îmbrăcam sub privirile lui, vorbele din seara precedentă, cum că nu îl interesam din punct de vedere sexual, m-au liniștit.

— Bun, a spus el, aprobând cu o mișcare din cap rochia pe care alesesem să o port. Acum, zâmbește.

— Când ajungem la parter, am îngânat, trăgând de timp.

— Acum!

Glasul lui era ferm.

— Vreau să te uiți la mine ca și cum m-ai iubi.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am întors încet spre el, gândindu-mă că n-am să pot s-o fac. Dar când am văzut tandrețea de pe fața lui în timp ce se uita la mine, am avut senzația uluitoare că tot ce se-ntâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore fusese un vis. N-am putut să ascund dorința pe care o simțeam și, când el mi-a zâmbit drăgăstos, i-am zâmbit și eu.

— Așa-i mai bine, a spus el. Ai grijă să-ți păstrezi zâmbetul la micul dejun.

Îngrozită că uitasem chiar și preț de o clipă cine era, m-am înroșit de jenă. El a observat și a râs.

— Gândește-te așa, Grace – întrucât este evident că încă mă găsești atrăgător, o să-ți fie mai ușor să faci pe soția iubitoare.

De rușine, ochii mi s-au umplut de lacrimi și m-am întors într-o parte, enervată de faptul că aspectul lui fizic era în total dezacord cu răul din el. Dacă pe mine a putut să mă păcălească, dacă a putut să mă facă, chiar și câteva secunde, să uit ce știam despre el, cum aveam să pot vreodată să-i conving pe oameni că era un lup în piele de oaie?

Am coborât cu liftul în hol și, când am trecut pe lângă recepție, Jack m-a îndreptat spre manager și a rămas lângă mine, ținându-mă pe după umeri, cât timp am cerut scuze pentru comportamentul din seara precedentă. Am explicat că din cauza schimbării de fus orar uitasem să-mi iau medicamentele la ora prescrisă. Îmi dădeam seama că Kira mă urmărea în tăcere de după tejea și am sperat că ceva din ea – un fel de empatie feminină, poate – avea să înțeleagă că suferința mea din seara precedentă fusese autentică. Poate că avusese presimțiri când Jack apăruse brusc în cameră și-i spusese că mai departe avea să se ocupe el. Când am terminat cu scuzele, am aruncat o privire spre ea, dorind să înțeleagă că jucam un rol și c-ar trebui să sune, totuși, la ambasadă. Dar, ca și înainte, ea a evitat să-mi întâlnească privirea.

Managerul a trecut peste scuzele mele și ne-a condus el însuși pe terasă, dându-ne o masă la soare. Deși nu-mi era foame, m-am forțat să mănânc, știind că trebuia să-mi păstrez forțele. În timp ce mâncam, Jack a făcut conversație spunându-mi – ca să fie auzit de oamenii de la mesele învecinate – tot ce aveam să facem noi în acea zi. În realitate, n-am făcut niciunul dintre lucrurile spuse de el. După ce am terminat micul dejun, Jack m-a dus la hotelul de cinci stele pe care-l văzusem din taxi în ziua precedentă. După ce mi-a făcut câteva fotografii în fața intrării, unde a trebuit să mă gândesc la Millie ca să pot zâmbi cum mi-a cerut el, m-a dus înapoi la hotelul nostru.

— Aș vrea s-o sun pe Millie, am spus, când el a închis ușa după noi. Îmi dai telefonul, te rog?

El a clătinat din cap cu regret.

— Din păcate, nu.

— I-am promis mamei că sun, am insistat eu, și vreau să știu ce face Millie.

— Iar eu vreau ca părinții tăi să creadă că te distrezi atât de bine cu mine în luna de miere încât ai uitat de tot de Millie.

— Te rog, Jack!

Nu puteam să sufăr tonul implorator al glasului meu, dar voiam cu disperare să știu că Millie era bine și surprinzător de disperată să aud glasul mamei. Să știu că lumea pe care am știut-o odată mai exista.

— Nu.

— Te urăsc! am spus printre dinți.

— Bineînțeles, a spus el. Și-acum, eu am să ies și tu ai să aștepti aici în balcon ca să te întorci acasă frumos bronzată. Așa că ai grijă să iei tot ce-ți trebuie fiindcă, după ce plec, n-ai să mai poți să te întorci în cameră.

Mi-a trebuit o clipă să înțeleg.

— Doar n-ai de gând să mă încui pe balcon!

— Ba da.

— De ce nu pot să rămân în cameră?

— Fiindcă nu pot să te încui.

M-am uitat îngrozită la el.

— Și dacă am nevoie să merg la toaletă?

— N-ai să poți, așa că-ți sugerez să te duci acum.

— Dar cât ai să lipsești?

— Două, trei ore. Patru, poate. Și în eventualitatea că te gândești să strigi după ajutor din balcon, te sfătuiesc să n-o faci. Am să fiu prin preajmă, supraveghindu-te. Așa că să nu faci vreo prostie, Grace, te avertizez!

Mi-a trecut un fior rece pe șira spinării și, totuși, după ce a plecat, mi-a fost greu să rezist tentației de a striga cât mă ținea gura după ajutor din balcon. Am încercat să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dac-o făceam și am ajuns la concluzia că, chiar dacă oamenii ar fi venit în fugă, ar fi venit și Jack, înarmat cu o poveste convingătoare despre starea mea psihică. Și cu toate că s-ar fi putut hotărî cineva să cerceteze afirmațiile mele că Jack era un criminal și mă ținea prizonieră, puteau să treacă săptămâni întregi până să se poată dovedi ceva.

Puteam să repet povestea pe care mi-o spusese și până la urmă autoritățile ar fi putut găsi un caz cu un tată care și-a omorât în bătaie soția, care se potrivea cu versiunea pe care le-aș fi spus-o. Puteau să dea de tatăl lui Jack. Dar, chiar dacă el spunea că fiul lui a fost cel care a comis crima, era îndoielnic c-ar fi fost crezut la treizeci de ani după eveniment. În plus, era posibil să fi murit între timp. Și mai ales nu aveam de unde să știu dacă povestea era adevărată. Păruse îngrozitor de plauzibilă, dar Jack ar fi putut inventa toată tărășenia doar ca să mă sperie.

Balconul în care urma să stau câteva ore dădea pe o terasă din spatele hotelului și, uitându-mă în jos, am văzut oameni care se învârteau în jurul piscinei, pregătindu-se să înoate sau căutând un loc de plajă. Dându-mi seama că Jack putea fi oriunde acolo, cu ochii pe mine, și m-ar vedea mult

mai ușor decât l-aș fi putut vedea eu, m-am îndepărtat de marginea balconului. Pe balcon erau două scaune de lemn, cu stîngii, genul inconfortabil care lasă urme pe spatele picioarelor dacă stai prea mult pe ele. Era și o măsuță, dar niciun șezlong care mi-ar fi făcut mai confortabilă șederea acolo. Din fericire, mă gândisem să-mi iau prosopul, așa că am făcut din el o pernă și am pus-o pe scaun. Jack îmi dăduse destul timp ca să-mi iau un bikini, loțiune de bronzat și ochelari de soare, dar nu mă gândisem să iau una dintre multele cărți pe care le adusesem cu mine. Nu c-ar fi contat – știam că n-aș fi fost în stare să mă concentrez, indiferent cât de interesant ar fi fost subiectul. După doar câteva minute de stat pe balcon mă simțeam deja ca un leu în cușcă, lucru care a făcut ca dorința mea de a scăpa să fie și mai puternică. M-am bucurat că încăperea de alături era liberă, pentru că tentația de a striga din balcon după ajutor ar fi fost prea copleșitoare pentru a-i rezista.

Săptămâna următoare a fost un chin.

Uneori Jack mă lua dimineața jos la micul dejun, alteori nu, și, după felul în care se purta managerul cu el, era evident că era un client obișnuit al hotelului. Dacă totuși coboram la micul dejun, Jack mă ducea direct înapoi în cameră și mă înclua în balcon unde stăteam până se întorcea și-mi dădea drumul în cameră ca să mă duc la toaletă și să mănânc ce-mi adusese ca masă de prânz. După o oră și ceva, mă ducea cu forța înapoi în balcon și dispărea până seara.

Erau totuși câteva lucruri pentru care eram recunoscătoare: într-o parte a balconului era umbră și, fiindcă am insistat, Jack mi-a dat câteva sticle cu apă. Însă trebuia să am grijă cât beau. Niciodată nu m-a lăsat singură mai mult de patru ore la rând, dar timpul trecea îngrozitor de încet. Când nu mai puteam să suport singurătatea, plictiseala, frica și disperarea, închideam ochii și mă gândeam la Millie.

Deși doream cu înfocare să scap din balcon, când Jack se hotăra să mă scoată, nu fiindcă-i era milă de mine, ci pentru că voia să facă fotografii, acele ieșiri erau atât de stresante încât deseori mă bucuram când ajungeam înapoi în camera de hotel. Într-o seară, m-a dus la cină la un restaurant minunat, unde m-a fotografiat în diferite faze ale mesei. Într-o după-amiază, a rezervat un taxi și am vizitat în patru ore obiective turistice de vizitat în patru zile, timp în care m-a fotografiat iar, drept dovadă că mă distram de minune.

În altă după-amiază m-a dus la unul dintre cele mai bune hoteluri din Bangkok, unde avea în mod miraculos acces la plaja privată și, în timp ce schimbam un costum de baie după altul ca să pară că fotografiile pe care le făcea erau făcute în zile diferite, mă întrebam dacă acolo își petrecea Jack

zilele în timp ce eu eram blocată în balcon. Speram că personalul hotelului în care stăteam să se-ntrebe de ce mă vedeau rar, dar, când Jack m-a dus într-o dimineață la micul dejun și un angajat m-a întrebat cu solicitudine dacă mă simțeam mai bine, am înțeles că le spusese că stăteam în cameră din cauza unei gastroenterite virale.

Cel mai rău lucru la aceste mici incursiuni în normalitate era speranța pe care mi-o dădeau, pentru că în public Jack redevenea bărbatul de care mă îndrăgostisem. Uneori – în timpul unei mese, de exemplu – în timp ce făcea pe soțul atent și iubitor, uitam cine era. Poate că dacă n-ar fi fost o companie atât de bună mi-ar fi fost mai ușor să țin minte, dar, chiar și atunci când îmi aduceam aminte, îmi era atât de greu să pun semnul egal între bărbatul care se uita cu adorație la mine din cealaltă parte a mesei și bărbatul care mă ținea captivă, încât aproape credeam că-mi imaginasem totul.

Întoarcerea la realitate era de două ori mai dură, căci, odată cu dezamăgirea, venea și rușinea că cedasem farmecului lui și mă uitam înnebunită în jur, căutând o cale de ieșire, undeva unde să fug, pe cineva căruia să-i spun. Văzând asta, el se uita amuzat la mine și îmi spunea să-i dau bătaie.

— Fugi, spune el. Hai, du-te și spune-i persoanei de acolo, sau poate celui de acolo, că te țin captivă, că sunt un monstru, un criminal. Dar mai întâi uită-te în jur. Uită-te la acest restaurant frumos în care te-am adus și gândește-te la mâncarea delicioasă pe care o mănânci și la vinul minunat din paharul tău. Arăți tu a prizonieră? Arăt eu a monstru, a criminal? Cred că nu. Dar dacă vrei să-ncerci, nu te opresc. Am chef să mă amuz.

Iar eu îmi înghițeam lacrimile și-mi reaminteam că, odată întorși în Anglia, totul avea să fie mai ușor.

La începutul celei de a doua săptămâni în Thailanda eram atât de deprimată, încât îmi era greu să rezist tentației de a încerca să scap. Mă deprima nu doar gândul de a petrece cele șase zile rămase blocată în balcon, ci și faptul că începusem să-mi dau seama că situația mea era fără speranță. Nu mai eram sigură că, odată întorși în Anglia, avea să fie atât de ușor cum credeam să scap de Jack, mai ales că era foarte probabil ca reputația lui de avocat de succes să fie în favoarea lui. Când m-am gândit să alertez pe cineva cu privire la cine era el în realitate, am început să simt că Ambasada Britanică din Thailanda ar fi putut fi o variantă mai sigură decât poliția locală de acasă.

Și mai era ceva. În ultimele trei zile, după ce a descuiat balconul și m-a lăsat în cameră seara, a plecat iar, spunându-mi că se întoarce repede, avertizându-mă c-o să afle imediat dacă încerc să fug. Gândul că puteam să deschid ușa și să plec era chinuitor și mi-a trebuit multă voință să ignor

impulsul de a fugi. Am făcut bine. În prima seară s-a întors după douăzeci de minute, a doua seară, după o oră. Însă în seara a treia nu s-a întors până la unsprezece și mi-am dat seama că mărea treptat timpul în care mă lăsa singură. Gândul că poate stătea în oraș destul de mult ca să-mi dea timp să ajung la Ambasada Britanică m-a făcut să mă-ntreb dacă nu cumva ar fi trebuit să încerc.

Știam că nu puteam conta pe conducerea hotelului să mă ajute, și fără ajutor n-aș fi ajuns prea departe. Dar camera de alături fusese ocupată între timp și m-am întrebat dacă le puteam cere sprijinul vecinilor mei. Nu știam de ce naționalitate erau, pentru că glasurile care răzbăteau prin perete erau înăbușite, dar, după muzica pe care o ascultau, bănuiam că erau un cuplu tânăr. Deși ziua nu prea stăteau în hotel – nimeni nu venea în Thailanda ca să stea în hotel, decât dacă era prizonier, ca mine – când se aflau în camera lor, unul sau altul dintre ei ieșea câteodată în balcon să fumeze o țigară. Bănuiam că bărbatul, după silueta pe care o deslușeam vag prin despărțitură, și uneori îl auzeam strigându-i ceva femeii într-o limbă care părea spaniolă sau portugheză. De asemenea, păreau să-și petreacă majoritatea serilor în cameră, așa că am bănuir că erau proaspăt căsătoriți, aflați în luna de miere. În acele seri, ascultând muzica aceea ce răzbătea slab prin perete, ochii mi se umpleau de lacrimi deoarece, din nou, îmi amintea de ce ar fi putut să fie.

Când, în a patra seară, Jack nu s-a întors până la miezul nopții, mi-am dat seama că am avut dreptate când am presupus că mărea treptat timpul în care mă lăsa singură, contând pe faptul că nu voi încerca să fug. N-aveam idee unde se ducea în aceste seri, dar, întrucât era întotdeauna bine dispus când se întorcea, bănuiam că se ducea la un bordel. În lungile ore petrecute în balcon, în care aveam drept companie doar gândurile, am ajuns la concluzia că e homosexual și că a venit în Thailanda ca să-și îngăduie ceea ce acasă nu îndrăznește de teamă că o să fie șantajat. Teoria mea se baza pe ceea ce spusese despre oroarea de a face dragoste cu mine. Știam că din teoria mea lipsea ceva, pentru că nu era sfârșitul lumii dacă se afla că era gay, dar încă nu știam ce anume.

În a cincea noapte, când nu s-a întors până la două, am început să-mi analizez în mod serios opțiunile. Mai aveam cinci zile până ce urma să ne întoarcem în Anglia și, pe lângă faptul că așteptarea mi se părea interminabilă, mai era și teama că nu aveam să plecăm la data planificată. În acea dimineață, tot mai neliniștită că încă n-o sunasem pe Millie, îl întrebam pe Jack dacă puteam să mergem la ea imediat ce ne întorceam. Auzind răspunsul – că-i plăcea atât de mult luna noastră de miere încât se gândea s-o prelungească – ochii mi s-au umplut de lacrimi de durere. Mi-am

spus că era un alt joc de-al lui, că încerca să mă scoată din fire, dar mă simțeam atât de neajutorată încât am plâns aproape toată ziua.

Spre seară, eram hotărâtă să scap de el. Poate dacă n-aș fi fost sigură că cei de alături erau spanioli și nu portughezi aș fi rămas locului. Dar, pentru că în călătoriile mele în Argentina eram destul de convinsă că învățasem limba suficient ca să transmit că aveam mare nevoie de ajutor. M-am bazat și pe faptul că erau un cuplu – cu femeia aveam să vorbesc. Oricum, eram sigură că știau deja că mă aflam în bucluc pentru că, după-amiază, când bărbatul ieșea în balcon să fumeze, i-a strigat îngrijorat femeii că auzea pe cineva plângând. Speriată că, din locul în care stătea de veghe, Jack ar fi putut să-i vadă încercând să se uite în balcon, mi-am înăbușit hohotele și m-am ferit să fac vreun zgomot, astfel încât ei să creadă că intrasem din nou în cameră. Dar speram că faptul că el mă auzise plângând era un avantaj pentru mine.

Înainte să-mi pun planul în practică, am așteptat trei ore de la plecarea lui Jack. Trecuse de unsprezece, dar știam că vecinii mei nu se culcaseră încă pentru că-i auzeam plimbându-se prin cameră. Ținând minte ce sentâmplase data trecută, mi-am verificat geanta, geamantanul și camera ca să mă asigur că pașaportul și poșeta mea nu erau acolo. Când nu le-am găsit, m-am dus la ușă și am deschis-o încet, rugându-mă ca Jack să nu se-ntoarcă tocmai atunci. Nu era pe coridor, dar gândul c-ar fi putut să apară brusc m-a făcut să bat în ușa cuplului spaniol mai tare decât intenționam. L-am auzit pe bărbat bombănind ceva, poate supărat că era deranjat atât de târziu.

— Quién es? a strigat el din cameră.

— Sunt vecina voastră, m-ați putea ajuta, vă rog?

— Qué pasa?

— Puteți să deschideți ușa, vă rog?

Zgomotul inconfundabil al liftului care se oprea mai încolo pe coridor m-a făcut să bat iar în ușă.

— Grăbiți-vă! am strigat, cu inima la gură. Grăbiți-vă, vă rog!

Când a tras zăvorul, zgomotul ușilor liftului care se deschideau m-a propulsat la loc în cameră.

— Mulțumesc, mulțumesc! am bolborosit eu. Eu...

Cuvintele mi-au murit pe buze și m-am pomenit holbându-mă cu groază la Jack.

— De fapt, te așteptam mai devreme, a spus el, râzând de șocul de pe fața mea. Începeam să cred că te-am judecat greșit, mai că-ncepusem să cred că, totuși, ai ținut cont de avertizarea mea și n-o să încerci să fugi. Sigur, ar fi fost mai bine pentru tine dac-o făceai, dar mult mai puțin distractiv pentru

mine. Trebuie să recunosc c-aș fi fost dezamăgit dacă toată munca mea s-ar fi irosit.

Corpul mi s-a făcut moale și, când m-am lăsat pe podea, el s-a așezat pe vine lângă mine.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus încetișor. Ai crezut că-n camera asta s-a cazat un cuplu spaniol, nu-i așa? Totuși, iată-mă doar pe mine. Dacă stai să te gândești bine, n-ai auzit-o niciodată pe femeie răspunzând, fiindcă vocea venea de la un radio. Nici n-ai văzut-o vreodată în balcon, însă tot ai crezut că există. Sigur, nu știai că fumez – nu mi-am făcut un obicei din asta – și nu știai nici că vorbesc spaniola.

S-a oprit o clipă.

— Ți-am spus c-ar fi o mare prostie să încerci iar să scapi înainte de a pleca din Thailanda, a continuat el în șoaptă. Acum ce crezi c-am să fac?

— Fă ce-ți place, am hohotit eu. Nu-mi mai pasă.

— Curajoase vorbe, dar sunt sigur că nu vorbești serios. De exemplu, sunt sigur că ai fi înnebunită dacă aș hotărî să teucid, pentru că asta ar însemna să n-o mai vezi niciodată pe Millie.

— N-ai să mă ucizi, am spus, cu mai multă siguranță decât simțeam.

— Ai dreptate, nu teucid, cel puțin nu încă. În primul și în primul rând, am nevoie de tine ca să faci pentru Millie ce nu poate face ea singură.

S-a ridicat și s-a uitat la mine.

— Din păcate, nu pot să te pedepsesc aici, pentru că aici nu e nimic de care să te pot priva cu adevărat. Dar fiindcă deja ai încercat să scapi de două ori, n-o să mergem la Millie nici în primul weekend, nici în al doilea weekend după ce ne întoarcem în Anglia.

— Nu poți să faci asta! am strigat.

— Ba sigur că pot și te-am avertizat că am s-o fac.

A întins mâna și m-a ridicat în picioare.

— Hai să mergem!

A deschis ușa și m-a împins pe coridor.

— A meritat să plătesc încă o cameră, a spus, închizând ușa după el. Domnul Ho – managerul – a înțeles foarte bine de ce am nevoie de o cameră separată, dată fiind starea ta psihică. Cum e să știi că te-am urmărit tot timpul?

— Nu așa de bine cum o să fie în ziua în care te voi vedea la închisoare, am spus cu dispreț.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, Grace, a spus el, îmbrâncindu-mă în camera noastră. Și știi de ce? Fiindcă sunt enervant de curat.

A fost cel mai demoralizant moment din cele două săptămâni petrecute în Thailanda. Nu atât că nu reușisem să scap, ci că, încă o dată, căzusem în

capcana pe care Jack mi-o întinsese cu atâta grijă. Am căutat să înțeleg de ce mersese atât de departe când altfel n-aș fi încercat să scap. Poate pentru că, pur și simplu, docilitatea mea îl plictisea, sau poate era vorba de ceva mai sinistru – refuzându-și plăcerea de a mă frânge fizic, voia plăcerea de a mă distruge psihic. Gândul că intenționa să-mi transforme detenția într-un fel de joc psihologic mi-a înghețat sângele în vine. Chiar dacă ar mai fi apărut un prilej să evadez, întotdeauna ar fi existat teama că el a regizat toată treaba și mi-am dat seama că, dacă nu scăpăm de el imediat ce ajungeam în Anglia, înaintea chiar de a părăsi aeroportul, odată instalați într-o casă, avea să fie mult, mult mai greu.

Luptându-mă cu disperarea, m-am forțat să mă gândesc la ce puteam să fac, atât în avion, cât și când ajungeam la Heathrow. Dacă, odată ce decolam, îi spuneam unei stewardese că Jack mă ținea prizonieră, puteam să rămân calmă când el îi spunea că deliram? Și, dacă rămâneam calmă și spuneam că el intenționa să ne facă mult rău mie și surorii mele, puteam să-i conving să-l verifice cât ne aflam încă în aer? Și, dacă-l verificau, aveau să afle că e un impostor sau că Jack Angel este un avocat de succes care apără femei bătute? Nu știam, dar eram hotărâtă să mă fac auzită și la fel de hotărâtă ca, în cazul în care nimeni nu mă asculta, să fac un așa scandal odată ajunși la Heathrow încât să fiu dusă la spital sau la o secție de poliție.

Nu m-am gândit mult la asta când mi s-a făcut somn, la scurt timp după decolarea avionului. Dar, dimineța următoare când am aterizat, eram atât de amețită încât a trebuit să fie adus un scaun cu roțile ca să pot coborî din avion și abia puteam să vorbesc. Cu toate că n-am auzit ce îi spunea Jack doctorului care venise să vadă ce era cu mine, am văzut că avea în mână un flacon de pastile. Conștientă că șansele de a scăpa de el îmi alunecau printre degete, am făcut un efort curajos să strig după ajutor în timp ce treceam pe la controlul pașapoartelor, dar nu mi-au ieșit din gură decât niște sunete neinteligibile.

În mașină, Jack mi-a pus centura de siguranță și m-am prăbușit oprindu-mă în portieră, neputând să lupt cu somnolența. Când m-am trezit iar, Jack îmi dădea cu forța cafeaua tare pe care o cumpărase de la un aparat dintr-o stație service. Cafeaua mi-a limpezit puțin capul, dar eram tot confuză și dezorientată.

— Unde suntem? am bâiguit, făcând un efort să stau în capul oaselor.

A urcat înapoi în mașină și, pe drum, am încercat să-mi dau seama unde eram, dar n-am recunoscut numele niciunui sat pe lângă care am trecut. După vreo jumătate de oră, a cotit într-o uliță.

— Ei bine, iat-o, scumpa mea soție, a spus el, încetinind. Sper c-o să-ți placă.

Ne-am oprit în fața unei perechi de porți negre, uriașe. Puțin mai încolo era o poartă neagră mai mică, cu o sonerie în zidul de lângă ea. Jack a scos din buzunar o telecomandă, a apăsat pe un buton și porțile duble s-au deschis.

— Casa pe care ți-am promis-o ca dar de nuntă. Ei, ce părere ai?

La început m-am gândit că din cauza drogului pe care mi-l administrase aveam halucinații. Dar apoi mi-am dat seama că aveam în fața ochilor casa pe care o desenasem împreună pe o bucată de hârtie în barul de la Connaugh Hotel, casa pe care promisese să o găsească pentru mine, completă până la mica lucarnă rotundă din acoperiș.

— Văd că ai rămas fără cuvinte, a râs el, în timp ce intra pe poartă.

După ce a oprit aproape de ușa din față, a coborât din mașină și a venit să-mi deschidă portiera. Când nu m-am mișcat, și-a vârât mâinile pe sub brațele mele, m-a tras fără menajamente și m-a târât pe verandă. A descuiat ușa din față și m-a împins în hol, trântind ușa după el.

— Bun venit acasă, a spus batjocoritor. Sper că vei fi foarte fericită aici.

Holul era frumos, cu tavan înalt și o scară splendidă. Ușile din dreapta erau închise, la fel și uriașele uși duble din stânga.

— Sunt sigur că ai vrea să-ți arăt ceva, a continuat el. Dar, mai întâi, n-ai vrea s-o vezi pe Molly?

M-am uitat lung la el.

— Molly?

— Da, Molly. Da, să nu-mi spui că ai uitat de tot de ea.

— Unde e? am întrebat grăbită, șocată că nu mă gândisem o dată la ea cât am fost în Thailanda. Unde e Molly?

— În debara.

A deschis o ușă din dreapta scării și a aprins o lumină.

— Pe aici.

În timp ce-l urmăream la subsol, am recunoscut plăcile de gresie din fotografia cu Molly în coș, pe care mi-o arătase. S-a oprit în fața unei uși.

— E acolo. Dar înainte să intri s-o vezi, ar fi bine să iei unul din ăștia.

A luat de pe un raft un sul de saci de gunoi, a rupt unul și mi l-a întins.

— Mă gândesc că s-ar putea să ai nevoie de el.

PREZENT

Chiar dacă pentru mine zilele trec încet, mereu mă uimește cât de repede vin duminicile. Însă astăzi nu pot să nu fiu deprimată fiindcă nu există nicio vizită la Millie pe care s-o aștept cu nerăbdare. Nu știu sigur asta, dar este puțin probabil ca Jack să mă ducă s-o văd, pentru că am fost în ultimele două duminici. Totuși, s-ar putea să mă ia prin surprindere, așa că, pentru orice eventualitate, am făcut duș și m-am șters și pe corp și părul cu prosopul mic pe care mi-l permisesse. Prosoapele de baie și uscătoarele de păr sunt articole de lux dintr-un trecut de mult apus, ca și vizitele la coafor. Deși iarna e un chin să-mi usuc părul, nu e chiar atât de rău. Părul meu, lipsit de foehn și foarfece, este lung și lucios și, cu puțină ingeniozitate, reușesc să-l prind astfel încât să nu mă deranjeze.

N-a fost întotdeauna așa de rău. Când am sosit prima dată în casă, aveam un dormitor mult mai drăguț, cu tot felul de lucruri care să-mi țină de urât, de care Jack m-a privat pe rând la fiecare încercare de a evada. Mai întâi s-a dus ceainicul, apoi aparatul de radio, apoi cărțile. Neavând nimic care să-mi distragă atenția, am încercat să alung plictiseala zilelor jucându-mă cu hainele din șifonier, amestecând și asortând ținute diferite, doar așa, să mă aflu în treabă. După înc-o tentativă de evadare eșuată, Jack m-a scos din camera aceea și m-a instalat în debaraua de alături, în care lăsase doar patul. Ba chiar a făcut efortul să pună gratii la fereastră. Lipsindu-mă de șifonier, trebuia să mă bazez pe el să-mi aducă haine în fiecare dimineață. Curând mi s-a luat și dreptul acesta, iar acum, dacă nu ieșim undeva, sunt nevoită să stau în pijama zi și noapte. Deși de trei ori pe săptămână îmi aduce unele curate, mă apasă monotonia de a purta întruna același lucru, mai ales că fiecare pereche este exact la fel ca ultima. Au același stil și aceeași culoare – negru – și n-ai cum să le deosebești. Odată, nu cu mult timp în urmă, când l-am întrebat dacă poate să-mi aducă o rochie pe care s-o port ziua pentru variație, mi-a adus o draperie pe care o avusesem în apartamentul meu și mi-a spus să-mi fac singură una. S-a crezut amuzant, fiindcă știa că nu am foarfece, nici ac și ață, dar când a doua zi m-a găsit purtând-o, înfășurată în jurul meu ca un sarong, o bine-venită schimbare față de pijamale, mi-a luat-o înapoi, supărat de ingeniozitatea mea. De aceea le-a spus în glumă lui Esther și celorlalți că mă pricep la cusut și-mi fac singură hainele.

Îmi plăcea să mă pună în dificultate, să vadă cum mă descurc cu ceva aruncat cu nonșalanță de el în conversație, sperând că am să mă încurc ca să

mă poată pedepsi. Dar cu trecerea timpului mă descurc tot mai bine. Personal, sper ca Esther și ceilalți să mă mai întrebe despre înființarea unui cerc de cusut, pentru că atunci Jack va fi cel care trebuie să mă scoată din asta. Poate va începe prin a-mi rupe un braț sau a-mi strivi degetele în ușă. Până acum nu mi-a făcut niciun rău fizic, deși sunt ocazii când cred că i-ar plăcea.

Uneori, după-amiaza, aud sunând la poartă, așa că sar din pat și-mi lipesc urechea de ușă. Este o emoție pe care n-am mai avut-o de mult timp, deoarece aici nu vine nimeni neinvitat. Aștept să aud dacă Jack o să dea drumul înăuntru celui care a sunat, sau cel puțin să întrebe ce dorește, dar când liniștea din casă rămâne netulburată știu că el se preface că nu suntem acasă – din fericire pentru el, prin porțile negre nu se poate vedea mașina parcată pe alee. Când persoana de la poartă sună iar, de data asta mai insistent, mă gândesc imediat la Esther.

În ultima vreme mă gândesc mult la ea, mai ales datorită felului în care a repetat numărul ei de mobil în restaurant săptămâna trecută. Sunt convinsă că a înțeles că voiam să-l aud iar și știu că, dacă vreodată va fi nevoie să cer ajutor, la Esther voi apela, și nu la Diane, pe care o cunosc de mai mult timp. Mi-am pierdut toate prietenele, chiar și pe Kate și pe Emily, care credeam că vor sta mereu alături de mine. Dar e-mailurile mele neregulate și foarte scurte către ele – dictate de Jack –, în care proslăveam viața conjugală și spuneam că sunt prea ocupată ca să mă văd cu ele, le-au făcut să nu mai dea semne de viață. Anul acesta n-am primit măcar o felicitare de ziua mea de la ele.

Acum că scăpase de prietenele mele, Jack mă lăsa să răspund la alte e-mailuri adresate mie anume – de la părinții mei, sau de la Diane, de exemplu – în loc să răspundă el la ele, dar numai pentru a le da o notă mai autentică, deși nu știu cât de autentic reușesc să le fac să sune când îi simt răsuflarea în ceafă în timp ce scriu. În astfel de ocazii, mă aduce în biroul lui și mă bucur de aceste momente în care, cu un calculator și un telefon la îndemână, potențialul de a alerta pe cineva e mai mare decât oriunde în altă parte.

Inima începe mereu să-mi bată mai repede când Jack îmi spune să stau jos, cu calculatorul și telefonul la doar câțiva centimetri de mine, pentru că întotdeauna sper că el va fi neatent suficient de mult timp ca eu să pot să apuc telefonul, să formez repede 999 și să chem disperată poliția. Sau să tastez repede o cerere de ajutor către persoana căreia îi scriu și s-o trimit înainte ca el să mă oprească. Tentația de a o face este mare, dar Jack este întotdeauna vigilent. Stă aplecat asupra mea în timp ce scriu și verifică fiecare mesaj înainte de a mă lăsa să-l trimit.

Odată am crezut că momentul propice venise când cineva a sunat la poartă și eu scriam, dar în loc să se ducă la interfon să vadă cine era, Jack a ignorat pur și simplu soneria, cum ignoră și telefonul când sună în timp ce sunt la calculator. Totuși, alături de frustrarea pe care o simt când mă duc înapoi în camera mea, că s-a mai dus o șansă, am și un sentiment de mulțumire, aproape, mai ales după ce le scriu părinților mei. Este aproape ca și cum aş crede minciunile pe care le-am spus despre weekendurile în care am fost plecată cu Jack, sau vizitele în grădini frumoase sau la case de la țară, sau locuri în care n-am fost și nu voi merge niciodată, și pe care totuși pot să le descriu amănunțit. Dar, la fel ca după orice urcuș, coborârea e grea și, după ce euforia se topește, sunt mai deprimată decât oricând.

Soneria de la poartă nu sună și a treia oară, așa că mă întorc în pat și măntind. Sunt atât de neliniștită încât mă hotărăsc să meditez puțin ca să mă relaxez. Am învățat să meditez la scurt timp după ce Jack m-a mutat în camera asta, de teamă că, neavând ce să fac toată ziua, am să înebbunesc. Am devenit atât de pricepută încât uneori reușesc să mă rup de realitate câteva ore, am eu impresia, dar probabil este mult mai puțin. De obicei încep prin a ne imagina pe mine și pe Millie stând într-o grădină frumoasă, cu un cățeluș la picioarele noastre, însă nu Molly – ca să mă detașez, trebuie să am gânduri frumoase. Astăzi, totuși, nu pot să mă relaxez fiindcă singura imagine pe care o am în minte este cea a lui Esther plecând cu mașina de lângă casă. În izolarea mea am devenit superstițioasă și interpretez asta ca pe un semn că am înțeles greșit totul, că nu Esther o să fie cea care o să mă ajute.

Când îl aud pe Jack urcând scările după vreo oră de la soneria de la poartă, încerc să ghicesc dacă vine să joace vreun joc cu mine sau doar îmi aduce un prânz întârziat. Descuie ușa; n-are nicio tavă în mână, așa că mă pregătesc pentru unul dintre jocurile lui sadice, mai ales când văd că are o carte. Dorința de a mă repezi să o smulg din mâna lui e mai puternică, dar rămân impasibilă și îmi dau silința să nu mă uit la ea, întrebându-mă ce tortură a mai născocit de data asta. Știe că doresc cu înfocare ceva de citit – nici nu mai știu de câte ori m-am rugat de el să-mi dea un ziar doar o dată pe săptămână, ca să fiu la zi cu ce se întâmplă în lume și ca să nu par tâmpită de tot când ieșim la cină. Așa că mă aștept să-mi ofere cartea, ca apoi să-și retragă mâna când vreau să o iau.

— Am ceva pentru tine, începe el.

— Ce? întreb eu, cât pot de lipsită de entuziasm.

— O carte. Ai vrea-o?

Venind de la Jack, este întrebarea pe care o urăsc cel mai mult pe lume deoarece, fie că spun da, fie că spun nu, sunt condamnată.

— Depinde, spun, detestând că-mi prelungesc agonia încercând să-l țin acolo cât mai mult pentru că măcar am cu cine vorbi.

— De ce?

— De titlul ei. Dacă se cheamă *Viața mea cu un psihopat*, nu mă interesează.

El zâmbește.

— De fapt, e cea pe care ți-a recomandat-o Esther.

— Și te-ai hotărât să mi-o cumperi?

— Nu, a trecut pe aici și a lăsat-o.

Face o pauză.

— În condiții normale, aș fi aruncat-o direct la gunoi, însă a venit însoțită de o invitație fermecătoare la cină, de sâmbătă într-o săptămână, cu un mic post scriptum în care spune că abia așteaptă să audă ce părere ai despre carte. Așa că-ți sugerez să ai grijă s-o citești până atunci.

— Nu știu dacă o să am timp, dar îmi voi da toată silința, îi spun eu.

— Nu face pe deșteapta, mă avertizează el. Ai învățat atât de bine să eviți pedeapsa încât am nevoie doar de cel mai mic pretext.

Pleacă, și, nemaiputând aștepta, deschid cartea și citesc prima pagină ca să-mi fac o idee despre ce e vorba. Îmi dau seama imediat c-o să-mi placă și urâsc gândul că doar peste o zi sau două o să mi-o ia. Mă-ntreb dacă să mai aștept până s-o încep așa cum trebuie și să mă limitez la un capitol pe zi, dar pentru că întotdeauna există posibilitatea ca Jack să mi-o ia înapoi înainte de a o termina, mă așez pe pat, pregătită să petrec cele mai frumoase ore din ultima vreme. Citesc de aproape o oră când observ că unul dintre cuvintele pe care tocmai le-am citit, cuvântul *bine*, se detașează de celelalte și, când mă uit mai atent, văd că a fost îngroșat cu creionul.

Când îmi vibrează în memorie și, dând înapoi câteva pagini, găsesc evidențiat cuvântul „toate”, însă așa de subtil încât nu sunt convinsă că l-aș fi observat dacă nu l-aș fi căutat. Intrigată, continui să dau paginile înapoi și în cele din urmă găsesc un „sunt” mititel, aproape de începutul cărții.

Le citesc împreună „Sunt toate bune”.

Inima începe să-mi bată mai repede când mă gândesc că Esther mi-a trimis un mesaj. Dacă da, trebuie să mai fie și altele. Tot mai emoționată, scanez restul cărții în căutarea altor cuvinte îngroșate și găsesc „tu”, „nevoie” și, pe penultima pagină a cărții, „ajutor”.

Entuziasmul meu că ea și-a dat seama de situația mea și vrea să mă ajute e de scurtă durată, deoarece cum pot să-i răspund lui Esther când n-am nici măcar un creion? Un simplu „da” n-ar fi de ajuns, un „da, anunță poliția” ar fi fost zadarnic pentru că, după cum știu pe pielea mea, Jack are poliția la degetul lui cel mic. La fel ca personalul de la hotelul din Thailanda, polițiștii

de aici mă știu drept maniaco-depresivă, dat fiind faptul că l-am acuzat pe devotatul și genialul meu soț avocat că mă ține prizonieră. Chiar dacă ar sosi aici fără să anunțe, Jack n-ar avea nicio problemă să le explice camera asta, sau orice altă cameră din casă. Oricum, nu m-ar lăsa să-i înapoiez lui Esther cartea fără s-o verifice mai întâi, așa cum întotdeauna îmi verifică geanta înainte să ieșim, ca să se asigure că e goală.

Deodată îmi trece prin cap că nu mi-ar fi dat cartea dacă n-ar fi răsfoit-o mai întâi cu atenție, ceea ce însemna că aproape sigur a văzut îngroșările. Gândul mă îngrozește, mai ales că Esther ar putea fi în pericol. Asta înseamnă și că trebuie să fiu atentă ce-i spun data viitoare când ne întâlnim deoarece, știind că nu pot să-i trimit la fel un mesaj, Jack va fi atent la fiecare cuvânt pe care-l spun. Probabil se va aștepta să spun ceva de genul „Consider că mesajul pe care încercă să-l transmită autorul e foarte pertinent”. Dar o să fie dezamăgit. Oi fi fost eu proastă odinioară, dar nu mai sunt. O fi greu să-i trimit lui Esther un mesaj, dar refuz să fiu descurajată. Sunt foarte recunoscătoare că ea a înțeles atât de repede ce n-au înțeles nici părinții mei, nici Diane sau Janice sau poliția – că Jack controlează tot ce fac.

Mă pomenesc încruntându-mă, pentru că, dacă ea bănuiește că el mă controlează, oare n-a ghicit și că el controlează tot ce intră în contact cu mine? Dacă și-a dat seama că Jack nu e un om cu care să glumești, de ce ar risca să fie descoperită când nu are nimic concret care să-i susțină suspiciunile?

Mă întorc la citit, sperând să găsesc ceva care să-mi spună cum pot să comunic cu Esther fără ca Jack să afle, pentru că nu pot s-o dezamăgesc când mi-a întins o mână de ajutor într-un fel atât de uimitor.

Seara, când tot mai încerc să găsesc o cale de a-i trimite un mesaj, îl aud pe Jack urcând scările, așa că-nchid repede cartea și o pun pe pat, puțin mai departe de mine.

— Ai terminat deja? întreabă el, arătând cu capul spre carte.

— De fapt, mi-e greu s-o înțeleg, mint eu. Nu e genul de carte pe care aș citi-o în mod normal.

— Unde ai ajuns?

— Nu prea departe.

— Păi, ai grijă s-o termini până ne vedem cu ea săptămâna viitoare.

Pleacă, și mă încrunt iar. Este a doua oară când insistă s-o citesc până mergem la cină la Esther, ceea ce-mi spune că știe despre cuvintele îngroșate și speră să-mi sap singură mormântul. La urma urmelor, aproape că a recunoscut când mi-a spus mai devreme că prea fac pe deșteaptă, că-i e dor să mă pedepsească, așa că-mi închipui ce fericit trebuie să fi fost când a văzut mesajul lui Esther – și cum trebuie să fi râs de încercarea ei de a mă

ajuta. Pe de altă parte, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult simt că mi-a scăpat ceva. Abia când îmi amintesc cât timp a trecut între clipa când am auzit soneria și cea în care Jack mi-a adus cartea îmi dau seama că nu Esther a îngroșat cuvintele din carte, ci Jack.

TRECUT

Molly era moartă doar de câteva zile, pentru că nu începuse să se descompună. În privința asta Jack fusese foarte isteț; îi lăsase puțină apă, dar nu destul ca să-i ajungă două săptămâni până am ajuns noi acasă. Șocul de a o găsi moartă a fost cumplit. Expresia de anticipare răutăcioasă de pe fața lui Jack când a deschis ușa debaralei mă pregătise pentru ceva – c-o lăsase legată două săptămâni, sau că nu era acolo – dar nu c-o lăsase să moară.

La început, în timp ce mă uitam la trupușorul ei care zăcea pe podea, m-am gândit că drogurile pe care mi le dăduse îmi jucau feste, pentru că încă mă simțeam capie. Dar când am îngenuncheat lângă ea și i-am simțit corpul rece și rigid, m-am gândit la moartea cumplită pe care trebuie s-o fi îndurat. Atunci am jurat nu doar c-o să-l omor pe Jack, ci o să-l și fac să sufere, cum făcuse el cu Molly.

S-a prefăcut surprins de durerea mea, amintindu-mi că în Thailanda îmi spusese că nu exista nicio menajeră, și am fost recunoscătoare că atunci nu acordasem nicio atenție vorbelor lui. Dacă aș fi înțeles la ce făcea aluzie, nu știu cum aș fi rezistat acele două săptămâni.

— Mă bucur tare mult să văd că ai iubit-o, a spus el, când am îngenuncheat lângă Molly și am plâns. Speram s-o iubești. Vezi tu, este important că-ți dai seama că ar fi mult mai greu dacă în locul lui Molly acolo ar fi zăcut Millie. Iar dacă Millie ar fi moartă, tu ar trebui să-i iei locul. Dacă stai să te gândești, nimeni nu ți-ar simți cu adevărat lipsa. Dacă ar întreba cineva unde ești, aș spune că după moartea iubitei tale surori te-ai dus la părinții tăi, în Noua Zeelandă.

— De ce nu pot s-o înlocuiesc oricum pe Millie? am întrebat plângând. De ce ai nevoie de ea?

— Pentru că pe ea o voi îngrozi mult mai ușor decât pe tine. În plus, dacă o am pe Millie, voi avea aici tot ce-mi trebuie și nu va mai trebui să mă duc în Thailanda.

— Nu înțeleg.

Mi-am șters lacrimile de pe obraz cu dosul palmei.

— Nu te duci în Thailanda să faci sex cu bărbați?

— Sex cu bărbați?

Ideea părea să-l amuze.

— Aș putea să fac asta aici, dacă aș vrea. Nu că aș vrea. Vezi tu, pe mine nu sexul mă interesează. Motivul pentru care mă duc în Thailanda este că

acolo îmi pot satisface cea mai mare pasiune – nu că m-aș murdări cu adevărat pe mâini, înțelegeți tu. Nu, rolul meu e mai mult de observator și ascultător.

M-am uitat la el, neînțelegând, și el și-a aplecat capul spre mine.

— Frica, a șoptit. Nimic nu e ca frica. Îmi place cum arată, îmi place cum se simte, îmi place cum miroase. Și, mai ales, ador sunetul ei.

I-am simțit limba pe obrazul meu.

— Îmi place chiar și gustul ei.

— Mă scârbești, am șuiertat. Trebuie să fii unul dintre cei mai răi oameni care au trăit vreodată. Și am să-ți vin de hac, Jack, promit. Până la urmă am să-ți vin de hac.

— Nu dacă mai întâi îi vin eu de hac lui Millie, ceea ce am de gând să fac.

— Așadar, ai s-o omori, am spus și glasul mi s-a frânt.

— S-o omor? La ce mi-ar folosi dacă ar fi moartă? N-am s-o omor pe Millie, Grace, doar am s-o sperii puțin. Și-acum, îngroapă câinele ăla sau îl arunc în tomberon.

N-a mișcat un deget să mă ajute, ci a stat și s-a uitat cum am înfășurat corpul lui Molly în sacul de gunoi și, plângând, am urcat scările cu ea, am trecut prin bucătărie și am ieșit pe terasa pe care-i spuseseam că mi-o doresc. M-am uitat prin grădina imensă, tremurând de frig și de șoc, întrebându-mă unde s-o îngrop.

Urmându-mă afară, el mi-a arătat un tufiș în capătul grădinii și mi-a spus s-o îngrop în spatele lui. L-am ocolit și am văzut în pământ o cazma pregătită. Mi-am dat seama că, înainte de a o lăsa pe Molly să moară, îmi pregătise o cazma cu care s-o îngrop și am izbucnit iar în hohote. Cât fusesem noi în Thailanda plouase, așa că pământul era moale. Am suportat să-i sap mormântul doar imaginându-mi că-l săpam pe al lui. Când am terminat, am scos corpul lui Molly din sacul de gunoi și am ținut-o o clipă lipită de mine, gândindu-mă la Millie, întrebându-mă cum aveam să-i spun că Molly a murit.

— Nu o să revină la viață oricât ai ține-o în brațe, a spus el trăgănat. Termină odată!

De teamă c-o să mi-o ia și o s-o arunce în groapă fără niciun strop de ceremonie, am pus-o cu blândețe în mormânt și am așezat peste ea pământ cu lopata. Abia atunci mi-am dat seama pe deplin de grozăvia care tocmai se-ntâmplase și, aruncând lopata, m-am repezit după copac și am vomitat cu violență.

— O să trebuiască să-nveți să ai un stomac mai tare, a spus el în timp ce mă ștergeam la gură cu dosul palmei.

Auzindu-l, m-a cuprins panica. Alergând spre locul în care aruncasem lopata, am apucat-o și m-am repezit la el cu ea ridicată deasupra capului, gata să-l fac chisăliță cu ea. Dar nu mă puteam pune cu el; ridicând brațul, a prins lopata și mi-a smuls-o, făcându-mă să mă împiedic. Mi-am revenit și am rupt-o la fugă țipând cât mă ținea gura după ajutor. Când am văzut că ferestrele celei mai apropiate proprietăți abia se întrezăreau printre copaci, am alergat înspre ea, sperând c-o să-mi audă cineva țipetele și, în timp ce fugeam, m-am uitat după o cale de ieșire din grădină. Mi-am dat seama că zidurile care o împrejmuiau erau prea înalte ca să le escaladez și am tras aer în piept, gata să țip iar din răspuțeri, știind că asta putea fi singura mea șansă. Am simțit o lovitură în spate și, când am căzut, mâna lui Jack mi-a acoperit gura, reducându-mă de tot la tăcere. M-a ridicat cu o smucitură și, cu cealaltă mână, mi-a răsucit brațul la spate, imobilizându-mă.

— Înțeleg că nu te grăbești s-o revezi pe Millie, a suflat el, în timp ce mă împingea spre casă. Din cauza tentativelor tale de evadare din Thailanda, ți-ai pierdut deja dreptul de a o vedea în următoarele două weekenduri; acum n-ai s-o vezi al treilea weekend la rând. Și, dacă mai încerci ceva, n-ai s-o vezi o lună întreagă.

M-am luptat cu el, răsucindu-mi capul ca să-mi eliberez gura, dar el m-a strâns mai tare.

— Biata Millie, a oftat el fals îndurerat, în timp ce mă-mpingea pe terasă și de acolo în bucătărie, o să creadă că ai abandonat-o, că acum, când ești măritată, nu ai timp de ea.

Mi-a dat drumul și m-a împins de lângă el.

— Ascultă-mă bine, Grace. Dacă nu faci vreo prostie, sunt pregătit să mă port frumos cu tine – în definitiv, n-am niciun interes să fac altfel. Cu toate astea, n-am să ezit să-ți retrag privilegiile pe care am ales să ți le acord, dacă mă superi. Ai înțeles?

Rezemată moale de perete, tremurând de oboseală și de la efectele ulterioare ale drogurilor sau de la șoc, am dat doar din cap.

— Bun. Acum, înainte să-ți arăt restul casei, sunt sigur că ai vrea să faci un duș.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi jalnice de recunoștință. El a observat și a spus, încruntându-se:

— Nu sunt un monstru. Mă rog, cel puțin nu în sensul ăla. Hai să-ți arăt unde e baia ta și, după ce te mai înviiorezi, am să-ți fac un tur al casei.

L-am urmat în hol și sus pe scări, abia observând ce era în jurul meu. A deschis o ușă și m-a condus într-un dormitor luminos și aerisit, decorat în verde-deschis și crem. Pe patul dublu am recunoscut unele dintre cuverturile și pernuțele pe care le alesesem în ziua în care fuseserăm la

cumpărături împreună să cumpărăm mobilă pentru casa pe care promisese să mi-o găsească. În lumea ostilă în care mă aflam, parcă erau niște prieteni vechi și mi-a crescut puțin moralul.

— Îți place? a întrebat el.

— Da, am spus cu reținere.

— Bun.

Părea mulțumit.

— Baia e acolo și, în șifonier, ai să-ți găsești hainele.

S-a uitat la ceas.

— Îți dau cincisprezece minute.

Ușa s-a închis în urma lui. Curioasă, m-am dus la șifonierul uriaș care ocupa tot peretele din stânga. Am deschis ușile glisante și am găsit hainele pe care le trimisese înaintea, cele de care nu avusesem nevoie în Thailanda. Tricourile și bluzele mele erau împăturite frumos pe rafturi și lenjeria mea intimă fusese pusă în sertare special făcute. În altă parte a șifonierului, numeroasele mele perechi de pantofi fuseseră puse în cutii de plastic transparente. Totul părea atât de normal încât am avut din nou senzația că sunt ruptă de realitate. Îmi era cu neputință să asociez camera frumoasă pe care mi-o pregătise Jack și promisiunea unui duș cu ce se întâmplase mai înainte și n-am putut scăpa de sentimentul că, dacă mă întindeam pe pat și dormeam un timp, aveam să constat că totul a fost un coșmar îngrozitor.

M-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Fereastra era pe partea laterală a casei și dădea spre o grădină de trandafiri. Tocmai când admiram frumusețea florilor și apreciam liniștea după-amiezii, o pală de vânt a adus din spatele casei un sac negru de gunoi, care s-a prins într-o tufă de trandafiri. Recunoscându-l ca fiind sacul în care o dusesem pe Molly în grădină, am scos un strigăt de durere și m-am dus în grabă la ușă, dându-mi seama că irosisem minute prețioase în care ar fi trebuit să-ncerc să evadez. Am deschis-o și eram pe cale să mă năpustesc în hol când brațul lui Jack a zvâcnit din senin, blocându-mi calea.

— Pleci undeva? a întrebat el voios.

M-am uitat lung la el, și inima îmi bubuia dureros în piept.

— Doar nu te gândeai să-ncerci să pleci, nu-i așa?

M-am gândit la Millie, la cât de supărată ar fi fost dacă nu apăream în următoarele trei săptămâni și mi-am dat seama că nu puteam să risc încă o pedeapsă.

— Prosoapele, am îngânat eu. Mă întrebam unde sunt prosoapele.

— Dacă te-ai fi uitat în baie, le-ai fi găsit. Grăbește-te, ți-au mai rămas zece minute.

Când a închis ușa după mine, întemnițându-mă iar, m-am dus la baie. Acolo erau o cabină de duș și o cadă separată, o chiuvetă și o toaletă. Pe un dulap jos se afla un teanc de prosoape flaușate și, deschizând dulapul, am văzut că era aprovizionat generos cu sticle cu șampon, balsam și gel de duș. Îmi doream cu disperare să-ndepărtez murdăria care parcă îmi pătrunsese în corp prin toți porii, așa că m-am dezbrăcat, am dat drumul la duș și înarmându-mă cu tot ce-mi trebuia, am intrat sub jetul de apă. Am potrivit temperatura să fie cât de fierbinte puteam suporta, mi-am șamponat părul și mi-am frecat bine corpul, întrebându-mă dacă aveam să mă mai simt vreodată curată. Aș fi stat mai mult sub apă, dar nu aveam încredere că Jack n-o să intre să mă tragă din duș de îndată ce expirau cele zece minute. Așa că am închis robinetul și m-am șters repede.

În dulapul de sub chiuvetă am găsit un pachet de periuțe și niște pastă și am folosit două minute prețioase din timpul care-mi rămăsese spălându-mă pe dinți până mi-au sângerat gingiile. M-am dus în grabă în dormitor, am deschis șifonierul, am tras o rochie de pe umeras, am luat dintr-un sertar un sutien și o pereche de chiloți și m-am îmbrăcat repede. Ușa dormitorului s-a deschis când îmi trăgeam fermoarul rochiei.

— Bun, a spus Jack. Nu țineam neapărat să vin să te scot târâș din duș, dar aș fi făcut-o.

A dat din cap spre șifonier.

— Pune-ți ceva în picioare.

După o ezitare, am ales o pereche de pantofi cu toc mic în loc de tenișii după care tânjeau picioarele mele, sperând că ei aveau să mă facă să mă simt mai stăpână pe mine.

— Acum, turul casei. Sper c-o să-ți placă.

L-am urmat la parter, întrebându-mă de ce i-ar fi păsat dacă-mi plăcea sau nu. Deși eram hotărâtă să nu mă las impresionată, rațiunea îmi spunea c-ar fi putut să fie în interesul meu să reacționez pozitiv, cum era evident că dorea el.

— Mi-a luat doi ani să fac casa exact cum mi-am dorit-o, a spus el când am ajuns în hol, mai ales că a trebuit să fac niște schimbări de ultim moment. De exemplu, inițial bucătăria nu dădea pe terasă, dar am pus să se construiască una fiindcă mi s-a părut o idee excelentă. Din fericire, am reușit să-ți direcționez restul dorințelor tale spre ce era deja aici, a continuat el, confirmând ceea ce înțelesesem deja, și anume că-n ziua în care îmi ceruse să-i descriu ce gen de casă mi-ar plăcea, mă manipulasă cu istețime să i-o descriu pe cea pe care o cumpărase deja.

— Dacă îți amintești, ai spus că vrei o toaletă la parter, pentru musafiri, dar când am propus o întreagă garderobă, ai fost imediat de acord.

A deschis o ușă din dreapta, dând la iveală o garderobă în care erau un sifonier, o oglindă mare și o toaletă separată.

— Foarte inteligent, am spus, referindu-mă la cum mă manipulasem.

A înaintat pe hol, deschizând următoarea ușă.

— Biroul meu și biblioteca.

Am zărit în fugă o cameră cu pereții acoperiți din podea până în tavan cu rafturi cu cărți și, în dreapta, într-o nișă, un birou de mahon.

— Nu e o cameră în care va trebui să intri prea des.

Trecând pe partea cealaltă a holului, a deschis uriașele uși duble pe care le observasem mai devreme.

— Camera de zi și sufrageria.

Mi-a ținut ușile deschise, invitându-mă să intru, și am pășit în una dintre cele mai frumoase camere pe care le văzusem în viața mea. Dar aproape că nici n-am observat cele patru glasvanduri care dădeau în grădina de trandafiri de pe latura casei, sau tavanele înalte, sau arcada elegantă care ducea în sufragerie, fiindcă ochii mi-au fost imediat atrași de căminul deasupra căruia atârna tabloul pe care i-l făcusem cadou lui Jack, *Licurici*.

— Arată perfect acolo, nu crezi? a spus el.

Mi-am adus aminte câtă iubire și efort pusesem în el și de faptul că era alcătuit din sute de săruturi și mi s-a făcut rău de la stomac. Răsucindu-mă brusc pe călcâie, m-am întors în hol.

— Sper că asta nu-nseamnă că nu-ți place camera, a spus el, urmându-mă încruntat.

— De ce ți-ar păsa dacă-mi place sau nu? am mormăit.

— N-am nimic personal cu tine, Grace, a spus el răbdător, înaintând pe hol. Cum ți-am explicat în Thailanda, tu ești mijlocul de a-mi atinge scopul la care am visat mereu. Așa că e normal să simt față de tine un fel de recunoștință. De aceea, aș vrea ca experiența ta aici să fie cât mai plăcută cu putință, cel puțin până vine Millie. După aceea, mă tem că va fi extrem de neplăcut pentru tine. Și pentru ea, bineînțeles. Și-acum, ieri n-ai apucat să vezi bucătăria așa cum trebuie, nu-i așa?

A deschis ușa bucătăriei și am văzut barul pentru micul dejun pe care stabiliserăm să-l avem și patru scaune înalte și lucioase.

— Oh, cât or să-i placă lui Millie scaunele astea! am exclamat, închipuindu-mi-o, învârtindu-se în ele.

În tăcerea care a urmat, tot ce se-ntâmplase m-a ajuns din urmă și camera a-nceput să se învârtească cu mine. Conștientă că Jack întindea brațele să mă prindă, am încercat fără vlagă să-l resping înainte de a leșina.

Când am deschis ochii, eram atât de odihnită, încât primul meu gând a fost că mă aflam undeva în vacanță. Uitându-mă în jur, încă somnoroasă, am

văzut pe o masă de lângă pat toate ustensilele necesare pentru ceai și cafea și am tras concluzia că mă aflu într-un hotel, dar nu știam unde. În timp ce mă uitam la pereții de un verde-deschis, care-mi păreau și cunoscuți, și necunoscuți în același timp, mi-am amintit dintr-odată unde eram. Am sărit din pat, m-am repezit la ușă și am încercat s-o deschid. Când am constatat că era încuiată, am început să bat cu pumnii în ea, strigând la Jack să-mi dea drumul să ies.

Cheia s-a răsucit în broască și ușa s-a deschis.

— Pentru Dumnezeu, Grace! a spus el clar supărat. Trebuia doar să mă strigi.

— Cum ai îndrăznit să mă încui? am strigat, cu glasul tremurând de furie.

— Te-am încuiat spre binele tău. Dacă n-aș fi făcut-o, poate ai fi fost destul de proastă să încerci iar să fugi și ar fi trebuit să te lipsesc de încă o vizită la Millie.

S-a întors și, de pe o măsuță din fața ușii mele, a luat o tavă.

— Acum, dacă te dai puțin înapoi, am să-ți dau ceva de mâncare.

Gândul la mâncare era ispititor; nu mai țineam minte de când nu mai mâncasem, dar trebuie să fi fost cu mult înainte de a pleca din Thailanda. Însă mai tentantă era ușa deschisă. M-am dat la o parte, dar nu înapoi cum îmi ceruse el, am așteptat până a intrat în cameră, apoi m-am repezit la el, dărâmând tava din mâinile lui. În zgomotul de veselă spartă și mugetul lui de furie, am luat-o la fugă spre scări și le-am coborât două câte două, dându-mi seama prea târziu că holul de jos era cufundat în întuneric. Ajungând la baza scărilor, am căutat un comutator și, negăsindu-l, am mers pe pipăite de-a lungul peretelui până am ajuns la ușa bucătăriei. Am deschis-o și am constatat că și bucătăria era cufundată în întuneric. Mi-am adus aminte de cele patru glasvanduri pe care le văzusem în camera de zi, așa că am traversat holul și am mers pe bâjbâite lipită de perete până am dat de ușile duble. Întunericul complet din cameră și liniștea desăvârșită – casa fiind sinistru de tăcută – au devenit deodată înfricoșătoare. La gândul că Jack putea fi oriunde, că putea să se fi furișat pe scări în urma mea și că era la câțiva pași distanță de mine, inima a început să-mi bată foarte repede de frică.

Intrând în cameră, m-am lăsat pe podeaua din spatele uneia dintre uși, mi-am tras genunchii la piept și m-am ghemuit, așteptând ca mâinile lui să mă înhațe în orice clipă. Suspansul era cumplit și gândul că poate el a hotărât să nu mă găsească până i se părea convenabil m-a făcut să regret că am părăsit siguranța relativă a dormitorului.

— Unde ești, Grace?

Glasul venea de undeva din hol, și tonul lui moale, tărăgănat, mi-a sporit groaza. În liniștea din jur, l-am auzit adulmecând aerul.

— Hmm, ador mirosul fricii! a suflat el.

I-am auzit pașii înaintând tiptil pe hol și, când s-au apropiat, m-am lipit de perete. S-au oprit și, în timp ce-mi încordam auzul ca să-mi dau seama unde era, i-am simțit răsuflarea pe obrazii mei.

— Bau! a șoptit el.

Când am izbucnit în lacrimi de ușurare că chinul meu a luat sfârșit, el a început să râdă în hohote. Un zbârnâit a vestit zorile care se strecurau în cameră și, ridicând capul, l-am văzut pe Jack, cu o telecomandă în mână.

— Jaluzele de oțel, a spus el. Fiecare fereastră de la parter e prevăzută cu jaluzele. Chiar dacă întâmplător, printr-o minune, găsești o cale de ieșire din camera ta în timp ce eu sunt la muncă, fii sigură că nu vei putea ieși din casă.

— Dă-mi drumul, Jack, l-am implorat. Te rog, lasă-mă să plec.

— De ce aș face asta? De fapt, cred că n-cep să-mi facă plăcere să te am aici, mai ales dacă vei încerca în continuare să scapi. Cel puțin voi avea o distracție până când vine Millie.

A făcut o pauză.

— Chiar crezi că am s-o las pe Millie să se apropie de casa asta? am strigat. Sau pe tine de ea?

— Parcă am mai avut conversația asta în Thailanda, a spus el, plictisit. Cu cât accepti mai repede că roțile s-au pus deja în mișcare și că nu poți să faci nimic să le oprești, cu atât mai bine va fi pentru tine. Nu există scăpare – ești a mea acum.

— Nu-mi vine să cred că tu crezi că vei scăpa basma curată. Nu mă poți ține ascunsă în veci, să știi. Cum rămâne cu prietenii mei, cu prietenii noștri? Nu trebuie să luăm cina cu Moira și Giles când le înapoiem mașina?

— Am să le spun exact ce intenționez să spun la școala lui Millie – apropo, acum n-ai s-o mai vezi patru săptămâni – că ai luat în Thailanda un microb urât și că ești bolnavă. Și, când, în cele din urmă, am să te las să o revezi pe Millie, îți voi urmări fiecare mișcare și-ți voi asculta fiecare cuvânt. Dacă încerci să informezi pe cineva despre ceea ce se petrece, veți plăti și tu, și Millie. Cât despre prietenele tale, n-ai să ai timp de ele acum că ești măritată și fericită și, când nu vei mai răspunde la e-mailurile lor, vor uita de tine de tot. Va fi ceva treptat, desigur. Te voi lăsa să păstrezi legătura cu ele o vreme, dar îți voi verifica e-mailurile înainte de a le trimite ca nu cumva să-ncerci să alertezi pe cineva de situația ta.

A făcut o pauză.

— Dar nu-mi închipui că ești atât de proastă.

Până în acel moment nu mă îndoiesem că puteam să scap de el, sau cel puțin să-i spun cuiva că mă ținea prizonieră, dar felul lipsit de emoție cu care vorbea avea ceva care te îngheța. Siguranța lui absolută că totul avea să iasă exact cum plănuise m-a făcut să mă îndoiesc pentru prima dată de capacitatea mea de a-l păcăli. Când m-a escortat înapoi în dormitorul meu, spunându-mi că nu aveam să primesc nimic de mâncare până a doua zi, nu m-am gândit decât la ce-i făcuse lui Molly și la ce avea să-mi facă mie dacă mai încercam să scap de el. Nu-mi permiteam să risc să n-o văd pe Millie încă o săptămână și gândul la dezamăgirea ei când nu apăream în următoarele duminici m-a făcut și mai nefericită decât eram.

•

Foamea cumplită pe care-o simțeam mi-a dat ideea să mă prefac că am apendicită, astfel încât Jack să nu aibă de ales și să mă ducă la spital, unde simțeam că puteam convinge pe cineva să mă asculte. Când, în cele din urmă, mi-a adus a doua zi de mâncare, așa cum promisese, seara era deja pe sfârșite, așa că nu mâncasem nimic de mai mult de patruzeci și opt de ore. Mi-a fost greu să nu mănânc aproape tot ce-mi adusesese și, în timp ce mă țineam cu mâinile de stomac și gemeam că mă durea, am fost recunoscătoare pentru crampele care-mi făceau durerea să pară mai autentică.

Din nefericire, Jack a rămas impasibil, dar când dimineața următoare m-a găsit încovoiată, a fost de acord să-mi aducă aspirina pe care am cerut-o, deși m-a pus s-o înghit în fața lui. Seara m-a găsit zvârcolindu-mă în pat și în timpul nopții am bătut cu pumnul în ușă, până când a venit să vadă ce era cu zgomotul ăla. I-am spus că aveam dureri cumplite și l-am rugat să cheme o ambulanță. A refuzat, spunând că, dacă și a doua zi aveam dureri, avea să cheme un doctor. Nu era rezultatul pe care-l voisem, dar era mai bun decât nimic și am plănuit cu grijă ce să-i spun doctorului când venea, știind – după experiența mea din Thailanda – că nu-mi puteam permite să par isterică.

Nu prevăzusem că Jack o să stea cu mine în timp ce mă consulta doctorul și, în timp ce mă prefăceam că mă doare de fiecare dată când el mă apăsa pe stomac, mă gândeam înnebunită că toată prefăcătoria mea și lipsirea de hrană aveau să fie zadarnice dacă lăsam să-mi scape momentul. Când l-am întrebat pe doctor dacă pot să discut cu el între patru ochi, insinuând că durerea putea fi cauzată de o problemă ginecologică, m-am simțit victorioasă când el l-a întrebat pe Jack dacă vrea să fie amabil și să iasă din cameră.

După aceea, m-am întrebat de ce nu mi-a dat prin cap că amabilitatea lui Jack de a părăsi camera însemna că nu era îngrijorat de rezultatul discuției mele private cu doctorul. Nici zâmbetul compătitor al doctorului când i-

am spus cu sufletul la gură că sunt ținută prizonieră nu mi-a dat de bănuț. Abia când a început să mă-ntrebe despre tentativa de sinucidere și o presupusă depresie de care sufeream de mult am înțeles că Jack se îngrijise minuțios de toate aspectele înainte chiar ca doctorul să fi pus piciorul în dormitorul meu. Îngrozită, l-am implorat să mă creadă că Jack nu era cine spunea că este, că-și omorâse în bătaie mama când era doar un copil și dăduse vina pe tatăl lui. Dar, chiar în timp ce vorbeam, îmi dădeam seama că povestea mea suna incredibil și, când mi-a scris o rețetă pentru Prozac, am devenit atât de isterică încât ceea ce-i spusese Jack, că eram o maniaco-depresivă în căutare de atenție, a căpătat greutate. Avea chiar și documente să dovedească asta – o copie a fișelor mele medicale din vremea supradozei mele și o scrisoare de la managerul hotelului din Thailanda, în care descria amănunțit comportamentul meu din noaptea sosirii noastre.

Distrusă de neputința mea de a-l convinge pe doctor că spuneam adevărul, enormitatea sarcinii pe care mi-o stabilisem mi s-a părut, iarăși, insuportabilă. Dacă nu reușisem să conving un profesionist să ia în seamă ce-i spusese, cum aveam să izbutesc să fac pe altcineva să-nțelegă ce se petrecea? Și, mai ales, cum puteam vorbi vreodată liber cu cineva când Jack îmi interzicea orice comunicare cu lumea din afară, dacă nu era controlată de el?

A început să-mi monitorizeze e-mailurile pe care le primeam și, dacă nu-mi dicta răspunsul cuvânt cu cuvânt, stătea aplecat asupra mea și citea fiecare vorbă pe care-o scriam. Cum stăteam încuiată în camera mea zi și noapte, oamenii erau nevoiți să lase un mesaj pe robot, dacă Jack nu era prin preajmă să răspundă la telefon. Dacă cereau să vorbească personal cu mine, le spunea că sunt la duș sau la cumpărături și că am să-i sun eu. Și, dacă mă lăsa să-i sun, asculta ce spuneam. Dar nu îndrăzneam să obiectez, deoarece conversația cu doctorul mă costase încă o săptămână fără s-o văd pe Millie, precum și dreptul de a primi ceai și cafea în camera mea. Știam că dacă voiam s-o revăd pe Millie în viitorul apropiat trebuia să mă comport exact cum voia Jack, cel puțin o perioadă. Așa că, fără să mă plâng, m-am supus restricțiilor pe care mi le-a impus. Când venea să-mi aducă mâncarea – pe atunci mi-o aducea dimineața și seara – aveam grijă să mă găsească stând impasibil pe pat, servilă, docilă.

Părinții mei, a căror mutare în Noua Zeelandă era iminentă, erau neîncrezători în privința misterioasei bacterii pe care aparent o luasem în Thailanda și care mă-mpiedica s-o vizitez pe Millie. Pentru a-i descuraja să vină în vizită, Jack le spusese că eram potențial contagioasă, dar din telefoanele lor mi-am dat seama că erau îngrijorați că interesul meu față de Millie dispăruse, acum că eram femeie măritată.

I-am văzut doar o dată înainte să plece, când au venit să-și ia rămas-bun în grabă, și abia atunci, în timpul unui tur rapid al casei, am văzut și restul camerelor de la primul etaj. A trebuit să mă-nclin în fața lui Jack; nu doar că-mi strânsese toate lucrurile ca să prezinte camera mea drept una dintre camerele de oaspeți, dar îmi și presărase hainele prin dormitorul lui, ca să pară că și eu dormeam acolo. Mă ardeau buzele să le spun părinților mei adevărul, să-i implor să mă ajute, dar cu brațul lui Jack greu pe umărul meu, n-am avut curajul să spun ceva.

Poate totuși aș fi spus dacă n-ar fi fost camera lui Millie. Când părinții mei s-au entuziasmat de pereții de nuanță galben-deschis, de mobilierul frumos și de patul cu baldachin cu stive de pernute, n-am putut să cred că Jack s-ar fi deranjat atât dacă chiar avea intenții rele în privința ei. Asta mi-a dat speranță, speranța că, undeva, în adâncul inimii lui, a mai rămas un dram de decență.

În săptămâna de după plecarea părinților mei, Jack m-a dus în sfârșit la Millie. Cum trecuseră cinci săptămâni de la întoarcerea noastră din Thailanda, piciorul lui Millie se vindecase și am putut s-o scoatem în oraș la masa de prânz. Dar Millie pe care am găsit-o așteptându-mă era mult diferită de fata fericită pe care o lăsasem în urmă.

Părinții mei spusese că Millie fusese dificilă cât fuseserăm noi plecați și am pus asta pe seama dezamăgirii ei de a nu fi fost domnișoară de onoare la nunta noastră. Știam și că era supărată că nu mă dusesem s-o văd de îndată ce ne întorseserăm din luna de miere, pentru că, în timpul convorbirilor telefonice cu ea, când Jack îmi sufla în ceafă, fusese practic monosilabică. Deși am reușit s-o câștig repede de partea mea cu suvenirele pe care m-a lăsat Jack să i le cumpăr din aeroport și o nouă carte audio de Agatha Christie, pe Jack aproape l-a ignorat și mi-am dat seama că el era furios, mai ales că era și Janice de față. Am pretins că Millie era supărată că n-o adusesem și pe Molly cu noi, dar cum ea nu făcuse tăvănoaie când îi spusese că lăsasem cățelul în grădină dezgropând bulbi înseamnă că nu sunase convingător. Când, într-un efort de a salva situația, Jack ca zis că ne ducea să luăm prânzul la un hotel nou, ea a răspuns că nu voia să meargă nicăieri cu el și că nu voia nici ca el să locuiască cu noi. Încercând să dezamorseze situația, Janice a dus-o pe Millie să-și ia paltonul, iar Jack s-a grăbit să-mi spună că, dacă Millie nu își schimbă atitudinea, avea să aibă el grijă să n-o mai vadă niciodată.

Căutam ceva care să scuze iar comportamentul lui Millie. I-am spus că ea zisese că nu voia ca el să locuiască cu noi, pentru că ea nu-și dăduse seama că, din moment ce eram căsătoriți, el era tot timpul cu mine și nu – i plăcea deloc că trebuia să mă-mpartă cu el. N-am crezut o clipă ce spuneam – Millie

Înțelegea foarte bine că cei căsătoriți locuiesc împreună – și știam că trebuia să aflu cauza atitudinii lui Millie înainte ca el să-și piardă răbdarea și s-o ducă la azil, cum amenințase. Dar cum el era mereu în coasta mea, urmărindu-mi fiecare gest și mișcare, nu vedeam cum pot vorbi cu ea în particular.

Șansa mea a venit la hotelul la care ne-a dus Jack să luăm prânzul. La sfârșitul mesei, Millie mi-a cerut să merg cu ea la toaletă. Mi-am dat seama că aveam ocazia să vorbesc cu ea și m-am ridicat în picioare, doar că Jack i-a spus lui Millie că putea foarte bine să se ducă și singură. Însă ea a insistat, ridicând tot mai mult glasul, forțându-l pe Jack să cedeze. Așa c-a mers și el cu noi. Când a văzut că toaleta doamnelor era pe un coridor scurt unde nu putea să ne însoțească fără să pară suspect, m-a tras înapoi. Vorbind în șoptă într-un fel în care m-a înfiorat, mi-a spus că nu trebuia să-i spun nimic lui Millie – sau altcuiva. A adăugat că ne va aștepta în capătul coridorului și ne-a avertizat să nu stăm mult.

— Grace, Grace! a strigat Millie, de-ndată ce am rămas singure, Jack om rău, foarte rău om. M-a împins, m-a împins pe scări.

I-am pus degetul la buze, atenționând-o să tacă, și m-am uitat cu teamă în jur. Am avut mare noroc că am găsit cabinele libere.

— Nu, Millie, am șoptit, îngrozită că Jack ne urmase totuși pe coridor și asculta la ușă. Jack n-ar face asta.

— M-a împins, Jack. La casa căsătoriilor, Jack m-a împins tare, așa! M-a împins cu umărul.

— Jack rănit pe mine, rupt picior.

— Nu, Millie, nu! am spus în șoptă. Jack e un om bun.

— Nu, nu bun, a insistat cu încăpățânare Millie. Jack om rău, foarte rău om.

— Nu trebuie să spui asta, Millie! N-ai spus nimănui, nu-i așa, Millie? N-ai spus nimănui ce mi-ai spus mie acum?

A clătinat din cap cu putere.

— Tu spui mereu spun Grace lucruri întâi. Dar acum eu spun Janice că Jack om rău.

— Nu, Millie, nu trebuie să spui nimănui!

— De ce? Grace nu crede pe mine.

M-am gândit înnebunită ce puteam să-i spun. Știam deja de ce era Jack în stare și, dintr-odată, vorbele lui Millie au căpătat sens, mai ales când mi-am amintit că el nu voise ca ea să fie domnișoară de onoare.

— Ascultă, Millie.

I-am luat mâinile, știind că Jack avea să intre la bănuieli dacă stăteam prea mult.

— Jucăm un joc? Un joc secret pe care să-l știm doar tu și cu mine? O ții minte pe Rosie? am întrebat, referindu-mă la prietena imaginară pe care o inventase când era mai mică, pentru a da vina pe ea pentru boroboațele ei.

A dat cu putere din cap.

— Rosie faci lucruri rele, nu Millie.

— Da, știu, am spus eu cu seriozitate. Era foarte obraznică.

Millie arăta atât de vinovată încât nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Eu nu ca Rosie, Rosie rea, ca Jack.

— Dar nu Jack te-a împins pe scări.

— Ba da, a spus ea cu încăpățănare.

— Ba nu. A fost altcineva.

S-a uitat cu neîncredere la mine.

— Cine?

Am căutat cu disperare un nume.

— George Clooney.

Millie s-a uitat lung la mine.

— Jorj Koony?

— Da, nu-ți place George Clooney, nu-i așa?

— Nu, nu place Jorj Koony, a aprobat ea.

— El e cel care te-a împins pe scări, nu Jack.

Fruntea i s-a încrețit.

— Nu Jack?

— Nu, nu Jack. Ție îți place de Jack, Millie, îți place foarte mult de Jack.

Am scuturat-o ușor.

— E foarte important să-ți placă de Jack. Nu el te-a împins pe scări, George Clooney te-a împins. Înțelegi? Trebuie să-ți placă de Jack, Millie, de dragul meu.

S-a uitat atent la mine.

— Da, Millie, sunt speriată. Așa că, te rog, spune-mi că îți place de Jack. E foarte important.

— Eu place Jack, a spus ea ascultătoare.

— Bine, Millie.

— Dar nu place Jorj Koony.

— Nu, nu-ți place de George Clooney.

— El rău, el împins pe mine pe scări.

— Da. Dar nu trebuie să spui nimănui asta. Nu trebuie să spui nimănui că George Clooney te-a împins pe scări. Asta-i un secret, ca Rosie. Dar trebuie să-i spui lui Jack că-ți place de el. Ai înțeles?

— Eu înțeles.

A dat din cap.

— Trebuie spui Jack place el.

— Da.

— Eu spui lui eu nu place Jorj Koony?

— Da, poți să-i spui și asta.

S-a aplecat spre mine.

— Dar Jack Jorj Koony, Jorj Koony Jack, a șoptit ea.

— Da, Millie, Jack este George Clooney, dar numai noi știm asta, i-am șoptit eu. Înțelegi ce vreau să spun? Acesta e un secret, secretul nostru, ca Rosie.

— Jack om rău, Grace.

— Da, Jack om rău. Dar și acesta e secretul nostru. Să nu spui nimănu.

— Eu nu locuiește cu el. Eu speriată.

— Știu.

— Și ce faci?

— Nu știu încă, dar voi găsi o soluție.

— Promiți?

— Promit.

S-a uitat cu atenție la mine.

— Grace tristă.

— Da, Grace tristă.

— Nu supărată, Millie aici. Millie ajută Grace.

— Mulțumesc, am spus, îmbrățișând-o. Ține minte, Millie, îți place de Jack.

— Eu nu uit.

— Și nu trebuie să spui că nu vrei să locuiești cu el.

— Nu spui.

— Bine, Millie.

Jack ne aștepta nerăbdător.

— De ce ați stat așa de mult? a întrebat el, privindu-mă lung.

— Eu am ciclu, a spus cu importanță Millie. La ciclu nevoie timp mult.

— Facem o plimbare înainte de a ne întoarce?

— Da, eu place plimbare.

— Poate găsim pe drum înghețată.

Ținând minte ce-i spusese, Millie i-a zâmbit larg.

— Mulțumesc, Jack.

— În fine, se pare că și-a recăpătat puțin buna dispoziție, a spus Jack, în timp ce Millie topăia în fața noastră.

— Când eram la toaletă, i-am explicat că acum suntem căsătoriți și e normal să fii mereu cu mine și a înțeles că trebuie să mă-mpartă cu tine.

— Atâta vreme cât asta a fost tot ce ai spus.

— Bineînțeles.

După o oră, când am lăsat-o pe Millie la școală, Janice ne aștepta.

— Se pare că te-ai distrat bine, Millie, a spus ea zâmbind.

— Da, a aprobat Millie.

S-a întors spre Jack.

— Eu place ți-ne, Jack, tu drăguț.

— Mă bucur că tu crezi asta, a spus el, uitându-se la Janice.

— Dar nu place Jorj Koony.

— Mie îmi convine, i-a spus el. Nici mie nu-mi place.

Și Millie s-a umflat de râs.

PREZENT

Diseară mergem la Esther și Rufus, iar mâine la Millie. Știu sigur că mergem fiindcă Janice și-a luat ieri libertatea de a suna ca să-l întrebe pe Jack dacă ne ducem. Are un prânz în familie și nu poate lipsi și nu are cine să aibă grijă de Millie dacă nu ne ducem, dar, cum n-am fost de trei săptămâni, nu pot să nu mă gândesc că acesta e doar un pretext. Cred că-n sinea ei e cam supărată pe noi că n-am apărut s-o luăm pe Millie și mă miră că Jack nu este mai atent în privința asta. Pentru a mă pedepsi, își asumă riscul ca Janice să pună la îndoială atașamentul nostru față de Millie. Dar, cum asta nu poate fi decât în avantajul meu, n-am deloc de gând să-i atrag atenția.

Poate pentru că știu că mâine am s-o văd pe Millie, sunt mai puțin stresată decât de obicei la gândul că diseară ieșim. Pentru mine, cinele la prieteni echivalează cu mersul pe un teren minat, pentru că întotdeauna mă tem că am să fac sau am să spun ceva pe care Jack îl va folosi împotriva mea. Sunt mulțumită că n-am căzut în capcana întinsă de Jack când a îngroșat cuvintele din cartea lui Esther, însă va trebui să fiu atentă să nu-i spun acesteia niciun lucru pe care el l-ar putea răstălmăci.

Azi-dimineată, când mi-a adus micul dejun, a luat cartea cu el și am râs la gândul c-o să cerceteze degeaba paginile căutând ceva nedorit, un cuvânt sau două pe care le-am însemnat cu unghia, poate. Este evident că faptul că n-a găsit nimic l-a supărat, fiindcă și-a petrecut cea mai mare parte a zilei la subsol, întotdeauna un semn rău. Și foarte plictisitor pentru mine. Prefer să-l aud mișcându-se prin casă, deoarece mă amuză să-i urmăresc mișcările când trece dintr-o cameră în următoarea și, după sunetele care răzbat de jos, să încerc să-mi dau seama ce face.

Știu că în clipa asta e în bucătărie și tocmai și-a făcut un ceai, pentru că acum câteva minute l-am auzit umplând cu apă ceainicul și apoi oprindu-l cu un clic. Îl invidiez. Unul dintre multele lucruri pe care le urăsc la captivitatea mea este că nu pot să-mi fac când vreau o ceașcă de ceai, și mi-e dor de ceainicul meu și de stocul permanent de pliculețe de ceai și lapte. Când mă gândesc acum la asta, îmi dau seama că Jack a fost la început un temnicer destul de generos.

După cum începe să coboare soarele, bănuiesc că e în jur de șase și pe la șapte trebuie să mă lase să intru în dormitorul de alături, cel care a fost înainte al meu, ca să mă pregătesc. Nu trece mult și îi aud pașii pe scări. Apoi, cheia se răsuțește în broască și ușa se deschide.

Când îl văd în prag, mă cuprinde ca întotdeauna exasperarea de cât de normal arată, pentru că sigur ar trebui să existe ceva – urechi ascuțite sau două coarne – care să avertizeze lumea de răutatea lui. Se dă la o parte să mă lase să trec și intru repede în camera de alături, bucuroasă că am ocazia să mă îmbrac elegant, să port și altceva în afară de pijamale negre și papucii. Deschid ușa șifonierului și aștept ca Jack să-mi spună cu ce să mă îmbrac. Când el nu spune nimic, știu că vrea să-mi dea falsa speranță că pot să mă îmbrac cu ce vreau, ca apoi, imediat ce mă îmbrac, să-mi spună să mă dezbrac. Poate pentru că am reușit să-i ghicesc viclenia cu cartea, mă hotărâsc să joc la noroc și aleg o rochie pe care nu vreau deloc s-o port pentru că e neagră. Îmi scot pijamaua. Deși este neplăcut să mă îmbrac și să mă dezbrac sub privirile lui Jack, nu pot să fac nimic în privința asta, deoarece mi-am pierdut de multă vreme dreptul la intimitate.

— Începi să arăți cam costelivă, spune el în timp ce îmi pun lenjeria intimă.

— Poate c-ar trebui să-mi aduci puțin mai des de mâncare, sugerez eu.

— Poate, aprobă el.

După ce-mi pun rochia și trag fermoarul, încep să cred că am înțeles greșit.

— Scoate-o, spune el, în timp ce mi-o aranjez. Pune-o pe cea roșie.

Simulez dezamăgirea și-mi scot rochia neagră, mulțumită că am reușit să-l păcălesc, pentru că rochia roșie este cea pe care aș fi ales-o. Mi-o pun și, poate datorită culorii, mă simt mai sigură pe mine. Mă duc la masa de toaletă, mă așez în fața oglinzii și, pentru prima oară după trei săptămâni, mă privesc. Primul lucru pe care-l observ este că ar trebui să mă pensez. Oricât nu mi-ar plăcea să execut astfel de ritualuri în fața lui Jack, iau din sertar penseta și încep să-mi aranjez sprâncenele. A trebuit să negociez dreptul de a mă epila, subliniind că nu puteam arăta perfect cu păr pe picioare. Din fericire, a acceptat să adauge un pachet de benzi de epilat la stocul minimal de articole de toaletă pe care mi le aducea în fiecare lună.

După ce termin cu sprâncenele, mă fardez și, în cinstea rochiei, aleg un ruj mai aprins decât de obicei. Mă ridic, mă duc la șifonier și mă uit prin cutiile cu pantofi, căutându-mi pantofii roșu cu negru, cu toc înalt. Mi-i pun în picioare, iau de pe raft poșeta asortată și i-o întind lui Jack. El o deschide și se uită înăuntru ca să se convingă că, între timp, n-am făcut o scamatorie și am reușit să pun acolo un pix și hârtie. Înapoiindu-mi-o, mă măsoară din cap până în picioare și dă din cap aprobator, lucru care, în mod ironic, știu că e mai mult decât primesc unele femei de la soții lor.

Coborâm la parter și, în hol, el ia din dulap paltonul meu și mi-l ține să-l îmbrac. Pe alee, îmi deschide portiera mașinii și așteaptă până urc. Când o

Închide după mine, nu pot să nu mă gândesc că e păcat că e un nemernic sadic, căci are niște maniere minunate.

Ajungem acasă la Esther și Rufus și, împreună cu un uriaș buchet de flori și o sticlă de șampanie, Jack îi înapoiază lui Esther cartea care, presupun, acum e în starea inițială. Ea mă întrebă ce părere mi-a făcut și-i spun ce i-am spus lui Jack. Că mi-a luat un timp să o parcurg fiindcă nu e genul de carte pe care aș citi-o în mod normal. Pare extrem de dezamăgită, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă, totuși, ea e cea care a reliefat cuvintele și, ascunzându-mi panica, mă uit neliniștită la ea. Dar nu văd pe fața ei nimic care să sugereze că poate am ratat un prilej favorabil și-mi vine inima la loc.

Ne ducem la Diane și Adam, care ne așteaptă. Jack mă ține cu brațul pe după mijloc. Nu știu dacă datorită micilor lui gesturi de curtoazie sau pentru că am reușit să mă îmbrac cu rochia pe care o voiam, dar după ce ne terminăm băuturile și ne îndreptăm spre masă, mă simt ca o femeie normală într-o seară normală, nu ca o prizonieră ieșită în oraș cu temnicerul ei. Sau doar pentru că am băut prea multă șampanie. În timp ce savurăm cina delicioasă pe care ne-a pregătit-o Esther, îmi dau seama că Jack se uită la mine peste masă cum mănânc prea mult și vorbesc mult mai mult decât de obicei.

— Pari îngândurat, Jack, spune Esther.

— Mă gândesc că aștept cu nerăbdare ca Millie să vină să locuiască la noi, spune el și recunosc în vorbele lui o chemare la ordine.

— Nu mai e mult, spune ea.

— Șaptezeci și cinci de zile.

Jack oftează fericit.

— Știi asta, Grace? Doar șaptezeci și cinci zile până se mută Millie în adorabila ei cameră roșie și devine un membru al familiei.

Fusesem pe cale să iau o gură de vin, dar inima mi se strânge brusc și rămân cu paharul în aer, vărsând câțiva stropi.

— Nu, nu știam, spun, întrebându-mă cum pot să stau acolo atât de mulțumită când timpul se scurge, întrebându-mă cum am putut să uit, chiar și un minut, situația disperată în care sunt.

Șaptezeci și cinci de zile – cum de-a rămas atât de puțin timp? Mai important, cum am să găesc o cale de a scăpa de Jack când n-am fost în stare s-o fac în cele trei sute șaptezeci și cinci de zile care au trecut de când ne-am întors din luna de miere? Pe atunci, chiar și după groaza prin care am trecut – și chinurile cu care m-am confruntat când am ajuns acasă – nu mă îndoisem niciodată că am să reușesc să cap de Jack înainte să vină Millie să locuiască la noi. Chiar și atunci când încercările mele au eșuat, exista

întotdeauna o dată viitoare. Dar trecuseră mai mult de șase luni de când nu mai încercasem nimic.

— Haide, Grace, spune Jack, arătând cu capul spre paharul meu cu vin și zâmbindu-mi.

Mă uit amorțită la el și ridic paharul.

— Să bem în cinstea venirii lui Millie la noi.

Se uită în jurul mesei.

— De fapt, ce-ar fi să bem toți pentru Millie?

— Bună idee, spune Adam, ridicând paharul. Pentru Millie!

— Pentru Millie!

Închină toți în timp ce eu încerc să înving teama ce urcă în mine.

Dându-mi seama că Esther se uită curioasă la mine, ridic repede paharul, sperând să nu observe că-mi tremură mâna.

— Fiindcă tot suntem într-o dispoziție sărbătorească, spune Adam, eu zic să mai ridicăm paharul o dată.

Toți se uită cu interes la el.

— Diane așteaptă un copil! Un frățior sau o surioară pentru Emily și Jasper!

— Ce veste minunată! spune Esther, în timp ce felicitările fac ocolul mesei. Nu crezi, Grace?

Spre groaza mea, izbucnesc în lacrimi.

În liniștea care se lasă, gândul la pedeapsa pe care o să mi-o aplice Jack pentru lipsa mea de autocontrol mă face să plâng și mai tare. Încerc înnebunită să opresc lacrimile, dar mi-e cu neputință și, groaznic de stânjenită, mă ridic în picioare, conștientă că, lângă mine, Diane încearcă să mă liniștească. Însă Jack este cel care mă ia în brațe – ce altceva poate să facă? – și mă ține strâns, rezemându-mi capul de umărul lui, murmurând cuvinte liniștitoare, iar eu plâng și mai tare, gândindu-mă la cum ar fi putut să fie, la cum crezusem că-o să fie. Pentru prima dată voiam să cedez, să mor, pentru că dintr-odată nu mai puteam suporta și nici nu întrezăream o soluție.

— Nu pot s-o mai duc așa, îi spun plângând lui Jack, fără să-mi pese că mă aud toți.

— Știu, îmi spune el liniștitor.

Parcă ar recunoaște că a mers prea departe și, o fracțiune de secundă, chiar îl cred că totul o să fie bine.

— Cred că ar trebui să le zicem, nu-i așa? spune Jack, ridicând capul. Grace a avut săptămâna trecută un avort spontan, anunță el. Și, din păcate, nu a fost primul.

Se aude un icnet general și urmează câteva secunde de liniște, apoi toți încep să vorbească în același timp, compătimentându-ne. Cu toate că știu că vorbele lor amabile de compătimire și înțelegere se referă la avortul meu inventat, reușesc să mă adun.

— Îmi pare rău, îi îngân lui Jack, sperând să atenueze supărarea pe care știu că va trebui s-o înfrunt mai târziu.

— Nu fi prostuță, spune Diane, bătându-mă pe umăr. Dar aș fi vrut să ne fi spus. Mă simt îngrozitor că Adam a anunțat așa că sunt însărcinată.

— Nu mai pot să continui, am spus, vorbind tot cu Jack.

— Ți-ar fi mult mai ușor dacă ai accepta totul, spune el.

— Putem să n-o băgăm pe Millie în asta? Întreb cu disperare.

— Din păcate, nu, spune el solemn.

— Millie nu trebuie să știe, nu-i așa? Întreabă Esther, nedumerită.

— Nu are rost s-o neliniștească, spune Diane, încruntându-se.

Jack se întoarce spre ele.

— Aveți dreptate, desigur. Ar fi o prostie să-i spunem lui Millie despre avortul lui Grace. Acum, cred că ar trebui s-o duc pe Grace acasă. Sper să mă ierți că ți-am stricat petrecerea, Esther.

— N-am nimic, am spus repede, nevoind să părăsesc siguranța casei lui Esther și a lui Rufus, pentru că știu ce mă așteaptă odată ajunsă acasă.

Mă desprind din îmbrățișarea lui Jack, îngrozită că am putut să găsesc alinare în ea atâta timp.

— Zău, acum sunt bine și aș vrea să mai stau.

— Bine, mă bucur. Te rog, Grace, așază-te la loc.

Rușinea din ochii lui Esther îmi spune că remarca ei, cea care mă făcuse să plâng, fusese usturătoare și că se simțea vinovată că insistase asupra faptului că Diane era însărcinată. Conștientă că trebuie să-mi răscumpăr greșeala dacă vreau s-o văd mâine pe Millie, mă uit drăgăstoasă la Jack și le explic tuturor cei de la masă că am cedat nervos din cauză că, deocamdată, se pare că nu pot să-i dau lui Jack ce-și dorește cel mai mult pe lume, un copil. Când în sfârșit ne ridicăm să plecăm, știu că toți îmi admiră revenirea rapidă și fermecătoare și am senzația că Esther mă place mult mai mult decât înainte, ceea ce nu poate să fie decât un lucru bun, chiar dacă e numai din cauza uterului meu imperfect.

În mașină, în drum spre casă, mă trezesc brusc la realitate. Tăcerea sumbră a lui Jack îmi spune că, oricât de mult teren am recuperat în relația cu ceilalți, el tot o să mă pună să plătesc pentru prostia mea. Gândul că n-am să o văd pe Millie e mai mult decât pot să suport și în timp ce-mi dau lacrimile, sunt șocată de cât de fragilă am ajuns.

Ajungem acasă. Jack descuie ușa din față și intrăm în hol.

— Știi, niciodată n-am pus sub semnul întrebării cine sunt, spune gânditor Jack, în timp ce mă ajută să-mi scot paltonul. Dar în seara asta, când te ținam în brațe, când toți ne compătimeau pentru avortul tău, am simțit o fracțiune de secundă cum e să fii normal.

— Ai putea să fii! Îi spun. Ai putea să fii, dacă ai vrea cu adevărat! Te-aș putea ajuta, Jack, sunt sigură!

Izbucnirea mea îl face să zâmbească.

— Necazul e că nu vreau ajutor. Îmi place cine sunt, ba chiar foarte mult. Și peste șaptezeci și cinci de zile o să-mi placă și mai mult. Păcat că n-o să mergem mâine la Millie – mai că încep să-i duc dorul.

— Te rog, Jack, mă milogesc eu.

— Ei bine, nici vorbă să te las să scapi după ce-n seara asta n-ai fost în stare să te abții, așa că, dacă vrei s-o vezi mâine pe Millie, știi ce trebuie să faci.

— N-ai putut suporta că n-am căzut în capcana ta jalnică, nu-i așa? spun, dându-mi seama că era chitit să mă supere în timpul cinei amintind că Millie vine să locuiască la noi.

— Capcană jalnică?

— Da, așa e, jalnică. N-ai găsit ceva mai bun decât să îngroși cuvinte într-o carte?

— Chiar devii prea deșteaptă pentru binele tău, se răstește el. Oricum aș privi-o, trebuie să fii pedepsită.

Dau din cap cu compătimire.

— Ba nu! M-am săturat! Vorbesc serios, Jack, m-am săturat!

— Însă eu nu, spune el. Nu m-am săturat nici pe departe. De fapt, pentru mine nici n-a început. Vezi tu, ăsta-i necazul. Cu cât sunt mai aproape să am ce aștept de atâta vreme, cu atât mai mult râvnesc la asta. Am ajuns în punctul în care am obosit să aștept. Am obosit să aștept ca Millie să se mute la noi.

— Ce-ar fi să ne întoarcem în Thailanda? spun disperată, îngrozită că va propune ca Millie să se mute la noi mai repede decât era plănuț. O să-ți faci bine – n-am mai fost din ianuarie.

— Nu pot – trebuie să începă cazul Tomasin.

— Dar nu vei mai putea să mergi după ce Millie vine să locuiască la noi, subliniez eu, dornică să-mi consolidez poziția și voind s-o știu cât mai mult pe Millie la școală, în siguranță.

El îmi aruncă o privire amuzată.

— Crede-mă, odată ce Millie vine la noi, nici n-am să vreau. Acum, mișcă-te!

Încep să tremur atât de tare încât abia pot să merg. Mă îndrept spre scări și pun piciorul pe prima treaptă.

— Ai luat-o greșit, spune el. Doar dacă nu vrei s-o vezi pe Millie mâine, desigur.

Face o pauză, ca și cum mi-ar da de ales.

— Deci, ce să fie, Grace?

Glasul lui e pițigăiat de emoție.

— O Millie dezamăgită – sau subsolul?

TRECUT

După ce Millie mi-a spus că Jack a împins-o pe scări, presiunea de a scăpa de el a sporit. Deși o pusesem să-mi promită că nu va spune nimănui, nu puteam fi sigură că n-o va lua gura pe dinainte și-i va povesti lui Janice sau chiar c-o să-l acuze pe Jack în față. Nu cred că lui îi trecuse prin cap că ea și-a dat seama că n-a căzut accidental. Era ușor s-o subestimezi pe Millie și să presupui că felul în care vorbea reflecta felul în care-i lucra mintea, însă ea era mult mai deșteaptă decât credea lumea. Nu știam ce avea să facă Jack dacă descoperea că ea știa foarte bine ce se-ntâmplase în ziua aceea. Presupuneam că avea să nege acuzațiile ei la fel de repede cum le negase pe ale mele și să insinueze că ea era geloasă că eu și cu el eram acum împreună și încerca să ne despartă făcând acuzații false împotriva lui.

Singurul lucru care m-a ajutat să trec prin acea perioadă sumbră a fost Millie. Ea părea atât de în largul ei în prezența lui Jack, încât m-am gândit că uitase că el o împinsese pe scări sau, cel puțin, că se împăcase cu asta. Însă ori de câte ori îmi spuneam că era mai bine așa, ea începea cu noua ei mantra, „Eu place Jack, dar nu place Jorj Koony”, de parcă ar fi știut ce gândeam eu și voia să-mi dea de știre că respecta înțelegerea. Ca atare, presiunea de a o respecta la rândul meu a crescut și am început să-mi plănuiesc următoarea mișcare.

După ce se-ntâmplase când încercasem să-l conving pe doctor să mă ajute, m-am hotărât că, data viitoare, cu cât erau mai mulți oameni în preajmă, cu atât avea să fie mai bine. Așa că, atunci când m-am simțit pregătită să-ncerc din nou, m-am rugat de Jack să mă ia cu el la cumpărături, sperând să am ocazia să primesc ajutor de la vreo vânzătoare sau de la vreun cumpărător. Când am coborât din mașină și am văzut un polițist la doar câțiva metri de mine, m-am gândit că rugăciunile mi-au fost ascultate. Chiar și felul în care Jack m-a ținut strâns când am încercat să scap a dat credibilitate faptului că eram prizonieră. Și, când polițistul a venit în grabă ca răspuns la strigătele mele de ajutor, am crezut sincer că tortura mea s-a sfârșit, până când vorbele lui îngrijorate – „E totul în regulă, domnule Angel?” – mi-au demonstrat contrariul.

Din acel moment, comportamentul meu a confirmat ce se gândise Jack să spună, cu ceva timp în urmă, poliției locale, și anume că soția lui avea probleme psihice și era predispusă spre a crea tulburări în locuri publice, deseori acuzându-l c-o ținea prizonieră. În timp ce-mi ținea brațele ca într-o

menghină, în auzul mulțimii adunate, Jack i-a sugerat polițistului să vină să vadă casa pe care eu o numeam închisoare. În timp ce lumea căsca gura, șușotind despre bolile psihice și aruncându-i lui Jack priviri pline de solidaritate, a sosit o mașină de poliție și, în timp ce stăteam în spate cu o polițistă care încerca să-mi oprească lacrimile cu cuvinte liniștitoare, polițistul l-a întrebat pe Jack despre munca sa în folosul femeilor maltratate.

După aceea, odată ce totul s-a terminat și m-am întors în camera pe care crezusem că n-am s-o mai văd niciodată, faptul că el acceptase imediat să-l însoțesc la cumpărături a confirmat ce înțelesesem deja în Thailanda. Îi făcea o mare plăcere să mă lase să cred că învinsesem, ca apoi să-mi smulgă victoria. Îi plăcea să pregătească terenul pentru prăbușirea mea și rolul de soț iubitor, dar chinuit, îl încânta dezamăgirea mea copleșitoare și, când totul se termina, îi făcea plăcere să mă pedepsească. În afară de asta, abilitatea lui de a prezice ce urma să fac însemna că orice încercare a mea era sortită eșecului de la bun început.

Au mai trecut trei săptămâni până am revăzut-o pe Millie și explicația lui Jack – că fusesem prea ocupată cu vizitele la prieteni – a rănit-o și a derutat-o, mai ales că n-am putut să-i spun că nu era adevărat deoarece Jack a fost permanent alături de noi. Hotărâtă să n-o dezamăgesc din nou, am început să fiu ascultătoare astfel încât, s-o pot vedea în mod regulat. Însă, în loc să-l mulțumească, supunerea mea a părut să-l supere pe Jack. Totuși, când mi-a spus că, datorită faptului că mă purtam frumos, avea să mă lase să pictez din nou, m-am gândit că-l înțelesesem greșit. Neîncrezătoare în bunele lui intenții, mi-am ascuns încântarea și, cu jumătate de inimă, i-am dat o listă cu ce-mi trebuia, neîndrăznind să cred c-o să-mi aducă ce ceream. Totuși, a doua zi, a venit cu pasteluri și uleiuri de diverse culori, precum și cu șevaletul meu și o pânză nouă.

— Cu o singură condiție, a spus el, în timp ce eu mă bucuram de ele ca de niște prietene vechi. Eu trebuie să aleg subiectul.

— Ce vrei să spui? m-am încruntat eu.

— Pictezi ce vreau eu să pictezi, nimic mai mult, nimic mai puțin.

M-am uitat circumspectă la el, întrebându-mă dacă era încă un joc de-al lui.

— Depinde ce vrei să pictez, am spus.

— Un portret.

— Un portret?

— Da. Ai mai pictat, nu-i așa?

— Câteva.

— Bun. Așadar, aș vrea să pictezi un portret.

— Al tău?

— Da sau nu, Grace?

Toate instinctele îmi spuneau să refuz. Dar voiam cu disperare să pictez din nou și să am ceva cu care să-mi umplu zilele, în afară de citit. Cu toate că gândul de a-l picta pe Jack m-a revoltat, mi-am zis că n-o să aibă răbdare să-mi pozeze ore în șir. Cel puțin asta speram eu.

— Măcar de aș putea lucra după o fotografie, am spus, ușurată că am găsit o soluție.

— S-a făcut.

A băgat mâna în buzunar.

— Ai vrea să începi acum?

— De ce nu?

A scos o fotografie și mi-a arătat-o.

— Ea e una dintre clientele mele. Nu crezi că e frumoasă?

Am scos un strigăt și am făcut un pas înapoi, însă el m-a urmat neîndurător, rânjind prosteste.

— Hai, Grace, nu te sfii, uită-te bine. La urma urmelor, ai s-o vezi din belșug peste două săptămâni.

— Niciodată! m-am răstit eu. N-am s-o pictez niciodată!

— Ba ai s-o pictezi. Ai fost de acord, ții minte? Și știi ce se-ntâmplă dacă nu te ții de cuvânt?

M-am uitat lung la el.

— Așa e - Millie. Vrei s-o vezi, nu-i așa?

— Nu cu prețul acesta, am spus gătuită.

— Scuză-mă - trebuia să spun „Vrei s-o revezi pe Millie, nu-i așa?” Sunt sigur că nu vrei ca Millie să putrezească în vreun azil, nu-i așa?

— Ai face bine să nu te-atingi de ea! am strigat.

— Atunci ai face bine să te apuci să pictezi. Dacă distrugi fotografia asta sau o deteriorezi în vreun fel, Millie va plăti. Voi verifica zilnic cum progresezi și, dacă mi se va părea că lucrezi prea încet, Millie va plăti. Și, după ce termini, ai să mai pictezi unul, și încă unul, și încă unul până hotărâsc eu că am destule.

— Destule pentru ce? întreb hohotind, știind că sunt învinsă.

— Într-o bună zi îți voi arăta, Grace. Promit că, într-o bună zi, am să-ți arăt.

Am plâns ore în șir din cauza acelei prime picturi. Să trebuiască să te uiți ore în șir, zi după zi, la o față învinețită și însângerată, să examinezi un nas spart, o buză tăiată, un ochi înnegrit și să le reproduci pe pânză era mai mult decât putea să suporte stomacul meu și deseori vomitam violent. Știam că, pentru a-mi păstra sănătatea mintală, trebuia să găsesc o cale de a scăpa de trauma de a picta ceva atât de grotesc. Am constatat că, dându-le nume

femeilor din picturile ulterioare și privind dincolo de răul care le fusese făcut, imaginându-mi cum arătau înainte, am reușit să fac față. M-a ajutat și faptul că Jack nu pierduse niciodată un proces, deoarece asta însemna că femeile din fotografii – toate foste cliente ale lui – reușiseră să scape de partenerii care le abuzau și asta m-a făcut să fiu și mai hotărât să scap de el. Dacă ele au reușit, puteam și eu.

Trebuie să fi fost cam în a patra lună de căsnicie când Jack a hotărât că stătuserăm prea mult izolați și, pentru ca lumea să nu intre la bănuieli, trebuia să-ncepem să socializăm ca înainte. Printre primele cine la care ne-am dus a fost cea de la Moira și Giles, dar cum ei erau în primul rând prietenii lui Jack, m-am comportat exact cum mi-a spus el și am făcut pe soția iubitoare. Am făcut-o în silă, dar mi-am dat seama că, dacă nu-i câștigam încrederea, aveam să rămân la infinit în camera mea și șansele de a scăpa aveau să se reducă drastic.

Am știut că făcusem ce trebuia când, nu mult după aceea, mi-a spus că aveam să luăm cina cu colegii lui. Valul de adrenalină pe care l-am simțit auzind că erau colegi, și nu prieteni, a fost de ajuns să mă convingă că acea cină avea să fie prilejul perfect pentru a scăpa de el. Era mai probabil ca ei să-mi creadă povestea, decât prietenii pe care Jack îi îmbrobodise deja. Și, cu puțin noroc, succesul lui Jack la firmă ar fi putut însemna că exista cineva care abia aștepta prilejul să-l înjunghie pe la spate. Știam că trebuia să fiu ingenioasă; Jack îmi vârase deja în cap cum trebuie să mă port când erau alți oameni de față – să nu plec singură, nici măcar la toaletă, să nu urmez pe nimeni în altă cameră, chiar și numai pentru a duce farfuriile, să nu discut cu nimeni între patru ochi, să par fericită și mulțumită.

Mi-a luat un timp să-mi fac un plan. În loc să cer ajutor în fața lui Jack, care era expert la a-mi nega acuzațiile, am hotărât că era mai bine să-ncerc să pasez o scrisoare cuiva pentru că, dacă povesteam totul în scris, probabilitatea de a fi considerată nebună și isterică și, ca atare, neluată în seamă era mai mică. Într-adevăr, ținând seama de amenințările lui Jack, părea calea cea mai sigură de urmat. Însă mi-a fost imposibil să pun mâna pe o bucățică de hârtie. N-am putut să-i cer lui Jack direct, pentru c-ar fi intrat imediat la bănuieli și nu doar că m-ar fi refuzat, ci m-ar fi și urmărit ca un șoim.

Ideea de a decupa din cărțile pe care mi le dăduse el cuvinte relevante mi-a venit în toiul nopții. Cu forfecuța de unghii din truse de toaletă, am decupat „rog”, „ajutor”, „sunt”, „ținută”, „captivă”, „anunță”, „poliția”. Am căutat o cale de a le pune într-un fel de ordine. În cele din urmă, le-am pus unul peste celălalt, începând cu „rog” și terminând cu „poliția”. Le-am prins cu o agrafă

din trusa de machiaj, gândindu-mă că oricine găsea o clamă de păr cu bucățele de hârtie în ea va fi destul de curios ca să se uite la ele.

După ce m-am gândit mult, m-am hotărât să las strigătul meu de ajutor undeva pe masă după terminarea cinei, astfel încât să fie găsit după plecarea noastră. Nu știam unde urma să luăm cina, dar m-am rugat să fie la cineva acasă și nu la un restaurant, unde pericolul ca agrafa să fie luată odată cu fața de masă și cu alte resturi era mai mare.

În orice caz, de planul meu întocmit cu grijă s-a ales praful. Foarte preocupată unde să las prețioasa agrafă, am uitat că ea trebuia să treacă mai întâi de Jack. Nu am fost deosebit de îngrijorată până a venit să mă ia și, după ce s-a uitat la mine o clipă în timp ce-mi puneam pantofii și-mi luam poșeta, m-a întrebat de ce eram atât de agitată. Deși am pretins că eram emoționată fiindcă urma să-i cunosc colegii, nu m-a crezut, mai ales că pe cei mai mulți dintre ei îi cunoscusem deja la nunta noastră. Mi-a cercetat hainele, punându-mă să-mi întorc buzunarele pe dos, și apoi a cerut să-i dau poșeta. Furia lui când a găsit agrafa a fost previzibilă, iar pedeapsa lui a fost exact cum promisese. M-a mutat în debara și a început să mă înfometeze.

PREZENT

Trezită la subsol, mintea mea își dorește imediat cu înfocare lumina soarelui pentru a-mi fixa ceasul intern. Sau ceva care să mă facă să simt că totuși nu mi-am pierdut mințile. Nu-l aud pe Jack, dar simt că e aproape și ascultă. Deodată, ușa se deschide.

— Va trebui să te miști mai repede dacă vrei să ajungem la timp s-o luăm pe Millie la masă, spune el, în timp ce mă ridic încet în picioare.

Știu c-ar trebui să fiu mulțumită că mergem, dar, cu fiecare vizită la ea, mi-e tot mai greu s-o văd pe Millie. De când mi-a spus că Jack a împins-o pe scări, ea așteaptă să fac ceva în privința asta. Mi-e groază de ziua în care va reuși să-l convingă pe Jack să ne ducă la hotel, pentru că nu vreau să-i spun că încă n-am găsit nicio soluție. Pe atunci, nici nu-mi trecea prin cap că peste un an am să fiu tot prizonieră. Știusem c-o să fie greu să scap de el, dar nu c-o să fie imposibil. Iar acum a mai rămas atât de puțin timp. Șaptezeci și cinci de zile. Gândul că, la fel ca un copil care așteaptă cu nerăbdare Crăciunul, Jack numără zilele până când Millie vine să locuiască la noi, îmi face rău.

•

Ca de obicei, Janice și Millie ne așteaptă pe bancă. Stăm de vorbă un timp – Janice ne întreabă dacă ne-a plăcut nunta din weekendul precedent și vizita la prieteni din weekendul de dinainte de asta. Jack mă lasă pe mine să inventez că nunta a fost în Devon, foarte frumoasă, și că ne-a plăcut foarte mult Peak District, unde locuiesc prietenii noștri. Veșnic fermecător, Jack îi spune lui Janice că e o comoară că ne lasă să profităm de scurtul timp care ne-a rămas înainte ca Millie să vină să locuiască la noi. Janice răspunde că n-o deranjează deloc, că o adoră pe Millie și e fericită să ne ajute ori de câte ori e nevoie. Adușă c-o să-i fie dor de Millie când pleacă și promite din nou c-o să vină des în vizită la noi, ceea ce Jack va avea grijă să nu se-ntâmples. Vorbim despre cum s-a mai simțit Millie și Janice ne spune că, mulțumită somniferelor prescrise de doctor, doarme bine noaptea, ceea ce-nseamnă că în timpul zilei este iar cum era înainte.

— Îmi pare rău, se scuză ea, uitându-se la ceas. Din păcate, trebuie să vă părăsesc. Mama mă va ucide dacă întârzii la masă.

— Și noi trebuie să-i dăm zor, spune Jack.

— Putem azi să mergem la hotel, te rog? întreabă Millie nerăbdătoare.

Jack deschide gura, dar până să ne spună că ne duce în altă parte, intervine Janice.

— Millie mi-a povestit tot despre hotel și despre cât de mult îi place acolo și a promis să ne povestească despre asta luni, la ore, nu-i așa, Millie?

Millie dă din cap entuziasmată.

— Ne-a povestit deja despre restaurantul de lângă lac și despre cel în care se servesc clătite, așa că așteptăm cu nerăbdare să auzim și despre acesta. Iar doamna Goodrich se gândește ca la masa de sfârșit de an să ducă personalul la hotel, așa că a rugat-o pe Millie să scrie o prezentare despre el.

— Trebuie mergi la hotel pentru doamna Goodrich, confirmă Millie.

— Atunci, hotelul să fie, spune Jack, ascunzându-și supărarea și zâmbindu-i cu indulgență.

La masă, Millie sporovoiește de zor fericită și, când terminăm, spune că trebuie să meargă la toaletă.

— Du-te, atunci, spune Jack.

Ea se ridică.

— Grace vine cu mine.

— Nu e nevoie ca Grace să meargă cu tine, îi spune ferm Jack. Poți foarte bine să te duci singură.

— Am ciclu, anunță tare Millie. Nevoie Grace.

— Foarte bine, spune Jack, ascunzându-și dezgustul.

Își împinge scaunul în spate.

— Vin și eu.

— Jack nu voie în toaleta doamnelor, spune bătaioasă Millie.

— Voiam să spun că vin cu voi până la toaletă.

Ne lasă în capătul coridorului, atenționându-ne să nu stăm mult. La chiuvete sunt două doamne care sporovăiesc vesele în timp ce se spală pe mâini și Millie sare de pe un picior pe celălalt, nerăbdătoare ca ele să plece. Îmi storc creierii după ce să-i spun, ceva care s-o facă să creadă că am găsit o soluție, și mă minunez de felul în care a reușit să-l convingă pe Jack să ne aducă aici, introducându-le în ecuație pe Janice și pe doamna Goodrich.

— Ai fost foarte isteată, Millie, îi spun de-ndată ce ușa se închide după cele două femei.

— Trebuie vorbesc, șoptește ea.

— Ce este?

— Millie are ceva pentru Grace.

Strecoară mâna în buzunar și scoate un șervețel.

— Secret, spune ea, întinzându-mi-l.

Nedumerită, desfac șervețelul, așteptându-mă să găsesc o mărgică sau o floare și mă pomenesc uitându-mă la un pumn de pastiluțe albe.

— Ce sunt astea? întreb, încruntată.

— Pentru somn, eu nu iau ele.

- De ce?
— Nu nevoie de ele, spune ea, uitându-se urât.
— Dar te ajută să dormi mai bine, îi explic răbdătoare.
— Eu dorm bine.
— Da, acum dormi, datorită pastilelor, insist eu. Înainte nu dormeai, mai
ții minte?
Clatină din cap.
— Eu prefac.
— Te prefaci?
— Da. Eu prefac nu pot dorm.
Mă uit perplexă la ea.
— De ce?
Îmi închide pumnul peste pastile.
— Pentru tine, Grace.
— Ești foarte drăguță, Millie, dar eu n-am nevoie de ele.
— Ba da, Grace are nevoie ele. Pentru Jorj Koony.
— George Clooney?
— Da. Jorj Koony om rău, Jorj Koony împins mine pe scări, Jorj Koony face
Grace tristă. El om rău, foarte rău om.
Acum e rândul meu să clatin din cap.
— Mă tem că nu-nțeleg.
— Ba da, tu înțelege. E simplu, Grace. Noi omorâm Jorj Koony.

TRECUT

Luna următoare ne-am întors în Thailanda, însă n-am îndrăznit să-ncerc iar să scap. Știam că, dacă o făceam, Jack era în stare să aranjeze să mor în timp ce eram acolo. Ne-am dus la același hotel și am luat aceeași cameră, fiind întâmpinați de același manager. Numai Kiko lipsea. Mi-am petrecut zilele ca și înainte, încuiată pe balcon sau în cameră, lăsată să ies doar pentru fotografii. Faptul că știam că, atunci când nu era cu mine, Jack își lua energia din frica altcuiva a făcut ca a doua mea experiență să fie și mai rea. Nu știam cum își satisfăcea el pofta inimii, dar presupuneam că făcea ceea ce în Anglia nu putea să facă. Mi-am amintit de povestea pe care mi-o spusese despre mama lui și m-am întrebat dacă a venit în Thailanda să bată femeii. Părea de neconceput să scape basma curată, însă mi-a spus odată că, în Thailanda, dacă aveai bani, puteai să cumperi orice – chiar și frica.

Poate de asta, după ce ne-am întors, l-am pocnit cu o sticlă de vin în cap, în bucătărie, cu o jumătate de oră înainte ca Diane și Adam să vină la cină, sperând să-l amețesc suficient de mult ca să fug. Însă nu l-am lovit destul de tare și, roșu de furie, s-a controlat suficient de mult ca să-i sune pe musafirii noștri și să contramandeze vizita, invocând că m-a lovit brusc o migrenă. Când a pus telefonul jos și s-a întors spre mine, m-am temut numai pentru Millie, pentru că mie nu mai avea ce să-mi ia. Nici când mi-a spus c-o să-mi arate camera lui Millie nu m-am temut pentru mine, pentru că am presupus că și din ea îndepărtase mobila frumoasă, cum făcuse cu a mea. Când m-a împins în hol cu brațele răsucite dureros la spate, mi-a părut îngrozitor de rău pentru Millie, pentru că era camera la care visase mereu. Însă în loc să mă ducă la primul etaj, a deschis ușa care ducea la subsol.

M-am împotrivit ca o nebună să cobor scările, dar nu m-am putut pune cu Jack, a cărui forță era deja sporită de furie. Nici chiar atunci nu știam ce mă aștepta. Abia când m-a târât pe lângă debaraua în care o ținuse pe Molly, printr-o cămară, și s-a oprit în fața unei uși de fier ascunse inteligent în spatele unei stive de rafturi mi s-a făcut cu adevărat frică.

Nu era un fel de cameră de tortură, cum mă temusem la început, pentru că nu existau instrumente de tortură. Lipsită de mobilă, întreaga cameră, inclusiv podeaua și tavanul, era zugrăvită într-un roșu de culoarea sângelui. Era cumplită, înspăimântătoare, însă asta n-a fost singurul lucru care m-a făcut să plâng de durere.

— Uită-te bine, a mârâit el. Sper că Millie o va aprecia la fel de mult cum o apreciez eu, pentru că-n camera asta o să stea, nu în dormitorul galben și drăguț de la etaj.

M-a scuturat tare.

— Uită-te la ea și spune-mi cât de speriată o să fie.

Mi-am simțit ochii rostogolindu-se în cap în timp ce-ncercam să mă uit oriunde în afară de pereți, unde atârnau portretele pe care mă silise să le pictez.

— Crezi că lui Millie or să-i placă tablourile pe care le-ai făcut special pentru ea? Care crezi că o să fie preferatul ei? Țsta?

M-a prins cu mâna de ceafă și m-a împins tare cu fața într-unul dintre portrete.

— Sau ăsta?

M-a târât la unul de pe alt perete.

— Ce lucrare meșteșugită, nu crezi?

Am gemut și am închis ochii strâns.

— Nu aveam încă de gând să-ți arăt camera asta, continuă el, dar acum poți să verifici dacă e potrivită. Chiar nu trebuia să mă lovești cu sticla aia.

După ce mi-a dat un ultim brânci, a ieșit din cameră, lăsând ușa să se trântescă în urma lui. M-am ridicat în picioare și am fugit la ușă. Când am văzut că nu avea clanță, am început să bat în ea cu pumnul, țipând la el să-mi dea drumul.

— Țipă cât vrei. Nici nu știi cât mă excită.

Nu eram în stare să-mi controlez teama că n-o să-mi mai dea drumul niciodată, că o să mă lase să mor acolo, și m-a apucat isteria. N-am mai putut să respir și, din cauza durerii din piept, am căzut în genunchi. Mi-am dat seama că aveam un atac de panică și m-am luptat să-mi recapăt suflul, dar râsul excitat al lui Jack de cealaltă parte a ușii mi-a făcut și mai rău. Cu lacrimile și roind pe față și neputând să-mi recapăt răsuflarea, am crezut sincer că am să mor. Gândul c-o lăsam pe Millie la mila lui Jack era cu adevărat îngrozitor și, când în minte mi-a venit o imagine a ei purtând pălăria și fularul galben, m-am agățat de ea, ca acesta să fie ultimul lucru pe care mi-l aminteam.

După un timp am observat că durerea din piept mă lăsase și puteam să inspir mai profund. N-am îndrăznit să mă mișc, de teamă să nu mă apuce iar, am rămas unde eram, cu capul pe genunchi, și m-am concentrat asupra respirației. Ușurarea că încă eram în viață, că încă puteam s-o salvez pe Millie mi-a dat puterea să ridic capul și să caut altă cale de ieșire din cameră. Dar nu era nici măcar o fereastră. Am început să cercetez pereții,

trecându-mi mâinile peste ei și dând la o parte tablourile, sperând să găsesc un comutator care să deschidă ușa.

— Îți pierzi timpul, a spus tărăgănat Jack, făcându-mă să tresar. Nu se deschide din interior.

Doar gândul că e de cealaltă parte a ușii m-a făcut să tremur.

— Cum îți place camera? a continuat el. Sper că-ți place acolo tot atât cât îmi place mie să te ascult de aici. Abia aștept să aud ce părere are Millie despre ea – să sperăm că ea va fi și mai vocală decât tine.

Brusc epuizată, m-am întins pe podea și m-am ghemuit, astupându-mi urechile cu degetele ca să nu mai fiu nevoită să-l ascult. M-am rugat să mă cuprindă somnul, dar a fost imposibil din cauza luminii puternice din cameră.

În timp ce zăceam acolo, am încercat să nu mă gândesc că era posibil ca el să nu-mi dea drumul niciodată din iadul pe care-l crease pentru Millie și, când mi-am amintit că, încurajată de dormitorul galben și frumos, crezusem sincer că, undeva în adâncul ființei lui, exista o fărâșmă de decență, am plâns din cauza prostiei mele.

PREZENT

Cu pastilele în mână, mă uit lung la Millie, întrebându-mă dacă am auzit bine.

— Nu putem, Millie.

— Ba da, putem. Trebuie.

Dă din cap cu hotărâre.

— Jorj Koony om rău.

Speriată de cursul conversației și conștientă că Jack ne așteaptă, învelesc la loc pastilele în șervețel.

— Cred că trebuie să le aruncăm în closet și să tragem apa, Millie.

— Nu!

— Nu putem să facem ceva rău, Millie.

— Jorj Koony faci lucru rău, spune ea ursuză. Jorj Koony om rău, om foarte rău.

— Da, știu.

Fruntea i se încrețește.

— Dar eu vin locuiesc cu Grace curând.

— Da, așa e, o să vii curând să locuiești cu mine.

— Dar eu nu locuiește cu om rău, eu speriată. Așa că noi omoară om rău, noi omoară Jorj Koony.

— Îmi pare rău, Millie, nu putem să omorâm pe nimeni.

— Aghata Christie omoară oameni! spune ea cu indignare. În *Zece negri mititei* moare mulțime de oameni, și doamna Rogers, ea moare de la doctorie dormit.

— Poate că moare, spun cu fermitate. Dar astea sunt doar povești, Millie, știi asta.

Totuși, chiar în timp ce-i spun că nu se poate, mintea mea gonește înainte și mă întreb dacă sunt destule pastile ca să-l adoarmă pe Jack măcar cât să pot evada. Simțul realității îmi spune că, chiar dacă sunt destule, șansele de a i le administra sunt infime. Dar în ciuda a ceea ce tocmai i-am spus lui Millie, știu că n-am să pot niciodată să le arunc în closet pentru că ele reprezintă prima mea rază de speranță după mult timp. Dar mai știu și că, indiferent ce hotărâsc să fac, Millie nu poate să fie implicată.

— Am să arunc pastilele, îi spun, intrând într-o cabină.

În timp ce trag de lanțul rezervorului de apă, îndes repede șervețelul pe mâneacă, dar imediat mă apucă panica fiindcă-mi dau seama că Jack o să vadă

umflătura și o să-ntrebe ce e acolo. Îl scot și mă-ntreb unde pot să-l ascund. Nu pot să-l pun în poșetă, fiindcă Jack o verifică întotdeauna înainte s-o pun în șifonier, iar să-l ascund în sutien sau în chiloți este exclus, pentru că el mă supraveghează întotdeauna în timp ce mă dezbrac. Mă aplec și strecor în pantof șervețelul mototolit, îndesându-l până în vârf. Mi-e greu să-mi pun la loc pantoful și știu c-o să fie și mai incomod la mers, dar cu pastilele ascunse acolo, nu pe corp, mă simt mai în siguranță. Nu știu cum le voi scoate din pantof în momentul când voi simți că pot să le folosesc, dar gândul că sunt acolo îmi face bine.

— Grace proastă! spune furioasă Millie când ies. Acum nu poți omori Jorj Koony.

— Așa e, Millie, nu putem.

— Dar el om rău!

— Da, dar nu putem să omorâm oameni răi. Legea ne interzice.

— Atunci spui poliție Jorj Koony om rău!

— Asta-i o idee bună, Millie, spun, voind să o liniștesc. Îi voi spune poliției.

— Acum!

— Nu, nu acum, dar curând.

— Înainte eu vin locuiesc cu tine?

— Da, înainte să vii să locuiești cu mine.

— Tu spui poliție?

Îi iau mâna.

— Ai încredere în mine, Millie?

Dă din cap cu reținere.

— Atunci îți promit că voi găsi o soluție înainte să vii să locuiești cu mine.

— Promiți?

— Da, promit, îi spun, stăpânindu-mi lacrimile. Și acum tu trebuie să-mi promiți ceva. Trebuie să-mi promiți că vei păstra în continuare secretul nostru.

— Eu place Jack, dar nu place Jorj Koony, recită ea, încă supărată pe mine.

— Da, așa e, Millie. Acum, hai să ne întoarcem la Jack. Poate o să ne cumpere înghețată.

Dar nici chiar gândul la înghețată, unul dintre lucrurile preferate ale lui Millie, nu reușește s-o bine dispună. Când mă gândesc ce mândră și emoționată fusese când îmi dăduse pastilele înfășurate cu grijă, ce deșteaptă fusese găsimd o soluție la situația disperată în care suntem, urăsc că nu pot să-i spun cât e de uimitoare. Dar în ciuda valului de speranță pe care l-am simțit când am băgat pastilele în vârful pantofului, nu văd cum le voi putea folosi.

Plimbarea în parcul din apropiere, unde este parcată dubița cu înghețată, este atât de incomodă din cauza degetelor mele înghesuite încât sunt sigură că n-am să pot să mă plimb încă trei ore. Millie e atât de deprimată încât mă tem că Jack va ghici că între noi s-a petrecut ceva la toaletă și va-ncepe să pună întrebări la care ea nu va ști să răspundă. Într-un efort de a-i distraje atenția de la gândurile ei, o întreb ce aromă de înghețată o să-și aleagă și, când ea ridică din umeri fără entuziasm, după felul în care Jack se uită la ea îmi dau seama că schimbarea ei de dispoziție i-a captat acum atenția, chiar dacă înainte n-o observase. Căutând o cale de a-i abate atenția și de a o înveseli pe Millie, propun să mergem la cinematograful, lucru care le va face bine și picioarelor mele.

— Ai vrea asta? Întreabă Jack, întorcându-se spre Millie.

— Da, spune ea fără entuziasm.

— Atunci mergem. Dar mai întâi, Millie, vreau să știu ce s-a întâmplat la toaletă.

— Ce vrei spui?

Luată pe nepregătite, Millie e defensivă.

— Doar că erai veselă când ai intrat în toaletă și amărâtă când ai ieșit.

— Am ciclul.

— Știai asta înainte să intri. Hai, Millie, spune-mi ce s-a întâmplat de te-ai supărat.

Glasul lui este încurajator, convingător și, simțind că Millie ezită, simt un ghimpe de frică. Nu că ea s-ar apuca dintr-odată să-i spună lui Jack despre pastile. Dar el se pricepe atât de bine să manipuleze oamenii încât aș fi proastă să nu-mi fie frică și, cu starea de spirit pe care o are Millie acum, este mai probabil să lase garda jos. În plus, e supărată pe mine. Întorc capul spre ea, sperând s-o avertizez din ochi să fie atentă, însă ea refuză să se uite la mine.

— Nu pot, spune Millie, clătinând din cap.

— De ce?

— E secret.

— Din păcate, n-ai voie să ai secrete, spune cu regret Jack. Deci ce-ar fi să-mi spui? A spus Grace ceva care te-a supărat? Mie poți să-mi spui, Millie. De fapt, trebuie să-mi spui.

— Ea spune nu, zice Millie, ridicând din umeri

— Nu?

— Da.

— Înțeleg. Și la ce a spus Grace nu?

— Eu spun ei omori Jorj Koony și ea spune nu, spune Millie posacă.

— Foarte amuzant, Millie.

— E adevărat.

— Treaba e, Millie, că, chiar dacă e, nu cred că de asta ești prost dispusă. Știi că nu-ți place George Clooney, dar nu ești proastă, știi foarte bine că Grace nu poate să-l omoare. Așa că te mai întreb o dată. Ce a spus Grace de te-a supărat?

Caut repede ceva care să pară adevărat.

— Dacă vrei să știi, Jack, m-a întrebat dacă poate să vină să vadă casa și eu am spus nu, zic eu exasperată.

El se întoarce spre mine, înțelegând exact de ce vreau s-o țin pe Millie departe de casă.

— Așa e? Întrebă el.

— Vreau să văd camera mea, confirmă Millie, uitându-se la mine ca să-mi arate că a înțeles ce vreau să-i spun.

— Atunci, așa o să fie, spune Jack bombastic, de parcă i-ar împlini o dorință. Ai dreptate, Millie, trebuie să-ți vezi camera. De fapt, probabil îți va plăcea atât de mult încât s-ar putea să ceri să te muți imediat la noi, în loc să te întorci la școală. Nu crezi că s-ar putea să fie așa, Grace?

— E galbenă? Întrebă Millie.

— Bineînțeles, spune Jack zâmbind. Hai să mergem la cinematograful – trebuie să mă gândesc bine.

La cinematograful e întuneric și mă bucur că nu-mi vede nimeni lacrimile care-mi izvorăsc din ochi când îmi dau seama cât de nesăbuită am fost. I-am spus lui Jack că Millie ceruse să-și vadă camera și, astfel, negăsind altceva, făcusem ca pericolul care o aștepta să fie și mai aproape. După ce ea mi-a spus la toaletă că nu vrea să locuiască împreună cu Jack, mă îndoiesc că ar cere să se mute la noi mai curând, cum sugerase Jack că ar putea face. Dar dacă sugestia îi aparține lui Jack? După ce aseară a spus că a obosit să aștepte, îl cred în stare. Și ce motiv aș avea să mă opun? Ce pretext aș putea inventa ca Millie să rămână în siguranță la școală? Chiar dacă aș găsi unul, Jack nu m-ar susține niciodată. Îi arunc pe furie o privire, sperând să-l văd absorbit de film sau dormind, dar mutra lui satisfăcută îmi spune că deja și-a dat seama că invitarea lui Millie acasă la noi ar putea fi în favoarea lui.

Gândul că am pus în mișcare ceva potențial periculos pentru Millie mă îngrozește, deoarece știu că n-am cum să-l opresc. În timp ce situația disperată în care mă aflu amenință să mă copleșască, Millie, care stă de cealaltă parte a lui Jack, izbucnește în râs la o scenă de pe ecran și știu că trebuie s-o salvez cu orice preț de grozăvia pe care i-a pregătit-o Jack.

După ce filmul s-a terminat, ne întoarcem la școală s-o lăsăm pe Millie. Janice este deja acolo și, când ne luăm la revedere, ne întrebă dacă duminica viitoare mai venim.

— De fapt, ne-am gândit s-o luăm pe Millie acasă la noi, spune Jack, degajat. Ar cam fi timpul să vadă unde o să locuiască, nu crezi, iubito?

— Am crezut că vrei mai întâi să fie toată casa gata, spun eu cât pot de calmă, îngrozită că Jack și-a pus planul în aplicare atât de repede.

— Până în weekend va fi gata.

— Tu spus camera mea nu terminată, spune acuzator Millie.

— Glumeam, îi explică răbdător Jack. Voiam ca vizita ta la noi weekendul următor să fie o surpriză. Deci, ce zici să te luăm la unsprezece și să te ducem la noi? Ți-ar plăcea.

Millie șovăie, neștiind ce să spună.

— Da, eu place, spune ea încet. Place să văd casa.

— Și camera ta, îi reamintește Jack.

— E galbenă, spune Millie, întorcându-se spre Janice. Eu am cameră galbenă.

— Poate ai să-mi povestești despre ea când te întorci, îi spune Janice.

Teama că s-ar putea ca Millie să nu se-ntoarcă, că Jack va minți că s-a stricat mașina ca s-o țină cu noi sau că le va spune pur și simplu lui Janice și doamnei Goodrich că Millie a cerut să rămână la noi mă-mpiedică să gândesc corect. Conștientă de cât de puțin timp am să acționez, caut înnebunită o cale de a abate bulgărele de zăpadă din calea ei, căci pentru a-l opri din rostogolire e prea târziu.

— Ce-ar fi să vii și tu? mă aud spunându-i lui Janice. Ai putea să vezi cu ochii tăi camera lui Millie.

Jack se încruntă.

— Sunt sigur că Janice are lucruri mai bune de făcut în weekend.

Janice clatină din cap.

— Ba nu, e în regulă, chiar mi-ar plăcea să văd unde o să locuiască Millie.

— Atunci aș putea să te rog s-o aduci tu? întreb eu repede înainte ca Jack să apuce să inventeze un motiv ca Janice să nu vină.

— Sigur! Ar fi o prostie ca tu și domnul Angel să faceți atâta drum doar ca să vă întoarceți iar. Măcar atât pot să fac și eu. Dacă îmi dați adresa voastră...

— Ți-o notez eu, spune Jack. Ai un pix?

— Nu la mine, din păcate.

Janice se uită la poșeta mea.

— Ai tu?

Nici măcar nu mă prefac că mă uit.

— Îmi pare rău, mă scuz eu.

— Nicio problemă. Dau fuga să iau unul.

Pleacă. Sub privirile sfredelitoare ale lui Jack, nu sunt în stare să răspund la întrebările cu care mă bombardează Millie despre vizita pe care urmează

să ne-o facă. Furia lui că am invitat-o și pe Janice este tangibilă și știu că trebuie să găsec un motiv excelent și credibil pentru care am făcut-o. Dar dacă Janice o aduce pe Millie, se presupune că va pleca înapoi cu ea și, prin urmare, posibilitatea ca Jack să manipuleze lucrurile astfel încât ea să rămână la noi e mai mică.

Janice se întoarce cu pix și hârtie și Jack notează adresa noastră și i-o dă. Ea împătorește hârtia și o bagă în buzunar și, poate pentru că e obișnuită ca noi să contramandăm lucruri în ultimul minut, confirmă că invitația este pentru duminica viitoare, 2 mai. Când aud data îmi trece minte prin cap un lucru și mă agăț de el.

— Mi-a venit o idee – ce-ar fi să rămână pe duminica cealaltă?

Lui Millie îi cade fața și mă întorc repede spre ea.

— Atunci vom putea sărbători și ziua ta – împlinești optsprezece ani. E pe zece, îi amintesc eu. Ți-ar plăcea, Millie? Ți-ar plăcea o petrecere în noua ta casă?

— Cu tort? întrebă ea. Și baloane?

— Cu tort, lumânări, baloane, totul, spun eu, îmbrățișând-o.

— Ce idee minunată! exclamă Janice, în timp ce Millie chițăie de bucurie.

— Așa vom avea timp să terminăm și casa de tot, adaug emoționată că am reușit să mai trag de timp. Tu ce zici, Jack?

— Cred că e o idee excelentă, spune el. Ai fost foarte deșteaptă că te-ai gândit la asta. Mergem? Se face târziu și diseară avem ceva de făcut, nu-i așa, iubito?

Groaza ia locul bucuriei pe care am simțit-o cu doar câteva minute înainte fiindcă l-am păcălit, întrucât el nu se poate referi decât la un singur lucru. Ca să nu vadă că vorbele lui m-au afectat, mă-ntorc și o sărut pe Millie de plecare.

— Ne vedem duminica viitoare, îi spun, deși știu că, după ce am invitat-o pe Janice, Jack nu mă va lăsa să vin. Între timp, eu am să încep să-ți pregătesc petrecerea. Ți dorești ceva anume?

— Tort mare, spune ea râzând. Foarte mare tort.

— O să am grijă ca Grace să-ți facă cel mai frumos tort din lume, îi promite Jack.

— Eu plac tu, Jack, spune ea zâmbind luminos.

— Dar nu-ți place George Clooney, termină el și se întoarce spre Janice. De fapt, îi este atât de nesuferit încât i-a cerut lui Grace să-l omoare.

— Nu-i amuzant, Millie, spune Janice încruntându-se.

— Glumea cu tine, Jack, spun calmă, știind că el înțelege că lui Millie nu-i place deloc să fie dojenită.

— Totuși, n-ar trebui să glumească cu lucrurile astea, spune cu fermitate Janice. N-aș vrea să trebuiască să-i spun doamnei Goodrich.

— Eu pare rău, spune Millie abătută.

— Cred că ai ascultat prea mult povești de Agatha Christie, continuă cu severitate Janice. O săptămână nu mai ascuți, din păcate.

— Nu trebuia să zic nimic, spune Jack cu regret, în timp ce ochii lui Millie se umplu de lacrimi. Nu voiam s-o bag în bucluc.

Îmi înghit replica de supărare, mirată că am îndrăznit să-l contrazic. Nu mai fac de mult asta, mai ales în public.

— Noi chiar trebuie s-o luăm din loc, îi spun lui Janice și o îmbrățișez pentru ultima dată pe Millie. Poți să te gândești cu ce rochie ai vrea să te îmbraci la petrecere și săptămâna viitoare, când ne vedem, îmi spui.

— La ce oră ați vrea să ajungem la voi, pe nouă mai?

— Pe la unu? spun, uitându-mă la Jack pentru confirmare.

El clatină din cap.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, cred. În plus, abia aștept să-i arăt lui Millie camera ei. Ce-ar fi să veniți la douăsprezece și jumătate?

— Minunat, spune zâmbind Janice.

În drum spre casă îmi fac curaj pentru ce urmează. Un timp, Jack nu spune nimic, poate pentru că știe că anticiparea mâniei lui este uneori, dar nu întotdeauna, mai rea decât faptele. Îmi spun că nu pot să-mi permit să las frica să-mi tulbure gândirea și mă concentrez să găsesc o cale de a-i abate furia. Mă alină gândul că letargia pentru care mă învinuiam de câteva luni a luat sfârșit.

— Sper că-ți dai seama că ți-ai înrăutățit situația invitând-o pe Janice la noi, spune Jack când consideră că m-a lăsat destul să transpir.

— Am invitat-o pe Janice ca să-i poată raporta doamnei Goodrich că frumoasa noastră casă este perfectă pentru Millie, spun plictisită. Tu chiar crezi că școala unde a trăit șapte ani Millie o să-i facă la plecare cu mâna fără să verifice unde se duce?

— Un gest foarte nobil din partea ta. Dar acum trebuie să mă întreb de ce ai ales să fii generoasă, dată fiind situația.

— Poate pentru că am acceptat că nu pot să fac nimic să împiedic inevitabilul, spun încet. De fapt, cred că mi-am dat seama de mult de asta. O vreme am crezut sincer că am să pot găsi o cale de ieșire. Și am încercat; mi-am dat toată osteneala. Dar tu ai fost întotdeauna cu un pas înaintea mea.

— Mă bucur că ți-ai dat seama de asta, spune el. Deși trebuie să recunosc că mi-a fost dor de încercările tale zadarnice de a scăpa de mine. Măcar erau distractive.

Mica mea satisfacție de a-l păcăli pe Jack este foarte prețioasă. Ea îmi dă certitudinea că pot s-o fac din nou, că pot să-ntorc o situație proastă și să transform ceva negativ în ceva pozitiv. Nu știu deloc ce e pozitiv în faptul că Millie vine la prânz la noi, dar, cel puțin, e vorba numai de un prânz. Inevitabila ei încântare când va vedea casa va fi destul de greu de suportat în cele câteva ore pe care le va petrece cu noi. Mi-e imposibil să-mi imaginez cum aş putea să îndur asta mai ales când știu ce i-a pregătit Jack și când nu știu dacă am să gădesc soluția pe care i-am promis-o ei.

Degetele de la picioare mă dor și îmi vine să-mi scot pantoful, dar nu îndrăznesc, de teamă că nu-l voi putea încălța la loc când ajungem acasă. Având în vedere iminenta vizită a lui Millie, pastilele pe care mi le-a dat capătă o nouă importanță. Aveam de gând să le las în siguranță în vârful pantofului până venea momentul când le puteam folosi, dar nu mai am timp pentru astfel de extravagante. Dacă e să le folosesc vreodată, trebuie să le aduc în camera mea, unde le voi avea la îndemână. Dar cum Jack îmi urmărește fiecare mișcare, o să fie aproape imposibil.

Restul drumului mă gândesc ce să fac. Singura cale ca pastilele să-mi fie de folos este să reușesc să-i administrez lui Jack destule ca să rămână inconștient. Dar dacă să le aduc în camera mea pare imposibil, să i le administrez pare și mai imposibil. Îmi spun că nu-mi pot permite să privesc atât de departe, că tot ce pot să fac este să iau lucrurile pe rând și să mă concentrez asupra prezentului.

Ajungem acasă și, în timp ce ne scoatem paltoanele, începe să sune telefonul. Răspunde Jack, iar eu aștept ascultătoare, ca întotdeauna. N-are avea niciun rost să urc la etaj ca să încerc să scot pastilele din pantof pentru că Jack ar veni imediat după mine.

— Azi e bine, mulțumesc, Esther, îl aud spunând și, după o clipă de nedumerire, îmi amintesc ce s-a întâmplat cu o seară în urmă și-mi dau seama că Esther a sunat ca să vadă cum mă simt. Da, tocmai am intrat pe ușă, continuă Jack după o scurtă pauză. Am scos-o pe Millie la masa de prânz.

Altă pauză.

— Am să-i spun lui Grace că ai sunat. Oh, desigur, ți-o dau imediat.

Nu mă arăt surprinsă când Jack îmi întinde receptorul, însă realitatea este că sunt, deoarece în mod normal el spune tuturor că sunt indisponibilă. Dar presupun că întrucât i-a spus lui Esther că tocmai am intrat pe ușă, nu prea putea să spună că sunt la duș sau că dorm.

— Bună, Esther, spun cu prudență.

— Știu că tocmai ai venit, așa că nu te țin mult, dar voiam să văd cum te simți, după seara trecută, știi tu.

— Sunt bine, mulțumesc. Mult mai bine.

— Înainte de primul copil, sora mea a avut un avort spontan, așa că știu ce impact emoțional poate să aibă, continuă ea.

— Chiar și așa, aș vrea să nu vă fi indispus pe toți cu dezamăgirea mea, spun, conștientă de faptul că Jack ascultă ce zic. Doar că mi-a fost greu să aud despre sarcina lui Diane.

— Sigur că trebuie să-ți fi fost greu, se înduioșează Esther. Și sper că știi că dacă vei simți vreodată nevoia să stai de vorbă cu cineva, sunt aici.

— Mulțumesc, spun. Ești foarte amabilă.

— Și ce face Millie? întrebă ea, vizibil dornică să mai cimenteze un pic prietenia noastră.

Veșnic atentă în fața firii ei iscoditoare, sunt pe cale să închei conversația cu „Era bine, mulțumesc că ai sunat, din păcate trebuie să închid, Jack așteaptă să-i pun cina”, când mă hotărâsc să continui discuția, așa cum aș face dacă aș duce o viață normală.

— E foarte emoționată, spun zâmbind. Janice, îngrijitoarea ei, o aduce la prânz de azi în două săptămâni, așa că în sfârșit o să vadă casa. Asta va fi duminică, iar luni va împlini optsprezece ani, așa că-i vom pregăti o mică aniversare.

— Ce frumos! se entuziasmează Esther. Sper să mă lăsați să-i aduc o felicitare.

Sunt pe cale să-i spun că am prefera ca de data asta să fim doar noi patru și că va fi bine venită să o cunoască pe Millie după ce se mută la noi, dar atunci îmi trece prin minte că ea nu va ajunge niciodată să o cunoască pe Millie. Dacă totul merge cum vrea Jack, ea nu va putea fi văzută, căci cum ar lăsa Jack pe cineva s-o vadă, dacă intenționează s-o țină prizonieră? Iar când el nu va mai putea să-i amăgească pe cei care întreabă unde e Millie spunându-le că e bolnavă, va spune că nu a mers, că era prea dependentă de regimul special ca să se poată adapta la viața cu noi și, drept urmare, s-a mutat la un azil nou, minunat, în celălalt capăt al țării. Lumea va trebui s-o uite repede pe Millie – cu cât vor fi mai mulți cei care fac cunoștință cu Millie, cu atât va fi mai greu să fie ținută ascunsă. Dar trebuie să am grijă.

— Ești foarte amabilă, spun, prefăcându-mă că ezit. Și ai dreptate, Millie chiar ar trebui să aibă o petrecere cum se cuvine la o zi atât de importantă. Știu că i-ar plăcea tare mult să-i cunoască pe copiii tăi.

— Doamne, n-am vrut nicicum să sugerez că ar trebui să dai o petrecere pentru Millie sau că ar trebui să-i inviți și pe Sebastian și Aisling! exclamă Esther, părând stânjenită. Voiam doar să spun că aș trece și eu în fugă cu o felicitare.

— De ce nu? Diane și Adam și-au dorit mereu s-o cunoască pe Millie.

— Sincer, Grace, nu cred că vreunul dintre noi ar vrea să deranjeze.

Esther pare mai derutată ca niciodată.

— Ba deloc. E o idee foarte bună. La trei, să zicem? Asta ne va permite lui Jack și mie să luăm mai întâi prânzul cu Millie și Janice.

— Păi, dacă ești sigură, spune cu îndoială Esther.

— Da, pentru Millie va fi minunat, spun, dând din cap.

— Atunci, ne vedem pe nouă.

— Aștept cu nerăbdare. La revedere, Esther, îți mulțumesc de telefon.

Pun receptorul în furcă, oțelindu-mă.

— Ce dracu' a fost asta? explodează Jack. Chiar ai invitat-o pe Esther la un fel de petrecere de ziua lui Millie?

— Nu, Jack, Esther a hotărât că trebuie să dăm o petrecere așa cum trebuie pentru Millie și apoi s-a invitat împreună cu copiii. Știi cum e ea – aproape că mi-a ordonat să-i invit și pe Diane cu Adam.

— De ce n-ai refuzat?

— Pentru că nu-mi este ușor să joc acel gen de rol. M-am obișnuit prea tare să fiu perfectă, să spun ceea ce trebuie, așa cum ți-ai dorit tu să fac. Dar, dacă vrei să nu mai vină, te rog să le spui. Poate că și prietenii noștri s-au obișnuit cu gândul că n-au s-o cunoască niciodată pe Millie. Nu spuneau Moira și Giles că abia așteaptă să o vadă? Ce scuză ai să le oferi, Jack?

— M-am gândit să le spun că părinții ei și-au dat seama că le este tare dor de frumoasa lor fiică și că Millie a plecat să locuiască la ei, în Noua Zeelandă, spune el.

Îngrozită tocmai de această intenție a lui, sunt hotărâtă să merg înainte cu petrecerea pentru Millie.

— Și dacă părinții mei se hotărăsc să vină de Crăciun? Întreb. Ce ai să faci dacă te pomenesci cu ei aici, așteptându-se să o vadă pe Millie?

— Mă îndoiesc foarte tare că vor veni și, oricum, poate că până atunci ea va ceda și va muri. Totuși, sper să nu fie așa – după tot efortul pe care l-am depus, ar fi extrem de supărător să reziste doar câteva luni.

Mă întorc brusc într-o parte ca să nu vadă că m-am albit la față. Inima îmi este plină de o furie criminală și doar asta mă ține în picioare. Strâng pumnii și, observând, el râde.

— Ți-ar plăcea tare mult să mă omori, nu-i așa?

— În cele din urmă, da. Dar mai întâi aș vrea să suferi, îi spun, neputându-mă abține.

— Din păcate, nu prea ai ocazia, spune el, părănd amuzant.

Știu că trebuie să rămân concentrată, să nu uit că șansele ca Millie să devină pentru prietenii noștri o persoană în carne și oase și nu doar cineva cunoscut din auzite se scurg repede. Știu și că, dacă Jack bănuiește că vreau

cu tot dinadinsul ca petrecerea să aibă loc, o va suna pe Esther și-i va spune că preferăm să sărbătorim în familie.

— Contramandeză petrecerea și gata, Jack, spun, gata să plâng. N-aș putea să rezist până la capăt și să mă prefac că totul e bine.

— Atunci asta-i pedeapsa perfectă că ai invitat-o pe Janice.

— Te rog, Jack, nu, insist eu.

— Îmi place tare mult când te milogești, mai ales că asta are efectul contrar. Acum, sus în camera ta – eu am o petrecere de pregătit. Poate că, în definitiv, nu-i o idee așa de rea – cel puțin, după ce oamenii o vor cunoaște pe Millie, vor fi și mai impresionați de generozitatea mea.

Cu umerii încovoiați și târându-mi picioarele, urc scările în fața lui, sperând că ofer imaginea perfectă a deprimării. În dressing, îmi scot încet hainele, în timp ce caut o cale de a-i abate atenția ca să pot scoate pastilele din pantof și să le ascund apoi asupra mea.

— Așadar, le-ai spus vecinilor că pe lângă o soție maniaco-depresivă ai și o cumnată cu retard mintal? întreb eu, scoțându-mi pantofii și începând să mă dezbrac.

— De ce să le fi spus? Ei n-o vor cunoaște niciodată pe Millie.

Îmi agăț rochia la loc în șifonier și îmi iau de pe raft pijama.

— Dar o vor vedea în grădină, la petrecere.

— De la ei din casă nu se vede în grădina noastră, îmi atrage el atenția.

Iau cutia de pantofi.

— Ba se vede dacă se uită pe fereastra de la primul etaj.

— Care fereastră?

— Cea care dă în grădină, spun, arătând cu capul fereastra. Cea de acolo.

Când el întoarce capul, mă aplec, pun cutia de pantofi pe podea și iau pantofii.

El își lungește gâtul.

— N-au cum să vadă, spune el, în timp ce scot cu greu șervețelul din pantof. E prea departe.

Ascund șervețelul în betelia pantalonilor de pijama, pun pantofii în cutie și mă ridic.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, spun, așezând cutia la loc în șifonier.

Mă îndrept spre ușă, rugându-mă să nu-mi alunece șervețelul din ascunzătoare și pastilele să nu se răspândească pe toată podeaua. Jack mă urmează și eu deschid ușa camerei mele și intru, așteptându-mă să mă tragă înapoi și să mă întrebe ce am îndesat la brâu. Când el închide ușa după mine, nu îndrăznesc să cred că am reușit. Când aud cheia răsucindu-se în broască, mă simt atât de ușurată încât mi se înmoaie picioarele și mă așez pe podea, tremurând din tot corpul. Dar pentru că întotdeauna există posibilitatea ca

Jack doar să mă lase să cred că am scăpat, mă ridic în picioare și strecur servețelul sub saltea. Apoi mă așez pe pat și încerc să asimilez faptul că în ultimele cincisprezece minute am realizat mai multe decât în ultimele cincisprezece luni, recunoscând că asta i se datora lui Millie. Nu sunt șocată că ea se aștepta să-l omor pe Jack, pentru că în romanele polițiste pe care le ascultă omorul e un lucru obișnuit și ea nu are idee ce înseamnă să ucizi în realitate pe cineva. În mintea ei, unde linia dintre realitate și ficțiune se confundă, omorul este doar soluția unei probleme.

TRECUT

Prima dată mi-a fost rușine cum m-am agățat de Jack, când în cele din urmă mi-a dat drumul de la subsol. Fusese o noapte lungă, cumplită, iar gândul că și eu am contribuit la acest coșmar o făcuse și mai îngrozitoare. Până atunci, nu știusese cu adevărat ce intenții avea cu Millie. Știam că planul lui implica frica, dar fusesem încrezătoare c-o voi putea apăra de ce era mai rău, că ea va putea alerga la mine, că voi fi tot timpul cu ea. Cu toate că Jack îmi spusese că voia pe cineva pe care să-l poată ascunde, nu-mi trecuse niciodată prin cap că avea de gând să o țină pe Millie încuiată într-o cameră îngrozitoare de la subsol ca să-i poată alimenta frica oricând voia. Pe lângă faptul că știam cât era de rău, teama c-o să mă lase să mor acolo de deshidratare, cum o lăsase pe Molly, că s-ar putea să nu ies la timp ca s-o salvez pe Millie, m-a dărâmat – de asta atunci când, în cele din urmă, în dimineața următoare, a descuiat ușa, am fost aproape incoerentă de recunoștință, promițând că am să fac orice, numai să nu mă mai ducă jos.

El m-a crezut pe cuvânt și a transformat asta într-un joc. A început să-mi dea sarcini pe care știa că n-am să le pot îndeplini, astfel încât să aibă un pretext pentru a mă închide la subsol. Înainte să-l lovesc cu sticla, Jack mă lăsa să aleg meniul pentru cinele la care aveam invitați, iar eu alegeam feluri de mâncare pe care le mai gătisem de multe ori. De atunci înainte, el îmi impunea meniul și avea grijă să aleagă feluri cât mai complicate. Dacă masa nu era perfectă – carnea cam prea tare sau peștele gătit puțin mai mult – după ce plecau invitații, mă ducea în cameră și mă încuia acolo peste noapte. Eram o bucătăreasă bunicică, dar sub o astfel de presiune făceam greșeli prostești, în așa măsură încât cina la care fuseseră invitați Esther și Rufus a fost prima dată după cinci luni când totul a mers ca pe roate.

Chiar și atunci când ne duceam la cină la prieteni, dacă spuneam sau făceam ceva ce-l nemulțumea pe Jack – odată n-am putut să termin desertul – eram dusă la subsol de-ndată ce ajungeam acasă. Conștientă că frica mea avea un efect îmbătător asupra lui, încercam să rămân calmă, dar, dacă reușeam, el stătea de cealaltă parte a ușii și, cu glasul răgușit de excitare, îmi spunea să mi-o închipui pe Millie acolo înăuntru, până când îl imploram să înceteze.

PREZENT

Este ziua petrecerii lui Millie. Tocmai când încep să cred că Jack n-o să mai vină să-mi dea drumul în camera de alături ca să mă pot pregăti, îl aud urcând scările.

— Se apropie petrecerea! spune el, deschizând larg ușa.

E atât de entuziasmat încât mă-ntreb ce as are în mânecă. Dar nu-mi permit să-mi fac griji pentru asta. Deși sunt mulțumită de progresul pe care l-am făcut în ultimele două săptămâni, e important ca astăzi, mai ales astăzi, să-mi păstrez calmul.

Intru în fostul meu dormitor și deschid șifonierul, sperând că, în cinstea zilei lui Millie, Jack îmi va alege o ținută drăguță. Rochia pe care mi-o alege îmi era deja cam mare, așa că, atunci când mi-o pun, scoate în evidență ce slabă sunt acum. Îl văd pe Jack încruntându-se, dar, cum nu-mi spune s-o schimb, bănuiesc că-l îngrijorează aspectul meu general. Când mă uit în oglindă, văd că sunt trasă la față, ceea ce-mi face ochii să pară enormi.

Mă fardez puțin și, când sunt gata, îl urmez pe Jack la parter. El a pregătit prânzul pe care urmează să-l luăm cu Millie și Janice, iar mâncarea pentru petrecerea de după-amiază a comandat-o unei firme de catering, în loc să mă lase pe mine s-o pregătesc, cum voiam eu. Totul arăta perfect. Se uită la ceas și intrăm în hol. Tastează un cod pe aparatul de pe perete și porțile din față se deschid. După câteva minute auzim o mașină apropiindu-se. Jack se duce la ușa din față și o deschide exact când Janice oprește mașina.

Janice și Millie coboară din mașină. Îmbrăcată cu o rochie roz drăguță și având în păr o panglică asortată, Millie aleargă spre mine, în timp ce Janice vine mai agale, uitându-se atentă în jur.

— Arăți minunat, Millie! îi spun, îmbrățișându-o.

— Iubește casă, Grace! strigă ea, cu ochii scânteietori. E frumoasă!

— Categoric, spune Janice cu admirație, venind în spatele lui Millie.

Dă mâna cu Jack, apoi cu mine.

Millie se întoarce spre Jack.

— Casă frumoasă.

El se înclină grațios.

— Mă bucur tare mult că-ți place. Haide să intrăm să ți-o arăt. Dar poate că mai întâi vreți să beți ceva. M-am gândit să bem pe terasă, dacă nu cumva considerați că e prea frig.

— Va fi minunat pe terasă, spune Janice. Ar trebui să profităm cât mai mult de această vreme superbă, mai ales că n-o să țină mult.

Trecem prin hol, intrăm în bucătărie și de acolo ieșim pe terasă, unde ne așteaptă doze cu băuturi și suc de fructe la gheață. Paharele sunt deja pe masă; s-a exclus posibilitatea ca Jack să se întoarcă înăuntru să le ia, lăsându-mă singură cu Janice și Millie.

Ne bem băuturile și conversăm politicos. Millie nu poate să stea locului multă vreme; e mult prea emoționată și pleacă să exploreze grădina. O ajungem din urmă în timp ce îi arătăm lui Janice proprietatea.

— Ai vrea să-ți vezi camera, Millie? întrebă Jack.

Ea clatină din cap entuziasmată.

— Da, te rog, Jack.

— Sper c-o să-ți placă.

— Eu place galben, spune ea fericită.

Urcăm toți patru la etaj și Jack deschide ușa dormitorului mare unde doarme el și unde, de data asta, lucruri pe care nu le-am văzut, dar care lasă de înțeles că-mi aparțin mie – o cămașă de noapte din mătase, flacoane cu parfum și câteva reviste – dau impresia că și eu dorm acolo. Când Millie clatină din cap și-i spune că acesta nu e dormitorul ei, el îi arată una dintre camerele de oaspeți, care este decorată în albastru și alb.

— Ce părere ai? întrebă el.

Ea ezită.

— Drăguță, dar nu galbenă.

El trece mai departe, la fosta mea cameră.

— Dar asta?

Millie clatină din cap.

— Nu place verde.

Jack zâmbește.

— Atunci, bine că nu e camera ta.

Intră și Janice în joc.

— Poate e cea de acolo, spune ea, arătând ușa următoare.

Millie aleargă și o deschide, dând de o baie.

— Ce-ar fi să încerci ușa aia? sugerează Jack, arătând ușa debaralei în care locuiesc eu.

Ea o deschide, în timp ce Jack spune:

— E oribilă.

Millie se încruntă, uitându-se înăuntru.

— Nu place.

— E oribilă, nu-i așa? spun și eu.

— Nu te speria, Millie, doar te necăjesc, spunând Jack, râzând. Mai e o ușă pe care n-ai încercat-o, vizavi de dormitorul mare. Ce-ar fi să arunci o privire și acolo?

Ea o ia la fugă înapoi pe palier, deschide ușa și scoate un chițait de încântare. Când o prindem din urmă, o găsim sărind pe pat, cu rochia roz umflată în jurul ei, și e atât de fericită încât îmi dau lacrimile. Le înghit, amintindu-mi de toate câte sunt în joc.

— Cred că-i place, spune Jack întorcându-se spre Janice.

— Cum să nu-i placă? E superbă!

El reușește s-o convingă pe Millie să iasă din cameră doar cu promisiunea prânzului. Coborâm la parter și, în drum spre sufragerie, unde urmează să mâncăm, Jack le arată lui Janice și Millie restul casei.

— Ce e aici? Întrebă Millie, încercând ușa de la subsol. De ce încuiată?

— Duce la subsol, îi spune Jack.

— Ce subsolul?

— Unde-mi place să țin lucruri, spune el.

— Pot să văd?

— Nu acum... Dar când ai să vii să locuiești la noi, am să-ți arăt cu cea mai mare plăcere.

Mi-e greu să merg înainte, dar cum Jack ține ferm mâna pe spatele meu, nu prea am de ales. Prânzul constă din carne rece și salate și, în timp ce bem cafeaua, Millie întreabă dacă poate să exploreze iar grădina, așa că ne ducem ceștile pe terasă.

— Cred că ești de acord cu căminul pe care noi i l-am asigurat lui Millie, spune Jack, invitându-ne să ne așezăm pe scaunele trase de el.

— Categorie, spune Janice, dând din cap. Înțeleg de ce ați dorit ca totul să fie gata până să vadă Millie casa. Este cu adevărat minunată. Trebuie să fi fost dificil.

— Mă rog, n-a fost tocmai ușor să trăim tot timpul cu constructorii în casă, dar a meritat, nu-i așa, iubito?

— Da, îl aprob eu. Unde ținem petrecerea lui Millie, afară sau în casă?

— Mă gândisem s-o ținem în sufragerie, dar, cu o așa vreme frumoasă, am putea s-o ținem aici pe terasă. Așa Millie și ceilalți copii se pot juca în grădină.

— Nu știam că ați mai invitat pe cineva! exclamă Janice.

— Am vrut ca pentru Millie să fie o sărbătoare adevărată și ne-am gândit că e important să-i cunoască pe prietenii noștri, explică Jack. Și cu toate că ceilalți copii sunt mai mici decât ea, sper s-o trateze ca pe o soră mai mare.

Se uită la ceas.

— I-am invitat la trei, așa că vrei să stai cu ochii pe Millie, cât pregătim noi totul?

Janice dă din cap.

— Mă duc s-o pun să se aranjeze puțin.

— Înainte să pleci, am ceva pentru ea.

Jack o cheamă pe Millie din fundul grădinii.

— Millie, dacă te duci în camera de zi, ai să găsești după un scaun o cutie mare. Crezi c-ai putea să mi-o aduci?

Ea dispare în casă și încerc să nu-mi fac griji privitor la cadou, spunându-mi că n-ar face o prostie în fața lui Janice. Totuși, răsuflet ușurată când Millie deschide cutia și scoate o rochie galbenă, din satin, lungă și cu un cordon lat.

— E minunată, Jack! spun, urându-mi recunoștința din glas, și, când Millie îmi ia cu brațele pe după gât, simt aceeași undă de regret care mă străbate ori de câte ori mă gândesc cum ar fi putut să fie.

— Mă bucur că-ți place.

Janice se uită mirată la mine.

— Nu tu l-ai ajutat să o aleagă?

— Nu, Jack s-a ocupat în exclusivitate de petrecerea lui Millie. Dar, după cum vezi, s-a descurcat perfect singur.

— Ce-ar fi s-o duci pe Millie în camera ei ca să-și pună rochia cea nouă? propune Jack. Hai, Millie, du-te cu Janice.

Când ele pleacă, el se întoarce spre mine.

— Ar face bine să se bucure de asta cât mai poate – oricum, nu cred că o să-i placă prea mult adevărata ei cameră, nu-i așa? Gata, e timpul să pregătim masa.

Întinde la maximum masa de lemn extensibilă, ca să aibă loc toată lumea – nouă adulți și cinci copii. În timp ce ne mișcăm între bucătărie și terasă, aducând farfuri și pahare, încerc ca lucrurile spuse de Jack despre camera lui Millie să nu-mi abată atenția de la ce am de făcut în după-amiaza asta.

— Ce părere ai? întreabă Jack, uitându-se la masa încărcată cu mâncare.

— E minunat, spun, admirând bannerul și baloanele înșirate de el pe terasă. Lui Millie îi va plăcea la nebunie.

Ca la un semn, Millie apare alături de Janice, radioasă în rochia ei cea nouă și c-o panglică în păr.

— Ce domnișoară frumoasă! exclamă Jack, făcând-o pe Millie să roșească de plăcere.

Mă uit neliniștită la ea, sperând să nu se lase înșelată de Jack.

— Mulțumesc, Jack.

Se uită în jur cu uimire.

— Asta frumos! șoptește ea.

— Arăți minunat, Millie, spun, ducându-mă la ea.

Ea mă cuprinde cu brațele de gât.

— Eu nu uit că om rău, îmi șoptește ea la ureche.

— Ai dreptate, Millie, Jack e un om foarte cumsecade, spun eu râzând, știind că Jack a văzut șoapta.

Ea dă din cap, aprobând.

— Jack drăguț.

Se aude soneria.

— Începe petrecere! spune ea încântată.

Jack mă ia de mână într-un gest care numai afectuos nu e și mergem să deschidem ușa, lăsându-le pe Millie și Janice pe terasă. Îi conducem pe Esther, Rufus și cei doi copii ai lor prin bucătărie și facem prezentările de rigoare. Tocmai îi spun lui Millie că arată foarte bine când sosesc și Moira cu Giles, urmași la scurt timp de Diane, Adam și copiii lor.

— Am auzit că sunteți aici, așa că n-am mai sunat la ușă, explică Diane, sărutându-mă.

Jack are atâția oameni de întâmpinat și atâtea prezentări de făcut încât n-are încotro, trebuie să-și ia ochii de la mine și-mi trece prin minte că am destul timp să-i șoptesc lui Diane la ureche „Ajută-mă, Jack e maniac”. Dar chiar și cu tonul meu imperativ, ea tot ar crede că glumesc, sau că mă refer la cheltuiala evidentă pe care a făcut-o Jack pentru a-i oferi lui Millie o petrecere perfectă. Mă ia cu el în bucătărie să aducem șampanie pentru adulți și băuturi colorate pentru copii și, când mă așez la masă, mă strânge de mână pentru a mă avertiza că ascultă tot ce spun.

Millie începe să-și deschidă cadourile. N-am idee ce i-am cumpărat noi lui Millie, deoarece n-am îndrăznit să întreb, ca nu cumva să tulbur calmul relativ pe care am reușit să-l dobândesc în ultimele două săptămâni. Ca de obicei, Jack s-a întrecut pe sine, cumpărându-i un medalion frumos de argint, pe care este gravat un „M”.

— Drăguț! spune Millie zâmbind radios și arătându-l tuturor.

— De fapt, e de la mine, pentru că Grace are cadoul ei special pentru tine, spune Jack.

Millie se uită întrebătoare la mine și-i zâmbesc, sperând că a ales ceva frumos.

— Ți-a făcut niște tablouri minunate pentru noua ta cameră, nu-i așa, iubito?

Simt că mă albesc la față și mă țin strâns de marginea mesei.

Millie bate din palme emoționată.

— Pot să văd?

— Nu încă, spune Jack, scuzându-se. Dar, până când te muți, le vom atârna în camera ta, promit.

— Ce fel de tablouri sunt? Întreabă Rufus.

— Portrete, îi spune Jack. Și încă foarte realiste – Grace se pricepe de minune la detalii.

— Te simți bine, Grace? mă întreabă Esther, uitându-se îngrijorată la mine.

— Căldura, reușesc eu să spun. Nu sunt obișnuită cu ea.

Jack îmi întinde un pahar cu apă.

— Ia o gură, iubito, spune el cu solitudinea. O să te simți mai bine.

Conștientă că Millie se uită neliniștită la mine, mă conformez.

— Acum e mai bine, îi spun. Deschide-ți și celelalte cadouri și pe urmă poți să te joci.

Moira și Giles i-au adus o brățară de argint, iar Diane și Adam o casetă din argint pentru bijuterii, dar abia dacă le văd, pentru că mi-e foarte greu să-mi păstrez calmul. Simt că Esther se uită curioasă la mine, dar, pentru prima dată, nu-mi pasă c-a văzut că sunt tulburată.

— Nu-i dai lui Millie cadoul nostru, Esther? întreabă Rufus.

— Ba cum să nu, spune Esther și-i întinde lui Millie un cadou ambalat frumos.

Millie îl deschide și găsește o cutie mare din catifea roșie, al cărei capac este decorat frumos cu paiete și mărgelile de sticlă. Este exact genul de lucru pe care-l adoră Millie și, în timp ce ea icnește de încântare, reușesc să-mi domin emoțiile și-i zâmbesc recunoscătoare lui Esther.

— E ca să păstrezi lucruri în ea, îi spune Esther. Am cumpărat-o să fie în ton cu noua ta cameră.

Millie îi zâmbește luminos.

— E galbenă, spune ea cu mândrie. Camera mea e galbenă.

Esther pare nedumerită.

— E roșie, nu-i așa?

Millie clatină din cap.

— Galbenă. Ea culoarea mea preferată.

— Culoarea ta preferată e roșu, parcă.

— Galben.

Esther se întoarce spre Jack.

— N-ai spus că-i decorezi camera lui Millie în roșu pentru că e culoarea ei preferată?

— Nu, nu cred.

— Ba da, Jack, așa ai spus, confirmă Diane. Sau, cel puțin, asta ne-ai spus atunci când am luat prânzul în oraș și tu ai venit neinvitat.

— În fine, îmi pare foarte rău, dacă așa am spus. Probabil că mă gândeam la altceva.

— Dar n-ai spus-o numai atunci, insistă Esther. Când ați venit la noi la cină, ai spus că abia aștepți ca Millie să-și vadă camera ei roșie.

Esther se uită la mine.

— N-a spus așa, Grace?

— Din păcate, nu mai țin minte, îngân eu.

— Chiar contează? spune Jack și arată cu capul spre Millie care e ocupată să-și pună în cutie celelalte cadouri. Uite ce mult îi place.

— Dar e ciudat că ai făcut aceeași greșeală de două ori, spune Esther, sincer nedumerită.

— Nu mi-am dat seama.

— Mă rog, aș putea s-o iau înapoi și s-o schimb cu una galbenă, spune ea cu îndoială.

— Te rog să n-o faci, îi spun eu. Jack are dreptate, Millie o adoră.

În următoarele zece minute o văd urmărindu-l pe Jack și mă bucur că, în eforturile lui de a mă face să-mi pierd controlul, și-a supraapreciat forțele – nu că altcineva în afară de Esther ar fi observat. La un moment dat, ea își ia ochii de la Jack și se uită încruntată la cutia roșie. Brusc, își îndreaptă atenția spre mine.

— Sper că nu te superi că întreb, Grace, dar sigur te simți bine? Ești foarte palidă.

— N-am nimic, o asigur eu.

— Și eu am observat, spune Diane. Și ai slăbit – ai ținut cură de slăbire, nu-i așa?

— Nu, doar că nu prea am poftă de mâncare.

— Poate ar trebui să te duci la medicul tău.

— Mă voi duce, promit eu.

— Iar tu chiar trebuie să ai multă grijă de ea, Jack, spune Esther, cântărindu-l din ochi.

— Așa o să fac.

Cu un zâmbet, Jack își strecoară mâna în buzunarul interior de la sacou și scoate un plic.

— Nu văd de ce numai Millie trebuie să primească un cadou azi.

— Adam, te rog să iei notă, mârâie Diane.

— Poftim, iubito, spune Jack și-mi întinde plicul. Deschide-l.

Mă conformez și mă pomenesc uitându-mă la două bilete de avion.

— Haide, Grace, nu ne ține în suspans, mă imploră Diane. Unde te duce Jack?

— Thailanda, spun încet, oribil de conștientă că, dacă plecăm, tot ce am reușit să construiesc de când mi-a dat Millie pastilele a fost în zadar.

— Ce fată norocoasă! spune Moira, zâmbindu-mi.

— Cred că vrei să spui ceva, Grace, mă îndeamnă Esther.

Ridic repede capul.

— E un mare șoc. Adică, e un gest minunat, Jack, dar chiar avem timp să plecăm?

— Ai spus că vrei o ultimă vacanță în Thailanda înainte de a veni Millie să locuiască la noi, îmi amintește el, dând de înțeles c-aș considera-o pe Millie un fel de povară.

— Dar ai spus că nu putem pleca - n-ai spus tu că a apărut cazul Tomasin?

— Da, dar mă străduiesc să se termine totul până atunci.

— Când plecați? întrebă Giles.

— Am rezervat bilete pentru cinci iunie.

Adam se uită mirat la el.

— Se va termina cazul Tomasin atât de repede?

— Sper - săptămâna viitoare se judecă.

— Chiar și așa. Adică, de data asta nu e foarte clar, nu-i așa? Din ce spun ziarele, soțul ei e curat ca lacrima.

Jack ridică din sprâncene.

— Să nu-mi spui că tu crezi ce citești în ziare.

— Nu, dar teoria că este o înscenare și că ea își acuză soțul pe nedrept fiindcă are un amant este interesantă.

— Este o născocire.

— Așadar, ești sigur de victorie?

— Absolut - n-am pierdut niciodată un caz și n-am de gând să încep acum.

Adam se întoarce spre mine.

— Tu ce părere ai, Grace? Trebuie să fi citit ziarele.

— Eu? Eu cred că soțul este al naibii de vinovat, spun, întrebându-mă ce ar spune ei dacă ar ști că habar nu am despre ce discută.

— Scuze, dar nu mi-l imaginez bătându-și nevasta, spune Diane. Nu pare genul.

— Jack mi-a spus că tocmai ăștia sunt cei mai răi.

Esther se uită la mine.

— Trebuie să fie interesant să ai un soț care se ocupă de cazuri atât de cunoscute, spune ea, susținându-mi privirea.

— De fapt, Jack vorbește rareori despre munca lui când vine acasă și, mai ales, despre detaliile cazurilor lui, din motive de confidențialitate – sunt sigură că și la tine e la fel, Diane.

Mă întorc spre Jack, prefăcându-mă neliniștită.

— Dar să revenim la vacanța noastră – n-ar fi mai bine să o amânăm până vine Millie să locuiască la noi?

— De ce?

— Păi, există riscul să nu se termine la timp cazul tău.

— Se va termina.

— Dar dacă nu se termină?

— Atunci ai să te duci tu înainte și am să vin și eu după aceea.

Îl privesc lung.

— Nu contramandăm vacanța, Grace. Așa cum a subliniat toată lumea, ai nevoie de odihnă.

— Chiar m-ai lăsa să plec înainte fără tine? spun, știind că el n-ar permite niciodată așa ceva.

— Desigur.

Ester se uită la el aprobator.

— Ești foarte generos, Jack.

— Deloc. Adică, de ce aș priva-o pe frumoasa mea soție de o vacanță doar pentru că eu nu pot să merg?

— Aș fi mai mult decât fericită să-i țin companie până sosești tu, se oferă Diane.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am să fac tot posibilul să merg, îi spune Jack, ridicându-se în picioare. Grace, am nevoie de ajutorul tău la bucătărie, iubito.

Îl urmez, uluită de cât de rău pare să meargă totul.

— Nu pari foarte dornică să mergi în Thailanda, spune el, întinzându-mi lumânările ca să le înfig în tort. Totuși, tu ai fost cea care a propus asta.

— Doar că nu pare o idee prea bună acum când urmează să se judece cazul tău.

— Deci crezi c-ar fi mai bine s-o contramandez?

— Categoric, spun, simțindu-mă ușurată.

— Atunci crezi că Millie va putea să se mute mai devreme la noi, săptămâna viitoare, de exemplu? De fapt, ar putea să rămână chiar de azi, iar în timpul săptămânii, în timp ce ea se instalează în minunata ei cameră roșie, eu o să mă duc să-i strâng lucrurile. Ce zici, Grace? Să mă duc să propun asta? Sau luna viitoare plecăm în Thailanda?

— Plecăm în Thailanda luna viitoare, spun eu.

— Mă gândeam eu c-ai să spui asta. Acum, unde sunt chibriturile?

Mi-e greu să nu cedez în fața disperării pe care o simt în timp ce cânt „La mulți ani” împreună cu ceilalți și aplaud când Millie suflă în lumânări. Mă uit în jur și-i văd pe toți râzând și glumind și nu înțeleg cum viața mea a devenit un infern pe care niciunul dintre cei prezenți nici nu și-l poate imagina. Chiar dacă le-aș cere deodată să fie atenți și le-aș spune că Millie e în mare pericol din cauza lui Jack, că el intenționează s-o țină încuiată într-o cameră îngrozitoare până înnebunește de frică și că în realitate el e un criminal care de un an și trei luni mă ține prizonieră, nimeni nu ar crede asta. Și ce le-ar spune Jack, la rândul lui? Că și-a dat seama că sunt bolnavă psihic numai după ce ne-am căsătorit, că lucrul acesta a devenit evident abia în luna de miere când, în fața unui hol plin de oameni, l-am acuzat că mă ține prizonieră, mai ales c-a trebuit să mă însoțească peste tot de teamă de ce voi spune în public. Chiar dacă Millie mi-ar sări în apărare și l-ar acuza c-a împins-o pe scări, el s-ar arăta stupefiat și ar spune că eu i-am băgat în cap ideea asta. De ce oamenii adunați aici azi ar crede versiunea mea, și nu pe a lui Jack, când ce spune el pare mult mai plauzibil?

Mâncăm tortul și mai bem șampanie. Millie și copiii își reiau jocurile, iar noi ceilalți stăm la taclale. Mi-e greu să mă concentrez, dar când o aud pe Esther spunând că se va bucura când o va vedea pe Millie instalată în frumoasa noastră casă, profit de ocazie ca să transform asta în realitate.

— Ce-ar fi să fixăm acum o dată? spun și mă întorc spre ceilalți. Și poate i-am putea duce pe Millie și pe copii la festivalul de muzică și să mănânce acolo la iarbă verde – par să se-nțeleagă bine. Nu e la începutul lui iulie?

— Ce idee bună! exclamă Diane. Și interesează pe cineva o excursie la grădina zoologică? Eu le-am promis alor mei că-i duc imediat ce se termină școala.

— Lui Millie i-ar plăcea mult, spun, dornică să-i umplu agenda.

Jack intervine.

— Înainte să te lași dusă de val, Grace, mai am o surpriză pentru tine. Mă rog, pentru tine și Millie, de fapt.

Simt că încremenesc.

— Altă surpriză?

— Nu fi atât de îngrijorată, glumește Moira. Cunoscându-l pe Jack, sunt sigură că va fi ceva frumos.

— De fapt, nu voiam încă să-ți spun, dar cum faci toate aranjamentele astea pentru vacanța de vară, cred c-ar trebui să știi că vă duc pe tine și pe Millie în Noua Zeelandă, să vă vedeți părinții.

— Noua Zeelandă! exclamă Diane. Doamne, mereu am vrut să merg în Noua Zeelandă.

— Când? mă bâlbâi eu.

— Păi, mă gândeam să-i lăsăm lui Millie câteva zile să se instaleze și să plecăm pe la mijlocul lui iulie, spune el.

— Dar în august Millie trebuie să înceapă să lucreze la centrul horticol, spun, întrebându-mă ce plan are.

— Sunt sigur că nu se vor supăra dacă începe cu o săptămână sau două mai târziu, mai ales dacă le explicăm de ce.

— Nu crezi că va fi prea mult pentru Millie să meargă în Noua Zeelandă atât de curând după ce se mută la noi? Oare n-ar fi mai bine să așteptăm până la Crăciun?

— Eu cred că va fi entuziasmată, intervine Janice. Visează să meargă de când am avut la ore o temă despre Noua Zeelandă, chiar după ce părinții voștri s-au mutat acolo.

— Dacă m-aș duce în Noua Zeelandă, nu sunt sigură c-aș vrea să mă mai întorc, spune Diane. Trebuie să fie foarte frumos.

— Țsta e unul dintre pericole, desigur, aprobă Jack. Lui Millie ar putea să-i placă atât de mult încât să ceară să rămână acolo permanent, cu părinții ei.

Începe să-mi cadă fisa și-mi dau seama că pregătește ieșirea lui Millie din societate.

— N-ar face niciodată asta, spun cu vehemență. În primul rând, nu m-ar părăsi niciodată.

— Dar dacă te hotărăști să rămâi și tu? întrebă Jack.

Tonul lui e glumeț, dar înțeleg foarte bine că pregătește terenul și pentru ieșirea mea.

— N-aș face-o, spun. N-aș putea niciodată să te părăsesc, Jack, știi asta, nu?

Dar aș putea să te omor, adaug în gând. De fapt, va trebui s-o fac.

TRECUT

Pastilele de sub saltea au dat un nou rost vieții mele. Pentru prima dată după șase luni, să scap de Jack a devenit o posibilitate reală și-i eram recunoscătoare lui Millie că a intervenit și m-a obligat să preiau controlul. După cât s-a străduit să-mi facă rost de pastile, eram hotărâtă să n-o dezamăgesc. Dar trebuia să plănuiesc totul cu grijă. Una dintre problemele mele, nu cea mai mică, era faptul că pastilele erau într-o cantitate necunoscută. Chiar dacă reușeam să i le administrez lui Jack, habar n-aveam cât avea să treacă până vor începe să-și facă efectul sau care va fi acesta. Și de câte pastile era nevoie pentru a-l scoate din joc? Erau atâtea variabile, atâția dacă și dar.

Am început să caut o cale de a le pune în băutura lui Jack. Singura dată când beam un pahar împreună era la cină, cu alți oameni în preajmă, și dacă voiam ca planul meu să funcționeze trebuia să-l fac să ia pastilele aici, în casa asta, în timp ce eram singuri. M-am gândit toată noaptea la fiecare posibilitate în parte, iar dimineața următoare, când mi-a adus mâncarea, aveam deja o idee despre cum puteam să procedez. Dar trebuia să mă apuc imediat de treabă.

Am avut grijă să mă găsească stând abătută pe pat, cu spatele la ușă. Când nu m-am întors să iau tava, cum făceam de obicei, a pus-o lângă mine pe pat și a ieșit fără o vorbă. Mi-a fost greu să știu că mâncarea era acolo, mai ales că nu mai mâncasem din ziua precedentă, când luasem prânzul cu Millie, dar eram hotărâtă să nu mănânc. A doua zi nu mi-a mai adus deloc de mâncare, dar cum tava era tot acolo, iar eu eram și mai flămândă, a fost greu să nu mă las ispășit. Însă ori de câte ori mă gândeam să cedez și să mănânc doar puțin ca să-mi amăgesc foamea, îmi imaginam camera de la subsol și o vedeam pe Millie în ea. Atunci îmi era mai ușor.

În a treia zi, poate conștient că neglijase să-mi dea de mâncare în ziua precedentă, Jack mi-a adus micul dejun. Când a văzut că tava pe care mi-o adusese cu două zile în urmă era neatinsă, s-a uitat curios la mine.

— Nu ți-e foame?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— În cazul acesta, am să-ți duc micul dejun înapoi în bucătărie.

A plecat, luând cu el ambele tăvi și fără mâncare în preajmă mi-a fost mai ușor. Ca să uit de foame, am meditat. Dar pentru că până în weekend tot nu mâncasem, Jack a intrat la bănuieli.

— Nu ești în vreun fel de grevă a foamei, nu-i așa? a spus el în timp ce lua încă o tavă cu mâncare neatinsă și o înlocuia cu alta proaspăt adusă.

Am clătinat din cap apatică.

— Doar că nu mi-e foame, asta-i tot.

— De ce?

Mi-a luat o vreme să răspund.

— Presupun că n-am crezut niciodată cu adevărat că se va ajunge la asta, am recunoscut eu, ciugulind nervoasă cuvertura cu degetele. Am crezut mereu că, în cele din urmă, am să găesc o cale de a o salva pe Millie de tine.

— Lasă-mă să ghicesc – ai crezut că binele va învinge răul sau că va veni un cavaler în armură strălucitoare și vă va scăpa pe tine și pe Millie de soarta voastră.

— Cam așa ceva, am spus, gândită. Dar asta n-o să se-ntâmple, nu-i așa? Millie o să se mute la noi și nu pot să fac nimic în privința asta.

— Dacă te consolează cu ceva, niciodată n-ai putut să faci ceva în privința asta. Însă mă bucur că ai început să accepți inevitabilul. Pe termen lung, asta va face ca totul să fie mai ușor pentru tine.

Am arătat cu capul spre paharul de vin de pe tava pe care tocmai mi-o adusese, încercând să ignor puiul și cartofii care arătau delicios.

— Ai putea să-mi dai un pahar de whisky în loc de vin?

— Whisky?

— Da.

— Nu știam că bei whisky.

— Nici eu nu știam că ești psihopat. Adu-mi un whisky, Jack, am continuat, frecându-mă obosită la ochi. Dacă vrei să știi, beam cu tata.

L-am simțit uitându-se la mine, dar am rămas cu capul plecat, sperând că întruchipam imaginea nefericirii. A ieșit din cameră, încuind ușa în urma lui. Nu aveam cum să știu dacă-mi va aduce whisky-ul pe care îl cerusem, iar mirosul puiului era atât de ispititor, încât am început să număr încet, promițându-mi că dacă nu se întorcea până ajungeam la o sută aveam să mănânc tot. Nu eram nici la cincizeci când i-am auzit pașii pe scări. La șizeci, cheia s-a răsucit în broască și am închis ochii, știind că, dacă nu-mi aducea un whisky, probabil aveam să izbucnesc în lacrimi, pentru că atunci efortul meu de a fi renunțat la mâncare aproape o săptămână era zadarnic.

— Poftim.

Am deschis ochii și m-am uitat la paharul de plastic pe care mi-l întindea.

— Ce e? am întrebat bănuitoare.

— Whisky.

Am dat să-l iau, dar el și-a retras mâna.

— Mai întâi, mănâncă. N-ai să-mi fii de niciun folos dacă ești prea lipsită de vlagă ca să ai grijă de Millie.

Deși vorbele lui m-au înghețat, ele mi-au spus și că eram pe drumul cel bun, pentru că până atunci nu cedase niciodată în fața vreuneia dintre cererile mele, nici chiar atunci când cerusem un prosop mai mare. Dar am presupus că, având în vedere țelul final, nu-și permitea să lase să mi se întâmple ceva, ceea ce însemna că probabilitatea să cedeze în fața cererilor mele, atâta timp cât erau rezonabile, era mai mare. Era o victorie importantă. Deși avusesem de gând să mai rezist puțin înainte de a mânca, mi-am zis că, dacă voiam ca Jack să-mi mai aducă whisky, trebuia să-i fac și eu concesii. Dar voiam să mi-l aducă de îndată ce venea de la muncă, voiam să-l deprind să-mi toarne whisky-ul în același timp când și-l turna pe al lui.

— Am cerut whisky pentru că speram c-o să-mi facă poftă de mâncare, am spus, tot cu brațul întins. Așa că mi-l dai, te rog?

Mă așteptam ca el să refuze, însă, după o scurtă ezitare, mi l-a dat. Am dus paharul la buze cu o poftă simulată. Mirosul mi-a întors stomacul pe dos, dar măcar am știut că eram pe cale să beau whisky și nu altceva. Conștientă că avea privirea ațintită asupra mea, am luat o gură. Nu mai băusem în viața mea whisky și gustul amar a fost un șoc.

— Nu-i pe placul tău? a întrebat el batjocoritor și mi-am dat seama că n-a crezut că-mi place whisky și mi-l dăduse doar ca să afle care era adevăratul motiv pentru care-l cerusem.

— Ai băut vreodată whisky dintr-un pahar de plastic? am întrebat, luând încă o gură. Crede-mă, nu are deloc același gust. Poate data viitoare mi-l aduci într-un pahar de sticlă.

Am dus iar paharul la gură și am dat pe gât tot conținutul.

— Acum mănâncă, a spus el, împingând tava spre mine.

Cu capul învârtindu-mi-se de la whisky, am pus tava pe genunchi. Mâncarea arăta atât de bine încât aș fi fost în stare să golesc farfuria în cincisprezece secunde. Mi-a fost greu să nu îmfulec, dar m-am forțat să mănânc încet, ca și cum nu-mi plăcea deloc ce mâncam. Am mâncat doar jumătate și, când am pus jos cuțitul și furculița, nu știu cine a fost mai dezamăgit, eu sau Jack.

— Nu poți să mai mănânci puțin? a întrebat el încruntat.

— Nu, îmi pare rău, am spus fără entuziasm. Poate mâine.

A plecat, luând tava cu el și, cu toate că tot îmi era foame, gustul victoriei a fost mai dulce decât orice mâncare.

Jack nu era prost. A doua zi, când iar n-am mâncat nimic, s-a hotărât să mă lovească unde știa c-o să mă doară cel mai tare.

— Contramandez vizita noastră de mâine la Millie, a spus el când a luat tava neatinsă. N-are niciun rost să o scoatem la masă dacă tu n-ai de gând să mănânci.

Știusese că exista riscul să nu mă ducă s-o văd pe Millie, dar era un sacrificiu pe care eram dispusă să-l fac.

— În regulă, am spus, dând din umeri.

După privirea mirată pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că se așteptase ca eu să insist, să spun că mă simțeam destul de bine ca să merg, și m-am bucurat că-l prinsesem pe picior greșit.

— Millie o să fie dezamăgită, a oftat el.

— N-ar fi prima dată.

S-a gândit o clipă.

— Åsta nu e un mic șiretlic să mă faci să anulez petrecerea de ziua lui Millie, nu-i așa?

Era o concluzie la care nu mă așteptasem să ajungă și era departe de adevăr, dar m-am întrebat dacă puteam s-o folosesc în favoarea mea.

— De ce aş vrea să faci asta? am întrebat, trăgând de timp.

— Tu să-mi spui.

— Poate ar trebui să-ncerci să te pui măcar o dată în locul meu. Dacă Millie vine aici, o să se îndrăgostească de casa asta. Cum crezi c-am să mă simt eu știind ce i-ai pregătit și că eu nu pot să fac nimic ca să împiedic asta?

— Lasă-mă să ghicesc?

S-a prefăcut că se gândește o clipă.

— Nu bine?

— Da, așa e, Jack, nu bine. De fapt, atât de rău încât aş prefera să mor.

— Åșadar, asta este un fel de grevă a foamei.

— Nu, Jack, bineînțeles că nu e. Știu că Millie o să aibă nevoie de mine, știu că trebuie să-mi păstrez forțele. Dar nu e vina mea că n-am poftă de mâncare. Sunt sigură că, în situația dată, cei mai mulți oameni n-ar putea să mănânce.

Am ridicat glasul cu o octavă.

— Ai idee cum e pentru mine ca zi de zi să nu pot să aleg ce vreau să mănânc și când vreau să mănânc? Ai idee cum e să mă bazez pe tine pentru absolut orice, să trebuiască să aștept două sau trei zile mâncare pentru că ai hotărât că trebuie să fiu pedepsită sau că nu poți fi deranjat să-mi aduci ceva? Nu ești chiar cel mai generos dintre temniceri, Jack!

— Poate nu trebuia să-ncerci de atâtea ori să scapi, s-a răstit el. Dacă n-ai fi încercat, n-aș fi fost nevoit să te încui în camera asta și ai fi putut să duci o viață foarte decentă cu mine.

— Decentă! Când îmi controlezi fiecare mișcare? Nici nu știi ce înseamnă cuvântul asta! Dă-i înainte, Jack, pedepsește-mă. Lipsește-mă de mâncare, să vezi dacă-mi pasă. Dacă nu mănânc iar o săptămână, măcar o să fiu prea slăbită ca duminica viitoare să particip la petrecerea de ziua lui Millie.

— Ai face bine să te apuci iar să mănânci, m-a amenințat el, dându-și seama de adevărul vorbelor mele.

— Altfel ce, Jack? Știi că nu mă poți forța să mănânc. Dar, cum nu e nici în interesul lui Millie, nici în al tău ca eu să mor, ce-ar fi să ne faci amândurora un serviciu și, seara, când îți torni tu un whisky, să-mi torni și mie unul ca să-mi revină puțin pofta de mâncare?

— Aici eu hotărâsc, nu uita, mi-a amintit el.

Totuși, când a fost vorba de mâncare, situația s-a schimbat. Dându-și seama că avea nevoie ca eu să fiu sănătoasă, a început să facă ce-i cerusem. Aveam grijă să nu mănânc niciodată mult, pentru că era important ca el să creadă că-mi pierdusem cu adevărat pofta de mâncare. La fel de important era să mănânc destul ca să merit puținul whisky pe care mi-l aducea când venea de la muncă. Când a venit petrecerea lui Millie, eram încrezătoare că puteam să-mi ating scopul înainte ca Millie să vină să locuiască la noi, peste două luni – atâta timp cât nu se întâmpla nimic care să întrerupă rutina conform căreia Jack îmi aducea whisky în fiecare seară.

PREZENT

Stau în fața casei, cu geamantanul la picioare. Porțile duble sunt închise, dar poarta mică – cea pe care am ieșit – este întredeschisă. Aud mașina lui Esther apropiindu-se și, întorcându-mă cu fața spre casă, fac un mic semn de rămas-bun cu mâna. Ea oprește lângă mine, coboară și deschide portbagajul.

— Puteam să vin până la ușă, să știi, îmi reproșează ea, ajutându-mă să bag geamantanul în mașină.

— M-am gândit să economisim timp. Îți mulțumesc că ai venit să mă iei într-un timp atât de scurt.

— Nicio problemă, spune ea zâmbind. Dar trebuie să ne grăbim dacă vrei să prinzi avionul.

În timp ce ea închide portbagajul, îmi flutur iar mâna spre casă, îi trimit un sărut și închid poarta după mine.

— Aș fi dorit să vină cu mine, spun, neliniștită. Nu-mi place deloc să-l părăsesc când e atât de deprimat.

— E primul caz pe care l-a pierdut, nu-i așa?

— Da – cred că de asta e atât de supărat. Însă el chiar credea că soțul e vinovat, astfel n-ar fi luat cazul. Din păcate, Dena Anderson n-a fost sinceră cu Jack și i-a ascuns anumite lucruri, inclusiv faptul că avea un amant.

— Se pare că el era adevăratul vinovat.

— Nu cunosc toate amănuntele, dar aștept să-mi spună când va veni după mine. E ciudat – înainte călătoream singură în toată lumea, iar acum gândul c-am să stau singură câteva zile în Thailanda mă tulbură. Sunt obișnuită ca Jack să fie mereu cu mine. Nu prea știu ce se așteaptă el să fac în următoarele patru zile.

— Să te odihnești bine, presupun.

— Aș fi preferat să-l aștept, dar el a fost foarte insistent. Și știu foarte bine că nu trebuie să-l contrazic când își pune în cap ceva.

Mă uit la ea.

— Vezi tu, poate fi puțin imperfect uneori.

— Că a insistat ca tu să pleci înainte în vacanță nu înseamnă că este imperfect, îmi amintește ea.

— Nu, presupun că nu. După ce mi-a explicat că nu i-ar prii vacanța dacă la întoarcere ar trebui să pună toate hârtiile la punct, am înțeles mai bine. Chiar are nevoie să se relaxeze în această vacanță, mai ales că probabil e ultima pe care o vom petrece singuri. E normal să prefere să rămână și să

îndosarieze totul pentru arhivă – deși eu înclin să cred că, dacă ar fi câștigat cazul, nu l-ar fi deranjat atât de mult să-și amintească de el la întoarcere, adaug cu tristețe.

— Probabil vrea să-și lingă rănila în secret. Știi cum sunt bărbații.

— Treaba e că sperăm să concepem un copil în Thailanda, acesta fiind încă un motiv pentru care vrea să fie complet relaxat. Ar cam fi timpul, recunosc, roșind puțin.

Ea își ia mâna de pe volan și o strânge pe a mea.

— Sper să vă iasă socotelile.

— Păi, dacă ne ies, vei fi prima care va afla, promit eu. Abia aștept să am un copil cu Jack. A fost foarte dezamăgit la ultimul meu avort spontan. A încercat să fie tare de dragul meu, dar în realitate l-a afectat, mai ales că, imediat după aceea, n-am mai rămas însărcinată. I-am spus că lucrurile astea au nevoie de timp, că mai întâi corpul meu trebuie să se refacă, dar el a început să se-ntrebe dacă vina era a lui și a muncii solicitante, știi tu, stresul și toate celelalte.

— Crezi că va veni în weekend?

— Ca să fiu sinceră, cred c-ar prefera să rămână și să-și pună la punct hârtiile. Însă poți să-l întrebi, deși nu știu dac-ai să poți să dai de el, deoarece în următoarele zile n-are de gând să răspundă la telefon. A trebuit deja să discute cu presa în după-amiaza asta, când a ieșit de la tribunal, și știe că-l vor vâna în următoarele zile. Dar poți să-i lași un mesaj în căsuța vocală – mie așa mi-a spus să fac dacă nu reușesc să dau de el, mai ales din cauza diferenței de fus orar.

— Și marți vine și el în Thailanda?

— Da – mă rog, miercuri dis-de-dimineată. Ia avionul de marți seară – deși a spus că s-ar putea să întârzie o zi sau două. Dar eu cred că glumea – cel puțin așa sper.

— Așadar, ai să fii numai patru zile singură. Doamne, ce n-aș da pentru patru zile de pace! Are nevoie să fie dus marți la aeroport? L-ar putea duce Rufus.

— Nu, e în regulă. S-a oferit și Adam, însă Jack o să ia mașina și o s-o lase la aeroport. Vom avea nevoie de ea la întoarcere – avionul aterizează în jur de șase dimineața și nu e o oră la care să rogi pe cineva să vină să te ia.

Sunt surprinsă de ușurința cu care discutăm în drum spre aeroport. Mă așteptam la un drum mult mai stânjenitor, însă ea pare mulțumită să vorbească despre cele mai obișnuite lucruri. Mă întrebă dacă în weekend se poate duce cu copiii la Millie, s-o scoată, poate, la un ceai și, aducându-mi aminte ce bine s-au înțeleș Millie și Aisling la petrecere, accept recunoscătoare, bucuroasă că Millie avea niște vizitatori în lipsa mea. Mă

roagă s-o anunț pe Janice că duminică vor trece pe acolo, și îi promit c-o voi anunța.

Sosim la aeroport cu cincisprezece minute mai devreme. Mă lasă la Plecări și, înainte să dispară, îmi face veselă cu mâna. Intru în clădirea terminalului, găsesc ghișeul Airways, predau geamantanul și mă-ndrept spre sala de plecare. Apoi mă așez într-un colț și aștept ca avionul meu să fie anunțat.

TRECUT

Până în ziua petrecerii lui Millie, n-am crezut cu adevărat c-o să-l omor pe Jack. Visam destul de des la asta, dar la lumina rece a zilei dădeam înapoi la gândul de a omorî o ființă umană. De asta, probabil, încercarea mea de a-l ameți cu sticla a eșuat – fusesem prea speriată că-l omoram dacă-l loveam mai tare. Mai era și faptul că, dacă-l omoram, aproape sigur aveam să ajung la închisoare și să aștept în arest procesul, ceea ce pentru Millie ar fi fost cumplit. Așa că tot ce voiam era să-l las în stare de inconștiență destul de mult timp ca să reușesc să scap de el. Dar în clipa în care a spus că ne duce pe Millie și pe mine în Noua Zeelandă, mi-am dat seama că, indiferent de consecințe, trebuia să-l omor, pentru că nu avea să fie suficient să plec de la el.

— Deci asta ai de gând să faci, am spus cu amărăciune. Ai să închizi casă, pretinzând că am plecat toți în Noua Zeelandă, apoi o să reapi brusc singur și ai să le spui tuturor că eu și cu Millie ne-am hotărât să rămânem acolo, când, în realitate, vom sta ascunse la subsol.

— Mai mult sau mai puțin, a confirmat el. Doar că va fi prea mare deranjul să închid casa și să mă prefac că nu sunt aici, așa că voi găsi un pretext să vă trimit pe voi înainte în Noua Zeelandă. Apoi voi întârzia atât de mult plecarea încât nu va mai merita să vin și eu pentru că voi veți fi, practic, în drum spre casă. Și apoi, tocmai când sunt pe cale să plec la aeroport să vă iau, voi primi un telefon de la tine. Înlăcrimată, ai să-mi spui că Millie a refuzat să urce în avion și că, împărțită între soțul iubitor și sora nebună, nici tu n-ai mai urcat în avion. Și, cum sunt un soț iubitor, le voi spune tuturor că, știind ce greu îți va fi s-o lași pe Millie acolo, ți-am dat permisiunea să mai rămâi puțin timp – doar că acest puțin timp va deveni mai mult până când, într-o zi tristă, îmi vei spune că nu te mai întorci niciodată. Și pentru că sunt distrus, oamenii nu vor îndrăzni să rostească numele tău în fața mea și, în cele din urmă, vor uita că tu și Millie ați existat vreodată.

— Și părinții mei? Cum le vei explica dispariția noastră?

— Probabil o să-iucid. Acum, du-te sus în camera ta.

M-am întors într-o parte ca să nu vadă cât m-au șocat vorbele lui. Niciodată nu mi se păruse mai presantă găsirea unei căi de ieșire – uciderea lui Jack – și știam că, dacă mă întorceam în camera mea, pierdeam încă un prilej. Era vremea să pun în aplicare următoarea parte a planului meu.

— Pot să mai stau puțin aici? am întrebat.

— Nu.

— De ce?

— Știi foarte bine de ce.

— Când am încercat ultima dată să scap? Uită-te la mine, Jack! Chiar crezi că ești în pericol cu mine? M-am comportat altcumva decât perfect în ultimele șase luni? Crezi sincer că vreau să risc să ajung la subsol?

— E drept că excursiile tale acolo par să fi avut efectul dorit. Cu toate astea, ai să te duci în camera ta.

— Atunci, aș putea să mă mut în altă cameră?

— De ce?

— De ce crezi? Pentru că am nevoie de o schimbare de decor, de asta! M-am săturat să mă uit la aceiași patru pereți zi de zi.

— Bine.

M-am uitat mirată la el.

— Serios?

— Da. Hai, am să te duc la subsol și poți să te uiți la cei patru pereți de acolo. Sau crezi că, la urma urmelor, camera ta nu e atât de rea?

— Cred că, la urma urmelor, camera mea nu e atât de rea, am spus, apatică.

— Păcat. Vezi tu, după părerea mea, camera de la subsol stă goală de mult timp. Să-ți împărtășesc un secret?

S-a aplecat și mi-a șoptit:

— Mi-a fost greu, foarte greu s-o las pe Millie să plece puțin mai înainte, mult mai greu decât credeam c-o să-mi fie. De fapt, mi-a fost atât de greu încât am de gând să propun să se mute la noi imediat ce ne întoarcem din Thailanda. Ce părere ai, Grace? Nu va fi minunat să fim o familie unită și fericită?

Știam că nu doar că trebuie să-l omor pe Jack, ci trebuie să-l omor înainte să plecăm în Thailanda. Deși-mi dădeam seama cu groază că mai aveam puțin timp la dispoziție, faptul că aveam un termen-limită m-a ajutat să mă concentrez. În timp ce urcam scările în fața lui, îmi plănuiam deja următoarea mișcare.

— Când îmi aduci whisky-ul, vrei să rămâi să bei unul cu mine? am întrebat în timp ce mă dezbrăcam.

— De ce aș vrea să fac asta?

— Pentru că m-am săturat să stau închisă douăzeci și patru de ore pe zi fără să am cu cine să vorbesc, am spus cu indiferență. Ai idee cum e? Uneori simt că înnebunesc. De fapt, aș vrea să înnebunesc.

Am ridicat glasul.

— Ce-ai face atunci, Jack? Ce ai să faci dacă înnebunesc?

— Ba n-ai să înnebunești deloc, a răspuns el, împingându-mă în cameră și închizând ușa.

— Aș putea! am strigat după el. Aș putea! Și vreau whisky-ul într-un pahar de sticlă.

Nu știu dacă a făcut-o pentru că-mi refuzase orice altceva îmi cerusem sau pentru că era îngrijorat că voi înnebuni. Dar, indiferent de motiv, după zece minute s-a întors cu două pahare.

— Mulțumesc, am spus, luând o gură. Pot să te-ntreb ceva?

— Spune.

— E vorba de cazul Tomasin. El s-a însurat cu o actriță, nu-i așa? Dena nu mai știu cum. Parcă am citit ceva despre asta pe vremea când aveam voie să citesc ziarele.

— Dena Anderson.

— Deci ea îl acuză c-o bate?

— N-am voie să discut despre cazurile mele.

— Mă rog, azi toată lumea de aici pare să știe despre asta, așa că fie n-ai fost foarte discret, fie e de notorietate publică, am spus. Nu-și dă mare parte din avere unor cauze caritabile?

— Asta nu înseamnă că nu-și bate soția.

— Ce a vrut Adam să spună cu faptul că ea are un amant?

— Adam juca la provocare.

— Deci nu e adevărat ce a spus el.

— Deloc. Un tabloid a inventat toată povestea ca s-o discrediteze.

— De ce ar face asta?

— Pentru că Antony Tomasin este unul dintre acționari. Acum, bea tot – nu plec de aici fără pahar.

După plecarea lui, am scos șervețelul de sub saltea și l-am desfăcut. Am numărat pastilele; erau douăzeci în total. Nu știam dacă asta era de ajuns ca să-l omoare pe Jack, mai ales că trebuia să iau eu mai întâi câteva ca să aflu cât de puternice erau. În al doilea rând, trebuia să văd dacă, după ce le zdrobeam, se dizolvau în lichid. Am intrat în baie, am rupt două bucăți de hârtie igienică din sul și, cu prudență, am pus între ele patru pastile, sperând să fie de ajuns ca să mă facă să-mi pierd cunoștința fără să-mi facă rău. Am pus hârtia pe podea și le-am zdrobit cât am putut de bine cu piciorul. Nu aveam în ce să pun granulele rezultate, așa că am scos capacul de la flaconul cu șampon și am adăugat apă. S-au dizolvat puțin, dar nu suficient și, când le-am băut, m-am gândit că trebuia să găsesc o cale de a măcina restul pastilelor pentru a obține o pulbere mai fină.

La vreo cincisprezece minute după aceea mi s-a făcut somn și am adormit aproape imediat. Am dormit dusă paisprezece ore și, când m-am trezit, eram cam amețită și-mi era incredibil de sete. Cum Jack avea aproape de două ori greutatea mea, m-am gândit că opt pastile ar fi avut cam același efect asupra lui, dar că șaisprezece n-ar fi fost de ajuns ca să-l omoare pe loc. A fost o lovitură grea, deoarece însemna că, odată ce el era inconștient, trebuia să găesc o cale să termin eu totul. Dar deși îl voiam mort, nu știam dacă atunci când chiar ajungeam la asta, aveam să fiu în stare să mă duc în bucătărie, să iau din sertar un cuțit și să i-l înfig în inimă.

M-am hotărât să nu mă gândesc atât de departe și m-am concentrat pe a-l convinge pe Jack să mai stea puțin cu mine când îmi aducea whisky-ul, repetând ce-i spuseseam înainte, că simțeam că înnebunesc neavând cu cine să vorbesc toată ziua. Speram că, în cele din urmă, se va simți destul de confortabil ca să-nceapă să aducă și pentru el un whisky, ca în ziua petrecerii lui Millie, pentru că, dacă n-o făcea, nu aveam cum să-l droghez.

Norocul meu s-a arătat când cazul Tomasin nu s-a dovedit atât de simplu pe cât se aștepta el. La o săptămână de la începerea procesului, în timp ce stăteam pe pat sorbind din whisky-ul pe care mi-l adusesese și-l ascultam plângându-se de numărul de martori pe care îi adusesese Antony Tomasin, i-am spus că nu i-ar strica să bea și el un whisky și s-a dus jos să-și ia unul. De atunci înainte, în fiecare seară aducea două pahare și, când a început să zăbovească mai mult decât înainte, am înțeles că simțea nevoia să vorbească despre ce se-ntâmplase la tribunal în acea zi. Niciodată n-a discutat în amănunt cazul cu mine, dar, din ce-mi spunea, era evident că Antony Tomasin prezenta o apărare solidă, cu un șir de oameni influenți care confirmau sub jurământ caracterul lui bun. Cazul trenea și, cum Jack n-a mai vorbit despre călătoria noastră în Thailanda, am presupus că o contramandase sau cel puțin o amânase.

În seara de dinaintea celei în care ar fi trebuit să plecăm, Jack a venit în camera mea ducând, ca de obicei, două pahare cu whisky.

— Bea, a spus el, întinzându-mi un pahar. Trebuie să faci bagajele.

— Bagajele?

— Da – mâine plecăm în Thailanda.

M-am uitat îngrozită la el.

— Dar cum putem pleca dacă procesul încă nu s-a terminat? m-am bâlbâit eu.

— Se va termina mâine, a spus el posac, învârtind whisky-ul din paharul lui.

— Nu mi-am dat seama că jurații s-au retras să delibereze.

— Au deliberat două zile. Au promis să dea verdictul mâine înainte de prânz.

Uitându-mă bine la el, am observat că era foarte tras la față.

— Ai să câștigi, nu-i așa?

A dat pe gât cea mai mare parte din whisky-ul lui.

— Javra aia proastă m-a mințit.

— Ce vrei să spui?

— A avut un amant.

— Deci, el a fost?

— Nu, a fost soțul ei, a spus el împietrit, fiindcă nu putea să spună mai multe, nici chiar mie.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, nu-i așa?

Și-a terminat paharul.

— Nici nu știi cât mă bucur că plecăm în Thailanda. Dacă n-am reușit să-i conving pe jurați, ăsta va fi primul caz pe care l-am pierdut vreodată și presa va avea o zi plină de evenimente. Parcă văd titlurile – „Îngerul căzut” sau ceva la fel de răsuflat. Gata, ai terminat? E timpul să faci bagajele.

În timp ce scoteam hainele din șifonierul din camera de alături și Jack mă supraveghea, am sperat să nu observe cât de agitată eram. Le-am aruncat în geamantan fără să mă gândesc la ce făceam, preocupată de gândul că, a doua zi, când el se întorcea de la tribunal, eu trebuia să-l omor, cu mult înainte decât plănuisem pentru că mă bazasem prostește pe faptul că vacanța noastră fusese contramandată. Dar și el părea cufundat în gânduri și, dându-mi seama ce mult însemna pentru el câștigarea unui proces, m-am întrebat neliniștită în ce stare de spirit se va întoarce acasă a doua zi. Era posibil ca, dacă pierdea, să insiste să plecăm direct la aeroport ca să scape de presă, chiar dacă avionul nostru pleca seara – ceea ce însemna că nu voi avea timp să-l droghez. I-am amintit lui Dumnezeu de tot răul pe care Jack îl făcuse deja și de cel pe care avea să-l facă. M-am gândit la Molly, la cum o încuiase și o lăsase să moară de deshidratare. M-am gândit la Millie și la soarta pe care el i-o pregătise. M-am gândit la camera de la subsol. Și, deodată, am avut răspunsul la problema mea. Am știut cum puteam să mă asigur că el o să moară. Ideea era perfectă, atât de desăvârșită încât, dacă funcționa, aveam să scap basma curată.

PREZENT

Abia când avionul decolează încep să mă relaxez puțin. Dar știu că, chiar și când voi ajunge în Bangkok, mă voi uita tot timpul peste umăr. Mă îndoiesc că senzația de amenințare mă va părăsi vreodată; nici chiar faptul că Millie este în siguranță la școală nu reușește să-mi domolească temerile că Jack va ajunge cumva la noi. Mă gândisem s-o iau cu mine, voisem să-i spun lui Janice că Jack îi cedase lui Millie locul lui în avion și s-o rog să o aducă la aeroport. Dar e mai bine ca ea să nu fie implicată în ceea ce va urma. O să-mi fie destul de greu să-mi păstrez sângele rece, iar ca să am grijă de Millie în același timp s-ar putea dovedi peste puterile mele. După toate întâmplările prin care trecusem în ultimele ore, cel mai neînsemnat lucru ar putea să mă facă să-mi pierd controlul pe care mă străduiesc din răspuțeri să-l păstrez. Dar îmi spun că, odată ajunsă în Thailanda, voi avea destul timp să las masca să-mi cadă puțin în spatele ușilor închise.

În Bangkok, trecerea de controlul pașapoartelor este un coșmar, teama de mâna lui Jack pe umărul meu este și mai mare, deși i-ar fi fost imposibil să ajungă aici înaintea mea. Chiar și așa, mă pomenesc studiind fața taximetristului înainte de a urca în mașina lui ca să fiu sigură că la volan nu e Jack.

La hotel, mă întâmpină cu căldură domnul Ho, managerul care a scris scrisoarea despre mine și care se arată mirat că sunt singură. Mă arăt la fel de mirată că n-a primit e-mailul domnului Angel, în care-l ruga să aibă grijă de mine până sosește el. Domnul Ho îmi spune că va fi încântat s-o facă și își exprimă regretul când îi spun că obligațiile de la muncă l-au împiedicat pe soțul meu să mă însoțească și va veni abia miercuri.

Simt că managerul șovăie – e posibil, întrebă el, ca soțul meu, domnul Jack Angel, să fie acel domn Angel menționat de curând în unele ziare englezești în legătură cu cazul Tomasin? Recunosc, strict confidențial, că, într-adevăr, el și soțul meu sunt una și aceeași persoană, și că sperăm că putem conta pe discreția lui, deoarece am prefera să nu știe nimeni unde stăm. Îmi spune c-a auzit ieri la știri că domnul Tomasin a fost achitat și, când confirm că a auzit bine, îmi spune că domnul Angel trebuie să fi fost dezamăgit. Iar eu îi spun că da, domnul Angel e foarte dezamăgit, mai ales că a fost prima dată când a pierdut un proces. În timp ce domnul Ho mă trece în registru, mă întrebă cum m-am mai simțit și dacă am avut un zbor plăcut. Când îi spun că am avut probleme cu somnul, îmi spune că pentru un client

atât de bun ca domnul Angel poate să ne pună la dispoziție unul dintre apartamentele lor. Mă simt atât de ușurată că nu trebuie să mă întorc în camera în care mi-am dat seama că m-am măritat cu un monstru încât îmi vine să-l sărut.

Domnul Ho ține să mă însoțească personal până la noua mea cameră. Îmi trece prin minte că poate se-ntreabă de ce stăm mereu în una dintre camerele mai mici când Jack e un avocat atât de cunoscut, așa că am grijă să menționez că soțului meu îi place să rămână anonim când suntem în vacanță, nu să atragă atenția asupra sa aruncând cu banii. Nu mă exprim chiar așa, dar el înțelege esența.

După plecarea domnului Ho, dau drumul televizorului și caut Sky News. Chiar și în Asia, verdictul în cazul Tomasin e o știre importantă și, în timp ce Antony Tomasin este arătat adresându-se reporterilor când a ieșit din tribunal în ziua precedentă, Jack apare în fundal, asaltat de jurnaliști. Nu pot să mă mai uit și sting repede televizorul. Doresc cu disperare să fac un duș, însă trebuie să dau două telefoane – unul lui Janice și celălalt lui Jack, ca să le spun că am sosit cu bine. Din fericire, știu ambele numere pe de rost – pe al lui Jack de când l-am cunoscut, iar pe al lui Janice pentru că e cel mai important număr din lume. Mă uit la ceas; ora locală este trei după-amiază, ceea ce înseamnă că în Anglia este nouă dimineața. Ca soție a lui Jack Angel, am grijă să-mi calculez bine prioritățile și-l sun pe el mai întâi. Am o clipă de panică gândindu-mă că și-ar fi putut schimba numărul, așa că atunci când intră căsuța lui vocală răsuflu ușurată. Inspir adânc pentru a mă calma și las genul de mesaj pe care l-ar lăsa o soție iubitoare.

„Bună, iubitele, eu sunt. Știu că mi-ai spus că s-ar putea să nu răspunzi, însă am sperat s-o faci – după cum îți dai seama, deja mi-e dor de tine. Dar poate ești încă în pat? Oricum, am ajuns cu bine și ghici ce? Domnului Ho i-a părut atât de rău că sunt singură încât ne-a dat o cameră mai bună! Chiar și așa, știu că am să urăsc faptul că sunt aici fără tine. Oricum, sper că presa nu te vânează prea mult și că reușești să-ți pui la punct hârțile. Să nu lucrezi prea mult și, dacă ai un minut liber, te rog să mă suni, sunt în camera 107, altfel te voi suna eu din nou, mai târziu. Te iubesc, pa, deocamdată”.

Închid și formez numărul de mobil al lui Janice. Sâmbăta dimineață, la ora asta, ea și Millie trebuie să fi terminat micul dejun și să fie în drum spre grajduri pentru lecția de călărie a lui Millie. Când Janice nu răspunde imediat, inima îmi bubuie de teamă ca nu cumva Jack să fi ajuns totuși la Millie. Dar în cele din urmă Janice răspunde și, în timp ce vorbesc cu ea, îmi aduc aminte să-i spun că, a doua zi, Esther și copiii ei vor trece pe la Millie. Apoi vorbesc cu Millie și doar faptul c-o știu în siguranță, cel puțin deocamdată, mă face să mă simt mai bine.

Intru în baie. Dușul este în colț, ascuns în spatele unor uși opace, ceea ce-nseamnă că nu-l pot folosi deoarece există posibilitatea, oricât de mică, să ies și să dau de Jack de cealaltă parte a lor. Mă uit la cadă și mă gândesc că dacă las deschise și ușa de la baie și pe cea de la dormitor voi putea să văd până în camera de zi și, astfel, ușa principală. Liniștită, umplu cada, îmi scot hainele și intru în apa fierbinte. Când apa îmi urcă până la umeri, tensiunea care m-a înghițit în clipa în care l-am auzit pe Jack intrând în casă în după-miaza precedentă, la trei, se topește și încep să plâng în hohote.

Până reușesc să mă adun, apa e atât de rece încât tremur. Ies din cadă, mă înfășor într-un halat alb de baie al hotelului și intru în dormitor. Mi-e cumplit de foame, așa că iau meniul pentru room-service. Știu că la un moment dat va trebui să părăsesc camera, ca să mă prefac mai departe că totul e în ordine, însă nu pot încă. Comand un sandwich club, dar, când sosește, sunt prea speriată să deschid ușa, chiar și cu lanțul pus, ca nu cumva să-l găsesc pe Jack stând în prag. În schimb, strig să mi se lase tava în fața camerei, ceea ce nu e mult mai bine fiindcă tot există posibilitatea ca el să stea la pândă pe coridor, așteptând să tabere asupra mea și să mă-mpingă înapoi în cameră de cum deschid ușa. Faptul că am găsit curajul de a deschide ușa destul cât să trag tava în cameră este o victorie importantă și-mi doresc să fi comandat și o sticlă de vin odată cu sandwichul ca să pot sărbători. Dar îmi spun că voi avea timp berechet de sărbătorit mai târziu, când totul se va termina, peste cinci zile, dacă socotelile mele sunt corecte. Dacă sunt sau nu, nu am de unde să știu. Cel puțin, nu încă.

Când termin de mâncat, îmi scot lucrurile din geamantan și mă uit la ceas. Este abia cinci și jumătate și, pentru că nimeni nu s-ar aștepta să cobor singură la cină în prima mea seară în hotel, mă simt îndreptățită să rămân în cameră tot restul zilei. Simțindu-mă brusc epuizată, mă-ntind pe pat, nu chiar cu gândul să mă ia somnul. Dar adorm și, când deschid ochii din nou și văd că în cameră e întuneric, sar din pat, cu inima bubuind în piept, și alerg prin cameră aprinzând toate luminile. Știu că n-am să mai pot adormi de frică să deschid ochii și să-l găsesc pe Jack aplecat asupra mea, așa că mă resemnez să petrec o noapte albă, având drept companie doar gândurile.

Când se face dimineață, mă-mbrac, iau telefonul și formez numărul lui Jack.

„Bună, iubitele. De fapt, nu mă așteptam să răspunzi, fiindcă în Anglia e două dimineața și probabil dormi dus, dar m-am gândit să-ți las un mesaj pe care să-l asculți când te trezești. Voiam să te sun aseară înainte de a mă duce la culcare, dar m-am întins pe pat aseară la șase și m-am trezit abia acum zece minute, așa eram de obosită! Într-un minut am să cobor la micul dejun, dar n-am idee cum am să-mi petrec restul zilei – poate fac o plimbare, dar

probabil am să pierd timpul la piscină. Vrei să mă suni când te trezești? Dacă nu sunt în cameră, poți să-mi lași un mesaj la recepție. Mă simt îngrozitor de departe de tine – chiar sunt, firește. Oricum, te iubesc și mi-e dor de tine, nu uita să mă suni”.

Cobor la micul dejun, domnul Ho este la datorie. Mă întrebă dacă am dormit bine și-i spun că da. Îmi sugerează să mă așez pe terasă și să traversez holul, amintindu-mi de toate ocaziile când Jack m-a condus prin el în drum spre sufragerie, ținându-mă strâns de braț în timp ce-mi șoptea la ureche cuvinte de amenințare.

Pe terasă, mă servesc cu fructe și clătite și găsesc o masă în colț, întrebându-mă dacă mai fusese cineva pe lume prostită de un bărbat cum am fost eu. Mi se pare ciudat că nu voi putea povesti nimănui prin ce am trecut, niciodată nu voi putea să povestesc cuiva despre monstrul cu care m-am măritat, nici chiar dacă totul se termină cum sper că se va termina.

Mănânc încet, ca să treacă timpul, și, în timp ce mă așez, îmi dau seama că, dacă întind gâtul, văd balconul camerei de la etajul al șaselea, unde am petrecut atâtea ore în singurătate. Stau acolo mai mult de o oră, dorindu-mi să fi adus cu mine o carte. Ar putea părea suspect că sunt singură și n-am cu ce să-mi omor timpul, deoarece nu cred să existe mulți oameni care pleacă în vacanță fără să-și ia cu ei o carte, în afară de cei care pleacă în grabă. Parcă îmi amintesc că, atunci când mergeam să facem fotografiile care să arate că ne distram de minune în Bangkok, am trecut cu Jack pe lângă un anticariat, așa că părăsesc hotelul și plec în căutarea lui. Îl găsesc ușor; este genul de loc pe care-l ador, dar consider că sunt prea ostentativă, deci cumpăr două cărți și mă întorc la hotel, minunându-mă că mă pot simți relativ în siguranță într-un loc care, odată, îmi inspira groază.

În camera mea, îmi pun costumul de baie și cobor la piscină, înarmându-mă cu o carte și un prosop. Când ies din piscină după o repriză de înot, observ doi bărbați uitându-se în direcția mea și mă pregătesc să le spun, în caz că vin să stea de vorbă cu mine, că soțul meu sosește peste două zile. Trag de timp până la trei citind și înotând, apoi plec de pe terasă și urc în camera mea unde las un mesaj pe mobilul lui Jack.

„Jack, eu sunt. Speram să mă suni până acum, dar probabil dormi încă, ceea ce nu poate fi decât un lucru bun, deoarece eram îngrijorată că te epuizezi muncind douăzeci și patru de ore pe zi. Toată dimineața am fost la piscină așa că acum plec să fac o plimbare. Te sun când mă întorc. Te iubesc”.

Aștept în camera mea în jur de o oră, apoi cobor în hol și, făcându-i scurt cu mâna domnului Ho, care pare să lucreze zi-lumină, ies pe ușile principale. Hoinăresc o vreme, ajung într-o piață și petrec ceva timp cumpărând eșarfe

de mătase pentru Janice și Millie. Cumpăr câteva ilustrate, caut un bar, comand un cocktail fără alcool, scriu ilustratele și mă întreb cum am să-mi umplu timpul în următoarele două zile.

Mă întorc la hotel și domnul Ho mă abordează imediat, voind să știe dacă mă distrez. Îi mărturisesc că sunt cam pierdută fără Jack și-l întreb dacă măș putea înscrie la o excursie pentru a doua zi. Îmi spune că niște oaspeți ai hotelului pleacă într-o excursie de două zile la templele antice și mă întreabă dacă m-ar interesa să merg cu ei. Este soluția perfectă, dar este important să nu mă arăt prea dornică, așa că șovăi și întreb când ne întoarcem exact, subliniind că Jack trebuie să sosească miercuri dimineată. Îmi promite că vom fi înapoi la hotel marți seară și, după ce mai șovăi puțin, mă las convinsă. Adaug că, întrucât dimineata următoare trebuie să mă scol mai devreme, voi lua cina în camera mea, iar el admite că e o idee bună. Urc în camera mea și-l sun iar pe Jack.

„Bună, iubitele, tot niciun mesaj de la tine, așa că nu pot să nu mă-ntreb dacă ai fost la prânz la Esther – spunea c-o să te invite la un moment dat. I-am spus că vei fi probabil prea ocupat, dar poate ai nevoie de o pauză. Oricum, voiam doar să te anunț că m-am hotărât să plec într-o excursie de două zile la niște temple, plecarea fiind mâine dis-de-dimineată – domnul Ho mi-a propus-o și măcar mai trece timpul până ajungi tu aici. Urăsc gândul că nu voi putea vorbi cu tine până marți seară – sunt hotărâtă să-mi cumpăr un mobil când ne întoarcem în Anglia. Dar am să te sun de cum ajung înapoi la hotel și sper să te prind înainte să pleci la aeroport. M-am gândit să te întâmpin la sosire, știu că ai spus să n-o fac, că vei veni singur aici. Dar poate că, după ce ai fost departe de mine patru zile, te vei răzgândi. În fine, ar fi bine să mă duc să-mi adun câteva lucruri. Nu uita că te iubesc foarte mult. Vorbim marți. Nu lucra prea mult!”

Dimineata următoare plec în excursie și mă atașez de un cuplu minunat, între două vârste, care, când le explic că sunt singură pentru că-mi aștept soțul să vină, mă iau sub aripa lor. Le povestesc cu atâta convingere despre Jack și despre minunata muncă pe care o face în folosul soțiilor maltratate încât aproape cred și eu ce spun. În cele din urmă ei pun lucrurile cap la cap – pentru că au citit ziarele, iar eu recunosc că, într-adevăr, Jack Angel este soțul meu. Din fericire, sunt destul de discreți ca să nu pomenească de cazul Tomasin, deși-mi dau seama că-i mănâncă limba. În schimb, le povestesc despre Millie, despre faptul că așteptăm cu nerăbdare să se mute la noi și că sunt recunoscătoare că am un soț atât de înțeleghător. Le povestesc despre casa noastră, despre camera galbenă a lui Millie și despre petrecerea pe care am dat-o de ziua ei, doar cu câteva săptămâni în urmă. Marți seară, când ne întoarcem la hotel mai târziu decât era programat, suntem deja prieteni

buni. Când plecăm spre camerele noastre, accept amabila lor invitație ca eu și Jack să luăm cina cu ei, când va sosi și el.

În camera mea, mă uit la ceas. Este aproape unsprezece, deci în Anglia este cinci după-amiază. Era posibil ca Jack să fi plecat deja la aeroport, așa că-l sun pe mobil și intră căsuța vocală. De data asta am grijă să par speriată.

„Jack, eu sunt. Tocmai m-am întors din excursia la temple, mai târziu decât era programat, și nu-mi vine să cred că tot nu răspunzi la telefon. Sper că asta nu-nseamnă că încă mai lucrezi, pentru că în scurtă vreme trebuie să pleci la aeroport, asta dacă nu cumva ești deja pe drum. Ai putea să mă suni imediat ce primești acest mesaj ca să știu că totul se desfășoară conform programului și pleci în seara asta? Știu că mi-ai spus că ai să fii «inaccessibil», dar speram să pot vorbi cu tine măcar o dată înainte să pleci! Și speram să găsesc un mesaj de la tine pe telefonul de aici. Nu vreau să te bat la cap, dar începe să mă cam îngrijoreze tăcerea ta – sper că asta nu-nseamnă că nu vrei să-mi spui că nu vii până joi. Oricum, te rog să mă suni imediat ce primești acest mesaj. Nu te gândi că dorm – n-am să dorm!”

Aștept cam o jumătate de oră, apoi îl sun iar și, când intră căsuța vocală, las un mesaj „tot eu sunt, te rog să mă suni”. La jumătate de oră după aceea, scot doar un oftat de frustrare înainte de a închide. Mă duc la geantă și scot cartea de vizită a lui Jack și sun la cabinetul lui. Răspunde o recepționeră și, fără să mă prezint, îi cer să-mi facă legătura cu Adam.

— Bună, Adam, sunt Grace.

— Grace! Ce faci? Cum e în Thailanda?

— Sunt bine și Thailanda e minunată, ca întotdeauna. Mă gândeam că s-ar putea să mai fi la cabinet – nu te deranjez, nu?

— Nu, eram într-o discuție cu un client, dar tocmai a plecat, slavă Domnului. E un caz pe care nu țin neapărat să-l iau, dar soția lui e hotărâtă să-l lase lefter și mi-e milă de el – nu că aș lăsa emoțiile să-mi stea în cale, desigur, adaug el râzând.

— Asta sigur n-ar fi bine pentru afacere. Oricum, nu vreau să te țin mult, mă întrebam doar dacă l-ai văzut în weekend pe Jack, sau măcar ai vorbit cu el, pentru că nu pot să dau de el și încep să mă-ngrijorez. Știu că mi-a spus că nu va răspunde la telefon din cauza presei, dar am crezut că poate mie o să-mi răspundă. Ție ți-a răspuns?

Urmează o scurtă tăcere.

— Vrei să spui că Jack e tot în Anglia?

— Da, până diseară, oricum. Ia avionul de seară – mă rog, cel puțin așa sper. A spus că s-ar putea să nu poată ajunge aici până joi, dar nu cred că a vorbit serios. Necazul e că nu pot să dau de el.

— Grace, habar n-aveam că Jack e aici, credeam că e în Thailanda cu tine. Credeam că a plecat vineri seară, după proces.

— Nu, m-a convins să plec înainte. A spus că mai întâi voia să pună la punct toate hârțiile, ca să nu trebuiască să se ocupe de ele la întoarcere.

— Mă rog, asta pot să înțeleg. Nimic nu e mai rău decât să te întorci din vacanță și să găsești un maldăr de acte nerezolvate, mai ales că au legătură cu un caz pe care l-ai pierdut. Trebuie să fi fost destul de deprimat, presupun.

— Ai dreptate, recunosc eu. De fapt, nu l-am văzut niciodată atât de dărâmat, de asta și voiam să vorbesc cu el. Dar a spus că preferă să fie singur și că dacă eram și eu acolo i-ar fi luat mai mult timp să termine tot și am fi ratat amândoi vacanța. Așa că iată-mă aici.

— Între noi fie vorba, n-am înțeles niciodată de ce a luat cazul acela.

— Poate că a lăsat emoțiile să-i stea în cale, sugerez eu. Dar, Adam, treaba e că tu ar fi trebuit să știi că Jack rămânea în țară, pentru că te-ai oferit să-l duci tu la aeroport în seara asta.

— Când?

— Păi, vineri, presupun, când ți-a spus că rămâne acasă.

— Îmi pare rău, Grace, din păcate n-am mai vorbit cu Jack de vineri dimineață, înainte să plece la tribunal, deși i-am lăsat un mesaj în căsuța vocală, compătîmîndu-l că a pierdut. Spui că n-ai nicio veste de la el când ai plecat?

— Da. La început, n-am fost prea îngrijorată fiindcă m-a avertizat că nu va răspunde la telefon și, oricum, în ultimele două zile am fost plecată într-o excursie. Dar mă așteptam să-mi lase măcar un mesaj pe telefonul de aici de la hotel și să-mi spună că pleacă în seara asta. Poate că deja a plecat la aeroport – știi cum e traficul în ora de vârf – dar îmi tot intră căsuța lui vocală. Știu că nu răspunde dacă e la volan, dar e foarte frustrant.

— Poate a uitat să-l deschidă la loc dacă l-a închis vineri.

— Poate. Ascultă, Adam, nu vreau să te mai rețin, sunt sigură că totul e bine.

— Vrei să sun câțiva oameni ca să văd dacă au vorbit cu el în weekend? Te-ar liniști asta?

Ușurarea îmi inundă glasul.

— Da, categoric. Ai putea să încerci la Esther – când m-a dus la aeroport, a spus c-o să-l invite pe Jack cândva în weekend.

— Bine.

— Mulțumesc, Adam. Apropo, ce fac Diane și copiii?

— Toți sunt bine. Stai să dau telefoanele alea și te sun eu. Îmi dai numărul tău de acolo?

I-l citesc din carnetelul hotelului, care se află pe noptieră, și mă așez pe pat să aștept. Încerc să citesc, dar mi-e greu să mă concentrez. După vreo jumătate de oră, Adam sună să-mi spună că n-a găsit pe nimeni care să fi vorbit cu Jack în weekend, deși câțiva l-au văzut la cabinet înainte să plece la tribunal.

— L-am sunat și pe el de mai multe ori, dar de fiecare dată a intrat căsuța vocală, cum a pățit și Esther când a încercat să dea de el. Dar asta nu seamănă nimic – cum spuneam, poate doar a uitat să-l deschidă la loc.

— Nu cred că a uitat, mai ales că trebuie să fi știut că vreau să vorbesc cu el. Și m-am mai gândit la ceva – de ce mi-a spus că te-ai oferit să-l duci la aeroport când nu te-ai oferit.

— Poate că avea de gând să mă roage să-l duc, apoi s-a răzgândit. Ascultă, nu-ți face griji, sunt sigur că totul e bine. Sunt sigur că diseară va fi în avion.

— Crezi că dacă peste două ore am să sun la British Airways, îmi vor spune dacă s-a înregistrat sau nu?

— Nu, nu-ți vor spune, decât dacă e o urgență. Clauza de confidențialitate și așa mai departe.

— Atunci bănuiesc că va trebui să aștept până mâine dimineață, oftez eu.

— Ei bine, când îl vezi, ai grijă să-i tragi o săpuneală că te-a făcut să te ngrijorezi. Și spune-i să-mi trimită un mesaj ca să știu că a ajuns.

— Atunci poți să-mi dai numărul tău de mobil?

Mi-l dictează și eu îl notez.

— Mulțumesc, Adam.

Am din nou probleme cu somnul. Dimineața următoare, frumos îmbrăcată și machiată, cobor în hol. Domnul Ho este iar la recepție. Ghicește că am coborât să-l aștept pe Jack și-mi spune că s-ar putea să am mult de așteptat, deoarece la Controlul Pașapoartelor sunt cozi și mai e și drumul cu taxiul de la aeroport. Îmi propune să iau micul dejun, dar îi spun că prefer să-l aștept pe Jack, care, fără îndoială, va fi flămând când sosește.

Găsesc un loc nu departe de ușa principală și mă pun pe așteptat. Timpul se scurge și mă uit neliniștită la ceas și, când este clar că ceva nu e-n regulă, mă duc la domnul Ho și-l întreb dacă poate să afle dacă zborul din Londra a sosit la timp. El verifică pe calculator și, când îmi spune că zborul are întârziere și că trebuie să aterizeze în orice clipă, nu-mi vine să cred ce noroc am, fiindcă nu va trebui să mă prefac panicată încă două ore. Domnul Ho zâmbește văzând expresia de ușurare de pe fața mea și recunosc că începusem să-mi fac griji că Jack nu apărea. Mă-ntorc la locul de așteptare și domnul Ho îmi aduce o cană cu ceai ca să mai treacă timpul.

Când, după aproape două ore, Jack tot n-a sosit, e timpul să încep să fiu neliniștită. Cer permisiunea să dau un telefon de la recepție și, în timp ce

formez numărul lui Jack, îi spun domnului Ho că, deși Jack m-a avertizat că era posibil să plece abia miercuri seara, eram îngrijorată pentru că m-ar fi sunat să mă anunțe. Când intră căsuța lui vocală, glasul îmi tremură de lacrimi de dezamăgire și frustrare.

„Jack, unde ești? Știu că avionul a avut întârziere, dar trebuia să fii aici până acum. Sper că asta nu înseamnă că vii abia mâine – dacă e așa, măcar puteai să mă anunți. Ai idee cum e să n-am nicio veste de la tine de patru zile? Chiar dacă nu voiai să răspunzi la telefon, puteai să mă suni tu, trebuie să fi primit toate mesajele mele. Te rog să mă suni, Jack, e îngrozitor să fii înțepenit aici fără să știi ce se întâmplă – nu că n-aș fi în siguranță”, adaug repede, conștientă că domnul Ho ascultă, „pentru că sunt, doar că te vreau aici. Te rog să mă suni ca să-mi spui ce se-ntâmplă – acum sunt în hol, dar am să urc în camera mea, sau poți lăsa un mesaj la recepție, la domnul Ho. Te iubesc”.

Închid și-l văd pe domnul Ho uitându-se compătimitor la mine. Îmi propune să mă duc la micul dejun și, când îi spun că nu mi-e foame, îmi promite că mă cheamă dacă sună Jack, așa că mă las convinsă să mănânc ceva.

În timp ce mă îndrept spre terasă, mă lovesc de Richard și Margaret, cuplul pe care l-am cunoscut cu o zi în urmă în excursia la temple, și ochii mi se umplu de lacrimi de dezamăgire când le spun că Jack n-a apărut. Ei îmi spun să nu-mi fac griji, subliniind că el mă avertizase că s-ar putea să întârzie, și insistă să-mi petrec ziua cu ei. Le spun că în următoarele ore aș prefera să rămân în hotel în caz că Jack sună sau apare pe neașteptate, dar dacă nu, voi veni cu ei după-amiază.

Urc în camera mea și-l sun pe Adam. Răsflu ușurată când el nu răspunde deoarece îmi convine mai mult să-i las un mesaj ca să-l anunț că Jack nu a fost în avion. Mai târziu, cobor la Margaret și Richard, vizibil marcată de faptul că n-am primit nicio veste de la Jack. Le spun că l-am mai sunat de câteva ori pe mobil, dar fără succes. Ei sunt bunătaea întruchipată și mă bucur că prezența lor mă face să nu mă gândesc la ale mele. Cât stau cu ei, mai încerc de câteva ori zadarnic să dau de Jack pe mobil, îndemnându-l să mă sune.

Seara, prietenii mei nu mă lasă să stau singură și să clocesc gânduri negre, așa că luăm cina împreună și ei îmi spun veseli că abia așteaptă să-l cunoască pe Jack în dimineața următoare. În cele din urmă, mă-ntorc în camera mea pe la miezul nopții și găsesc un mesaj de la Adam, care-mi spune că-i pare rău că a ratat telefonul meu și mă întreabă dacă aș vrea să se ducă acasă la noi ca să vadă dacă Jack e tot acolo. Îl sun și îi spun că da, dar apoi ne dăm seama că, dacă e ca Jack să prindă avionul din acea seară, el a

plecat deja la aeroport. Așa că-i spun să nu se deranjeze și că am să-l sun eu când sosește Jack și glumim iar despre săpuneala pe care o s-o primească el pentru că ne-a pus pe toți pe jar.

Dimineața următoare, Margaret și Richard îmi țin companie în timp ce-l aștept pe Jack să sosească de la aeroport, așa că ei sunt martori la nefericirea mea când el nu apare. La sugestia lui Margaret, încerc să aflu de la British Airways dacă a fost în avion, însă ei nu pot să mă ajute, așa că sun la Ambasada Britanică. Le explic totul și, poate fiindcă numele lui Jack este cunoscut, îmi spun că vor vedea ce pot să facă. Când mă sună și confirmă că Jack n-a fost în avion, izbucnesc în lacrimi. Reușesc să mă adun suficient ca să le spun că se pare că nici acasă nu e, dar, deși sunt înțelegători, îmi spun că nu pot face mare lucru în faza asta. Îmi sugerează să sun la prietenii și cunoștințele din Anglia, să văd dacă ei știu unde e, iar eu le închid.

Cu Margaret alături, îl sun pe Adam și, cu glasul tremurând de neliniște, îi spun ce s-a întâmplat. El se oferă imediat să se ducă imediat la noi acasă și, după vreo jumătate de oră, mă sună și-mi spune că a stat la poartă, dar că totul e închis și n-a răspuns nimeni când a sunat. Așa că mă îngrijorez că Jack a avut un accident în drum spre aeroport și, ca să mă liniștească, îmi spune că va face câteva cercetări. Îi spun că Ambasada Britanică mi-a sugerat să-ncerc să aflu dacă a vorbit cineva cu el de când am plecat și el se oferă să dea telefoane în locul meu.

În timp ce aștept telefonul lui Adam, mă sună Diane ca să mă liniștească și-mi spune că Adam face tot ce poate să dea de Jack. Vorbim un timp și, după ce închid, Margaret începe să-mi pună întrebări elegante și-mi dau seama că ea și Richard se-ntreabă dacă în viața lui Jack ar putea fi altcineva, cineva cu care s-ar fi putut să fugă. Îngrozită, îi spun că nu mi-a trecut niciodată prin cap asta, pentru că în comportamentul lui n-a existat niciodată ceva care să dea de înțeles lucrul acesta, dar e o posibilitate pe care va trebui s-o iau în considerare.

Sună iar telefonul.

— Grace?

— Bună, Adam.

Vorbesc șovăitor, ca și cum mi-ar fi groază de ce urmează să-mi spună.

— Ai reușit să afli ceva?

— Doar că Jack n-a fost internat la niciunul dintre spitalele la care am sunat, ceea ce este o veste bună.

— Este, aprob eu, scoțând un oftat de ușurare.

— Pe de altă parte, am sunat la toți care mi-au venit în minte, dar se pare că nimeni n-a vorbit cu el, cel puțin în ultimele zile. Așa că, din păcate, ne-ntoarcem de unde am plecat.

Mă uit la Margaret, care dă din cap încurajator.

— Trebuie să te întreb ceva, Adam, spun eu.

— Spune.

— E posibil ca Jack să aibă o aventură, poate cu cineva de la birou?

— O aventură? Jack?

Adam pare șocat.

— Nu, bineînțeles că nu, adaugă el. N-ar face niciodată așa ceva. El abia dacă se uita la altă femeie înainte să te cunoască și de atunci cu siguranță nu.

Tu trebuie să știi asta, Grace.

Margaret, care înțelege ideea, mă strânge de mână.

— Știu, spun, liniștită. Dar că nu mi-a venit în minte alt motiv din care să fi dispărut brusc, fără urmă.

— Are alți prieteni, oameni pe care poate eu nu-i cunosc?

— Nu prea, spun. Stai puțin, ar fi Moira și Giles, știi tu, cei care au fost la petrecerea lui Millie. Poate ai putea să iei legătura cu ei. Însă n-am numărul lor.

— Mă descurc eu. Care e numele lor de familie?

— Kilburn-Hawes, parcă.

— Le dau un telefon și te sun după aceea.

Mă sună după jumătate de oră și, când îmi spune că nici ei n-au nicio veste de la Jack, înnnebunesc de durere. Se pare că nimeni nu știe ce este de făcut. Margaret, Richard, Adam și Diane sunt de părere că e prea devreme ca să se deschidă o anchetă pentru persoană dispărută, așa că-mi spun că ar fi cel mai bine să-ncerc să dorm și să văd dacă Jack apare dimineața următoare.

Nu apare. Ziua trece în ceață și domnul Ho, Margaret, Richard și Adam preiau comanda. Le spun că vreau să plec acasă, dar ei mă conving să mai rămân o zi, în caz că apare Jack, așa că rămân. După-amiază – opt dimineață în Anglia – mă sună Adam și-mi spune că a vorbit cu poliția locală și, cu permisiunea mea, vor intra cu forța în casă pentru a vedea dacă pot găsi ceva care să indice unde ar fi putut pleca Jack.

Poliția mă sună mai întâi pe mine și mă roagă să-mi amintesc când l-am văzut ultima dată pe Jack. Le spun că a fost atunci când Esther a venit să mă ducă la aeroport, iar el mi-a făcut cu mâna de la fereastra biroului. Le explic că nu putuse să mă ducă el la aeroport pentru că băuse un whisky mare când venise de la muncă. Adaugă că nu ținusem neapărat să plec singură în Thailanda, deși, atunci când cazul Tomasin a început să dea semne că se va lungi, Jack mă avertizase că era posibil să fiu nevoită să plec. Ei îmi spun că mă vor suna cât de repede pot. Stau în camera mea și aștept să mă sune, iar Margaret este lângă mine, ținându-mă de mână. Știu că vestea pe care o

aștept mai are mult până să vină, așa că, după un timp, îi spun lui Margaret că aș vrea să-ncerc să dorm și mă-ntind pe pat.

Reușesc să dorm până când momentul pe care-l aștept de când am ajuns în Thailanda sosește în sfârșit. Începe cu o bătaie în ușă și, fiindcă nu mă mișc, se duce Margaret să deschidă. Aud un glas de bărbat și apoi Margaret vine lângă pat și mă scutură puțin de umăr, spunându-mi că vrea cineva să stea de vorbă cu mine. Inima îmi bate atât de repede și respir atât de precipitat, încât nu îndrăznesc să mă uit la el până reușesc să mă calmez. Cu ochii în pământ, primul lucru pe care-l văd sunt pantofii lui. Sunt confecționați din piele bună și bine lustruiți, exact cum m-aș fi așteptat să fie. Îmi rostește numele și, în timp ce privirea îmi urcă, văd că, deși costumele lui este de culoare închisă, în ton cu împrejurarea, e făcut dintr-o țesătură ușoară, datorită climei. Ochii mei ajung la fața lui; e plăcută, dar gravă, exact cum trebuie să fie.

— Doamna Angel? repetă el.

— Da, spun, cu o urmă de neliniște în glas.

— Mă numesc Alastair Strachan. Sunt de la Ambasada Britanică.

Se întoarce și văd în spatele lui o femeie tânără.

— Iar aceasta este Vivienne Dashmoor. Putem sta de vorbă?

Sar în picioare.

— Are legătură cu Jack, ați reușit să-l găsiți?

— Da... sau, mai precis, poliția din Anglia l-a găsit.

Ușurarea îmi inundă fața.

— Slavă Domnului! Unde e? De ce n-a răspuns la telefon? Vine încoace?

— Am putea să luăm loc? propune tânăra.

— Desigur, spun, conducându-i în camera de zi.

Mă așez pe canapea, iar ei pe fotolii.

— Deci unde e? întreb. Adică, vine aici?

Domnul Strachan își drege glasul.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să vă spun asta, doamnă Angel, dar, din nefericire, domnul Angel a fost găsit mort.

Îi privesc fix, cu ochii măriți de groază.

— Nu înțeleg, îngân, derutată.

El se foiește stingherit.

— Din nefericire, soțul dumneavoastră a fost găsit mort, doamnă Angel.

Clatin din cap cu putere.

— Nu, nu se poate, vine încoace, vine la mine, a spus c-o să vină. Unde e? Glasul îmi tremură de emoție.

— De ce nu e aici?

— Doamnă Angel, știu că vă este foarte greu, dar trebuie să vă punem câteva întrebări, spune tânăra. Ați vrea să aducem pe cineva, o prietenă, poate?

— Da, da. Puteți s-o aduceți pe Margaret, vă rog?

Domnul Strachan se duce la ușă. Aud murmur de glasuri și intră Margaret. Văd șocul de pe fața ei și încep să tremur.

— Ei spun că Jack a murit, zic. Dar nu se poate, nu-i așa?

— E-n regulă, spune ea în șoptă, așezându-se lângă mine și luându-mă în brațe.

— Să vă aducem un ceai? întrebă tânăra, ridicându-se.

Se duce la telefon și vorbește cu cineva de la recepție.

— A fost un accident de mașină? o întreb uluită pe Margaret. Asta s-a întâmplat? Jack a avut un accident de mașină în drum spre aeroport? De asta nu e aici?

— Nu știu, spune ea încet.

— Trebuie să fie așa, spun, dând din cap cu convingere. Probabil se grăbea să prindă avionul, a plecat de acasă târziu și conducea prea repede și a avut un accident. Asta s-a întâmplat, nu-i așa?

Margaret se uită la domnul Strachan.

— Din păcate, eu nu știu.

Încep să-mi clănțane dinții.

— Mi-e frig.

Ea sare în picioare, bucuroasă să facă ceva.

— Vrei un pulover? Ai în șifonier?

— Da, așa cred, dar nu un pulover, un cardigan, poate. Halatul de baie, îmi dai halatul de baie?

— Da, sigur.

Se duce în baie, ia halatul, se întoarce și mi-l pune pe umeri.

— Mulțumesc, îngân recunoscătoare.

— Acum e mai bine? întrebă ea.

— Da. Dar nu se poate ca Jack să fie mort, trebuie să fie o greșeală, sigur.

O bătaie în ușă o scutește să spună ceva. Tânăra deschide și intră domnul Ho, urmat de o fată care împinge o masă pe rotile, încărcată cu ceai.

— Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunțați, spune încet domnul Ho.

Îl simt că se uită la mine când iese din cameră, dar țin capul plecat.

Tânăra își face de lucru cu ceaiul și mă-ntrebă dacă vreau zahăr.

— Nu, mulțumesc.

Pune în fața mea o farfurioară și o ceașcă, și iau ceașca, însă tremur atât de tare, încât vărs puțin ceai pe mâna mea. Speriată, pun repede ceașca înapoi pe farfurioară.

— Scuze, spun.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spune repede Margaret, luând un șervet și ștergându-mi mâna.

Fac un efort să mă adun.

— Scuzați-mă, n-am reținut cum vă numiți, îi spun domnului Strachan.

— Alastair Strachan.

— Domnul Strachan, spuneți că soțul meu...

Mă uit la el pentru confirmare.

— Da, din nefericire.

— Atunci îmi puteți spune, vă rog, cum a murit? Adică, s-a întâmplat repede, a mai fost cineva rănit în accident, unde a avut loc? Trebuie să știu, trebuie să știu cum s-a întâmplat.

— N-a fost un accident de mașină, doamnă Angel.

— Nu?

Șovăi.

— Atunci cum a murit?

Domul Strachan nu e deloc în largul lui.

— Din păcate, nu există un mod ușor de a spune asta, doamnă Angel, dar se pare că soțul dumneavoastră și-a luat viața.

Izbucnesc în lacrimi.

TRECUT

După ce mi-am dat seama că pot scăpa basma curată, mi-am petrecut restul nopții elaborând detaliile, gândindu-mă cum să-l aduc pe Jack unde voiam eu când venea vremea. Pentru că planul meu depindea de pierderea cazului Tomasin, am luat o foaie din agenda lui și am făcut un plan pentru orice eventualitate. M-am gândit bine la ce aveam să fac dacă el câștiga procesul și, în cele din urmă, am hotărât că și în acest caz o să-l droghez și, în timp ce era în stare de inconștiență, o să sun la poliție. Dacă le arătam poliștilor camera de la subsol și camera în care mă ținea pe mine, poate aveau să creadă ce le spuneam. În eventualitatea în care nu reușeam să-l droghez înainte să plecăm la aeroport, aveam să-i administrez cumva pastilele în avion și să cer ajutor odată ajunși în Thailanda. Nicio soluție nu era genială, dar nu aveam alte opțiuni. Doar dacă pierdea procesul. Și nici măcar atunci nu exista nicio garanție că va veni sus cu un pahar de whisky ca să se consoleze.

A doua zi, ziua verdictului, mi-am petrecut dimineața zdrobind fin pastilele rămase și am ascuns praful rezultat într-un cornet de hârtie igienică, pe care l-am băgat pe mânecă. Când, în cele din urmă, pe la mijlocul amiezii, am auzit zbârnâitul porților negre care se deschideau și scârțâitul pietrișului sub roțile mașinii care înainta spre ușa din față, inima a început să-mi bată atât de tare încât îmi era teamă c-o să-mi iasă din piept. Venise în sfârșit vremea. Indiferent dacă pierduse sau câștigase, trebuia să acționez.

A intrat în hol, a închis ușa și a tras jaluzelele. L-am auzit deschizând ușa vestiarului, traversând holul spre bucătărie și apoi sunetele familiare ale ușii congelatorului deschizându-se și închizându-se, cuburile de gheață căzând din tăviță, ușa dulapului deschizându-se și închizându-se, clinchetul cuburilor de gheață aruncate într-un pahar – mi-am ținut răsuflarea – în două pahare. Când a urcat scările, pașii lui erau grei și mi-am repetat tot ce aveam nevoie să știu. Am început să mă frec la ochiul stâng cu furie, ca atunci când el avea să descuie ușa, ochiul să fie roșu și inflammat.

— Ei bine? l-am întrebat. Cum a mers?

Mi-a întins un pahar.

— Am pierdut.

— Ați pierdut? l-am întrebat, luând paharul.

Fără să se deranjeze să răspundă, a dus paharul la buze. Speriată c-o să dea pe gât tot whisky-ul înainte să apuc să-l droghez, am sărit din pat.

— Am avut ceva în ochi toată dimineața, explic eu, clipind repede. Vrei să te uiți?

— Poftim?

— Vrei să te uiți o clipă la ochiul meu? Cred că am în el o muscă sau ceva.

În timp ce el s-a uitat în ochiul meu, pe care îl țineam pe jumătate închis, am reușit să-mping cornetul de hârtie în care era praful din mâneacă în palmă.

— Și ce s-a întâmplat? l-am întrebat, desfăcând cornetul cu degetele.

— Dena Anderson m-a tras în piept rău de tot, a spus el cu amărăciune. Vrei să mai deschizi puțin ochiul?

Evitând să fac mișcări largi, am mutat sub hârtie paharul pe care-l țineam în mâna cealaltă și am scuturat praful în el.

— Nu pot, mă doare prea tare, i-am spus, agitând conținutul cu degetul. Poți s-o faci? Ți țin eu paharul.

Oftând supărat, mi-a dat paharul lui și mi-a deschis ochiul cu ambele mâini.

— Nu văd nimic.

— Dacă aveam o oglindă, mă uitam singură, am bombănit eu. Nu contează, probabil o să iasă singur.

A întins mâna după pahar și i l-am dat pe al meu.

— Pentru ce bem?

— Pentru răzbunare, a spus el pe un ton sinistru.

Am ridicat paharul.

— Pentru răzbunare, atunci.

Am dat pe gât jumătate din whisky și am fost mulțumită să-l văd făcând la fel.

— Nimeni nu mă prostește pe mine. Și Antony Tomasin o să plătească pentru asta.

— Dar e nevinovat, am protestat, întrebându-mă cum să-l țin de vorbă până își făceau pastilele efectul.

— Și ce importanță are asta?

Când a ridicat paharul să mai ia o gură, m-am speriat când am văzut niște pete micuțe, albe plutind în whisky.

— Știi care e partea cea mai bună a meseriei mele?

— Nu, care? l-am întrebat repede.

— Să stau față în față cu femeile alea bătute măr și să-mi imaginez că eu le-am bătut.

A dat pe gât restul băuturii din pahar.

— Și fotografiile – fotografiile alea încântătoare cu rănile lor – presupun că ăsta ar fi numai unul dintre avantajele meseriei.

Înfuriată, am ridicat paharul și, înainte să mă pot opri, i-am aruncat în față restul de whisky din paharul meu. Mugetul lui de furie, plus faptul că știam că mă pripisem acționând acum, aproape că m-a paralizat. Dar când s-a repezit la mine, cu ochii strânși, am profitat de orbirea lui de moment și l-am împins cât de tare am putut. Când s-a împiedicat rău de pat, cele câteva secunde de dinainte de a se ridica au fost tot ce-mi trebuia. Am trântit ușa după mine și am alergat pe scări până în holul de jos, uitându-mă după un loc în care să mă ascund, pentru că nu-l puteam lăsa să mă prindă, nu încă. La etaj, ușa s-a izbit de perete și, când el a coborât scările tropăind, am intrat în vestiar și m-am ascuns în șifonier, sperând să câștig minute prețioase.

De data asta, când m-a strigat, glasul lui nu era unul jucăuș. Urlând, m-a amenințat atât de rău încât am început să tremur în ascunzătoarea mea, după paltoane. Au trecut câteva minute și mi l-am imaginat în camera de zi, uitându-se după fiecare piesă de mobilier. Așteptarea era insuportabilă, dar știam că șansele ca pastilele să-și facă efectul creșteau, cu fiecare minut care trecea.

În cele din urmă, am auzit zgomotul inconfundabil al pașilor lui venind pe hol. Mi s-au înmuiat picioarele și, când ușa vestiarului s-a deschis, m-am pomenit alunecând la podea. Liniștea care a urmat a fost îngrozitoare; știam că e acolo, în fața șifonierului și că știa că sunt înăuntru. Dar părea mulțumit să mă lase să transpir, savurând fără doar și poate teama ce emana din toți porii corpului meu.

Nu știu când mi-a trecut prin minte că era posibil ca șifonierul să aibă cheie, dar gândul că-n orice clipă el putea s-o răsucescă în broască și să mă închidă acolo m-a făcut să nu mai pot respira. Dacă nu puteam să pun în practică partea următoare a planului meu, Millie nu avea să fie salvată. Panicată, m-am repezit în uși. Ele s-au deschis și am căzut la picioarele lui.

Furios, m-a ridicat trăgându-mă de păr și, speriată c-ar fi putut să-mi facă rău fizic, i-am cerut țișând îndurerare, spunându-i că-mi părea rău și implorându-l să nu mă ducă la subsol, bolborosind incoerent că am să fac orice, numai să nu mă ducă la subsol.

Cuvântul „subsol” a avut efectul dorit. În timp ce mă târa pe hol, m-am zbatut atât de tare încât n-a avut de ales decât să mă ia pe sus și m-am lăsat moale, ca el să creadă că cedasem. Cât timp i-a luat lui să mă ducă în camera pe care o pregătise cu atâta grijă pentru Millie, eu m-am concentrat pe ce trebuia să fac. Așa că, atunci când el a încercat să mă arunce jos, m-am ținut de el cât de tare am putut. Înfuriat, a încercat să scape de mine și, în timp ce mă înjura, glasul lui împotmolit a fost tot ce îmi trebuia. Tot ținându-mă de el, m-am lăsat să alunec pe corpul lui spre podea și, când am ajuns la genunchii lui, i-am tras spre mine cât de tare am putut. Picioarele i s-au

Îndoit imediat și, în timp ce se legăna deasupra mea, l-am trântit la podea. Uluit de cădere, cu corpul greu de la pastile, a rămas nemișcat câteva secunde prețioase și, înainte să apuce să-și revină, am fugit în cameră, trântind ușa după mine.

În timp ce alergam spre scări, l-am auzit bătând cu pumnii în ușă, urlând să-i dau drumul. La auzul furiei din glasul lui, am început să plâng de spaimă. Ajungând în hol, am dat cu piciorul în ușa care dădea la subsol, închizând-o. Am urcat scările două câte două și am dat fuga în camera mea, luând paharele de unde le aruncaserăm și ducându-le la bucătărie. Am încercat să ignor tentativele desperate ale lui Jack de a ieși din camera de jos, concentrându-mă asupra ceea ce trebuia să fac. Cu mâini tremurânde, am spălat paharele, le-am șters cu grijă și le-am pus la loc în dulap.

M-am întors în grabă la etaj, m-am dus în camera mea, am netezit patul, am luat șamponul, săpunul minuscul și prosopul și le-am dus în baie la Jack. Mi-am scos pijamalele și le-am pus în coșul de rufe murdare. Am intrat în camera unde erau hainele mele și m-am îmbrăcat repede. Am deschis șifonierul și am luat din cutii două perechi de pantofi, niște lenjerie intimă și o rochie, m-am întors în dormitorul mare și le-am plasat prin cameră. M-am întors în dressing, am luat geamantanul pe care Jack mă pusese să-l fac în seara precedentă și am coborât la parter.

Nu-mi făceam griji cum o să ies din casă – nu aveam nevoie de cheie ca să deschid ușa din față – dar mă întrebam cum o să ajung la aeroport fără bani. Bănuiam că Jack atârnase haina pe care o purtase în cea dimineață în vestiar, dar nu voiam să scotocesc prin hainele lui după bani. Speram să dau de niște bani în timp ce-mi căutam pașaportul și biletele. Am deschis ușa biroului său și am aprins lumina. Când am văzut pe biroul lui ambele pașapoarte și biletele, era să plâng de ușurare. Alături era un plic și, deschizându-l, am găsit niște bani thailandezi. Mi-am tras peste degete mâneca de la cardigan și am deschis un sertar, dar n-am găsit bani și n-am îndrăznit să scotocesc prin celelalte sertare. Mi-am luat biletul, pașaportul și banii thailandezi, m-am întors în hol și, pentru că nu puteam să ajung la aeroport fără bani, m-am dus în vestiar, am găsit haina lui, am deschis cu multă grijă portofelul și am scos patru bancnote de cincizeci de lire. Eram pe cale să închid portofelul când privirea mi-a fost atrasă de cărțile lui de vizită și, amintindu-mi că, la un moment dat, va trebui să sun la el la cabinet, am luat una.

Dându-mi seama că habar n-aveam cât era ora, m-am întors în bucătărie și m-am uitat la ceasul cuptorului cu microunde. Am intrat în panică văzând că era deja patru și jumătate, ora la care ar cam fi trebuit să fiu la aeroport pentru avionul care pleca la șapte, vineri seara. Ocupată cu planurile, nu mă

gândisem cum aveam să ajung la aeroport – cred că-mi trecuse oarecum prin cap să iau un taxi – așa că mi-am dat seama cu amărăciune că nu știam la ce număr să sun ca să comand unul. Transportul public ieșea din discuție – cea mai apropiată stație de metrou era la cincisprezece minute de mers pe jos și nu voiam să atrag atenția asupra mea târând după mine un geamantan greu. Și, oricum, mă îndoiam că aș fi ajuns la timp. Conștientă că iroseam un timp prețios, m-am întors în hol, am luat telefonul, întrebându-mă dacă mai existau centraliste. În timp ce stăteam și mă întrebam ce număr să formez, mi-a venit în minte numărul lui Esther și, abia îndrăznind să cred că-l ținusem minte bine, am sunat-o, rugându-mă ca ea să răspundă.

— Alo?

Am tras adânc aer în piept.

— Esther, sunt Grace. Te deranjez?

— Nu, deloc. Tocmai ascultam știrile de la radio – se pare că Antony Tomasin a fost achitat.

A făcut o scurtă pauză, de parcă n-ar fi știut ce să spună.

Mintea mea gonea.

— Da, din păcate, e achitat.

— Te simți bine, Grace? Pari cam supărată.

— E vorba de Jack, am recunoscut. Spune că nu poate să meargă în Thailanda diseară pentru că are foarte mult de lucru. Când a rezervat biletele, a crezut că procesul nu va mai dura mult, dar din cauza unor dovezi noi, legate de faptul că Dena Anderson avea un amant, s-a prelungit.

— Trebuie să fii tare dezamăgită! Dar puteți pleca mai târziu, nu-i așa?

— Tocmai asta e. Jack vrea să plec diseară, după cum era stabilit, și spune c-o să vină și el marți, după ce pune totul la punct. I-am spus c-aș prefera să-l aștept, însă el spune că e o prostie să pierdem ambele bilete. Vezi tu, va trebui să-și cumpere alt bilet pentru marți.

— Înțeleg că nu vrei să pleci fără el.

— Nu, sigur că nu vreau. Dar în dispoziția în care este, poate ar fi mai bine. Am de gând să chem un taxi ca să mă duc la aeroport – el nu poate, fiindcă a băut un whisky zdravăn când a venit acasă. Necazul e că nu știu la ce număr să sun după un taxi și pe Jack nu îndrăznesc să-l deranjez ca să-l rog să caute pe calculator, așa că mă întrebam dacă știi tu o firmă locală.

— Vrei să te duc eu? Copiii au venit deja de la școală, iar Rufus a lucrat de acasă astăzi, așa că n-ar fi nicio problemă.

Era ultimul lucru pe care-l voiam.

— Ești foarte amabilă, dar nu pot să-ți cer să conduci până la aeroport într-o seară de vineri, am spus repede.

— Nu cred că va fi atât de ușor să găsești un taxi imediat. La ce oră trebuie să pleci?

— Păi, cât mai curând, am recunoscut cu reținere.

— Atunci ar fi bine să mă lași să te duc eu.

— Aș prefera să iau un taxi. Poți să-mi dai un număr?

— Uite ce e, am să te duc eu – chiar nu e nicio problemă. Oricum, aș scăpa de îngrozitoarea oră de baie a copiilor.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu vrei să mă lași să te ajut, Grace?

Felul în care a spus-o avea ceva care m-a pus în gardă.

— Mi se pare îngrozitor să te oblig.

— Dar nu mă obligi.

Glasul ei era ferm.

— Ți-ai pregătit tot?

— Da, am făcut bagajele de ieri.

— Atunci mă duc să-i spun lui Rufus că te duc la aeroport și vin direct la tine – în cincisprezece minute, să zicem?

— Grozav! Mulțumesc, Esther, am să-i spun lui Jack.

Pun telefonul jos, îngrozită de ceea ce tocmai acceptasem. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum aveam să pot să mă prefac că totul e bine în fața unei persoane ca Esther.

PREZENT

Stewardesa se apleacă spre mine.

— În aproximativ patruzeci de minute vom ajunge la Heathrow, spune ea încet.

— Mulțumesc.

Simt dintr-odată un val de panică și mă forțez să respir rar ca să mă calmez, pentru că nu-mi permit să clachez în această etapă a jocului. Dar realitatea e că, deși nu m-am gândit la altceva de aproape douăsprezece ore de când m-am despărțit de Margaret pe aeroportul din Bangkok, tot nu știu cum am să-l joc când, în cele din urmă, vom ateriza. Diane și Adam mă vor întâmpina acolo ca să mă ia acasă la ei, așa că trebuie să mă gândesc foarte bine la ce urmează să le spun despre ultimele ore petrecute cu Jack, pentru că orice le voi spune va trebui să repet și la poliție.

Apare semnul de punere a centurilor și începem să coborâm. Închid ochii și mă rog să le spun ce trebuie lui Diane și Adam, mai ales că Adam a cooperat cu poliția de când a fost găsit cadavrul lui Jack. Sper să n-am vreo surpriză urâtă. Sper ca Adam să nu-mi spună că poliția consideră suspectă moartea lui Jack. Dacă va fi așa, nu știu ce voi spune. Tot ce pot să fac este să găsesc o soluție pe moment.

Euforia care m-a cuprins când domnul Strachan mi-a spus că Jack s-a sinucis – pentru că asta însemna că planul meu funcționase și scăpasem basma curată – a fost repede temperată de faptul că el folosisese cuvintele „se pare”. Nu știam dacă era precaut din proprie inițiativă sau dacă poliția din Anglia lăsase să se înțeleagă că era loc de îndoială. Dacă începuseră deja să interogheze lumea – colegi de muncă, prieteni – poate ajunseseră la concluzia că era puțin probabil ca Jack să fi avut tendințe sinucigașe. Sigur poliția avea să mă întrebe dacă știu de ce s-a sinucis Jack și trebuia să-i conving că pierderea primului proces era un motiv suficient. Poate aveau să mă întrebe dacă avuseserăm probleme în căsnicie, dar, dacă recunoșteam că da, dându-le chiar toate detaliile, sigur aveau să considere că a fost crimă, și nu sinucidere. Iar asta nu puteam risca. Domnul Strachan mi-a spus că Jack murise din cauza unei supradoze, dar nu mi-a dat alt detaliu, așa că nu știu unde a fost găsit cadavrul lui și nici n-am considerat potrivit să întreb. Dar dacă Jack avea o cale de a ieși din camera de la subsol, dacă avea un comutator ascuns undeva, dacă înainte de a muri reușise să ajungă la scări

și, de acolo, în hol? Poate chiar avusese timp să scrie un bilet în care mă incrimina.

Faptul că nu știu amănunte înseamnă că nu sunt pregătită pentru ce va veni. Chiar dacă toate au mers conform planului și Jack a fost găsit la subsol, sigur poliția o să mă întrebe de ce există camera, care e scopul ei și nu-mi dau seama dacă va fi în interesul meu să recunosc că am știut tot timpul de ea sau să neg. Dacă recunosc că știam de ea, va trebui să inventez că era locul în care se ducea Jack înainte de a pleca la tribunal pentru a-și aminti de munca valoroasă pe care o presta ca apărător al femeilor maltratate. Aș prefera să neg că știam de ea și să mă arăt șocată de faptul că o astfel de cameră a putut să existe în frumoasa noastră casă – la urma urmelor, întrucât e ascunsă în fundul subsolului, e plauzibil să nu fi știut de ea. Pe de altă parte, mă confrunt cu o dilemă – dacă poliția a luat amprente din cameră, e posibil să fi găsit urme ale prezenței mele acolo. Așa că poate ar fi mai bine să spun adevărul – însă nu tot adevărul, fiindcă, dacă-l descriu pe Jack altfel decât ca pe un soț iubitor, dacă le dezvălui adevăratul scop al camerei, s-ar putea ca polițiștii să se întrebe dacă nu cumva l-am omorât ca s-o protejez pe Millie. Și poate instanța va fi înțelegătoare – sau poate va considera că sunt o avidă de avere și că mi-am omorât proaspătul soț pentru bani.

Durează ceva să trec de controlul pașapoartelor. În timp ce intru pe ușile duble, cercetez fețele oamenilor care așteaptă, căutându-le pe cele ale lui Diane și Adam. Sunt atât de încordată încât știu că probabil voi izbucni în lacrimi de ușurare când îi voi vedea, ceea ce va fi în ton cu rolul meu de soție îndurerată. Dar când o văd pe Esther făcându-mi cu mâna, și nu pe Diane, mă cuprinde groaza.

— Sper că nu te superi, spune ea, îmbrățișându-mă. N-am avut nimic de făcut azi, așa că m-am oferit să te iau eu și să te duc la Diane. Îmi pare rău pentru Jack.

— Tot nu-mi vine să cred, spun, clătinând din cap, fiindcă șocul de a o vedea pe ea așteptându-mă mi-a secat lacrimile pe care speram să le vărs. Tot nu-mi vine să cred că Jack a murit.

— Cred că a fost un mare șoc pentru tine, spune ea, luându-mi geamantanul. Hai să căutăm o cafea – m-am gândit să mergem la o cafea înainte să pornim spre casă.

Inima mi se strânge și mai tare, fiindcă o să-mi fie mult mai greu s-o fac pe soția îndurerată în fața ei decât a lui Diane.

— N-ar fi mai bine să mergem direct la Diane? Aș vrea să vorbesc cu Adam și trebuie să mă duc la secția de poliție. Adam spune că ofițerul care se ocupă de caz vrea să stea de vorbă cu mine.

— La ora asta traficul e foarte aglomerat, așa că e mai bine să bem o cafea, spune ea, îndreptându-se spre zona restaurantelor.

Găsim o cafenea, și ea se îndreaptă spre o masă din mijlocul încăperii, unde suntem înconjurate de școlari zgomotoși.

— Ia loc, spune ea. Mă duc să aduc cafelele, mă-ntorc imediat.

Instinctul îmi spune să fug, dar știu că nu pot. Dacă Esther a venit să mă ia de la aeroport, dacă a propus să mergem la cafea, înseamnă că vrea să vorbească cu mine. Încerc să nu intru-n panică, dar e greu. Și dacă ea a ghicit că eu l-am omorât pe Jack, dacă în comportamentul meu din ziua în care m-a dus la aeroport a existat ceva ce i-a stârnit bănuielele? Oare o să-mi spună că știe ce am făcut, o să mă amenințe că va spune poliției, o să mă șantajeze? O văd plătind pentru cafele și, când se îndreaptă spre masa noastră, mi se face rău de nervi.

Se așază vizavi de mine și pune cafeaua în fața mea.

— Mulțumesc, spun, zâmbindu-i slab.

— Cât de multe știi despre moartea lui Jack, Grace? Întreabă ea, desfăcând pliculețul cu zahăr și vărsându-l în ceașca ei.

— Ce vrei să spui? mă bâlbâi.

— Presupun că știi cum a murit.

— Da, a luat o supradoză.

— Așa e, confirmă ea. Dar nu din cauza asta a murit.

— Nu înțeleg.

— Se pare că a calculat greșit numărul pastilelor care-i trebuiau și n-a luat destule. Așa că a murit... în cele din urmă, dar nu de la supradoză.

Clatin din cap.

— Nu pricep.

— Fiindcă n-a luat destule pastile, și-a recăpătat cunoștința.

— Și atunci cum a murit?

— De deshidratare.

Mă arăt șocată.

— De deshidratare?

— Da, la vreo patru zile după ce a luat pastilele.

— Dar dacă n-a murit, dacă încă trăia, de ce nu s-a dus să bea un pahar de apă dacă simțea nevoia?

— Fiindcă n-a putut. Cadavrul lui n-a fost găsit în partea principală a casei. A fost găsit într-o cameră de la subsol.

— O cameră de la subsol?

— Da. Partea cea mai rea e că nu se putea deschide din interior, ceea ce-nseamnă că el n-a putut să iasă.

Ia lingurița și amestecă în cafea.

— Bietul Jack! spun încet. Bietul, bietul Jack! Nu suport să mă gândesc la cât trebuie să fi suferit.

— N-ai avut nicio bănuială c-o să facă așa ceva?

— Nu, nici cea mai mică bănuială. Altfel nu l-aș fi lăsat singur. N-aș fi plecat în Thailanda dacă m-aș fi gândit c-o să se sinucidă.

— Cum a fost când s-a întors de la tribunal?

— Era dezamăgit că a pierdut procesul, desigur.

— Doar că pare absolut contrar firii lui să se fi sinucis – cel puțin, asta ar putea gândi oamenii. Așa că probabil a fost mai mult decât dezamăgit, nu crezi? Adică, n-a fost primul caz pe care l-a pierdut.

— Ba da, a fost.

— Atunci trebuie să fi fost distrus. Poate chiar ți-a spus că i s-a terminat cariera. Dar tu te-ai gândit că a spus asta la supărare și nu l-ai băgat în seamă.

Mă uit lung la ea.

— Nu asta a spus, Grace? N-a spus că el considera că i-a luat sfârșit cariera?

— Ba da.

Dau din cap încet.

— Asta a spus.

— Deci de asta trebuie să se fi sinucis – pentru că n-a putut suporta eșecul.

— Asta trebuie să fi fost, aprob eu.

— Asta explică și de ce era atât de dornic să pleci. Voia să nu fii acolo ca să poată lua pastilele – se pare că le-a înghițit la scurt timp după plecarea ta. Știi de unde a făcut rost de ele? Adică, lua somnifere?

— Uneori, improvizez eu. Nu erau prescrise de un doctor, le-a cumpărat pur și simplu fără rețetă. Și Millie ia pastile din acelea – țin minte că el a întrebat-o pe doamna Goodrich cum se numesc.

— Faptul că el a știut că ușa camerei de la subsol nu se poate deschide din interior arată că și-a dat seama că s-ar putea să nu aibă destule pastile, dar era hotărât să se sinucidă.

Ia o gură de cafea.

— Aproape sigur poliția te va întreba despre cameră. Știi despre ea, nu-i așa, pentru că ți-a arătat-o Jack?

— Da.

— Vor mai dori să știe și pentru ce era camera, spune ea, jucându-se cu lingurița.

Pentru prima dată, pare nesigură de ea.

— Se pare că era zugrăvită în roșu, chiar și podeaua și tavanul, și că pe pereți atârnau tablouri cu femei care fuseseră bătute cu brutalitate.

Aud neîncrederea din glasul ei și aștept să-mi zică ce trebuie să spun la poliție. Dar ea nu-mi spune, pentru că n-are nicio explicație să-mi ofere, și între noi se așterne tăcerea. Așa că-i spun ce mi-a venit în minte în avion.

— Jack folosea camera ca un fel de anexă. Mi-a arătat-o la scurt timp după ce ne-am mutat în casă. A spus c-o găsea utilă să-și petreacă timpul acolo înainte de a pleca la tribunal, să răsfoiască dosarele și să se uite la dovezile fotografice. Spunea că-i era foarte greu să se pregătească psihic în casă, de aceea amenajase un birou separat la subsol.

Ea dă din cap aprobator.

— Și tablourile.

Simt un val de panică – uitasem de tot de portretele pe care mă silise Jack să i le pictez. Esther mă privește drept, forțându-mă să mă concentrez.

— Eu n-am văzut niciun tablou. Trebuie să le fi atârnat Jack mai târziu.

— Presupun că nu ți le-a arătat fiindcă erau foarte grăitoare și nu voia să te amărască.

— Probabil. Jack era foarte grijuliu în privința asta.

— S-ar putea să te-ntrebe dacă știai că ușa nu se poate deschide din interior.

— Nu. Am fost doar o dată acolo și n-am observat.

Mă uit la ea peste masă, dorind confirmarea că era un răspuns corespunzător.

— Nu-ți face griji, Grace, poliția o să se poarte cu menajamente cu tine. Nu uita că Jack le-a spus că ești fragilă psihic, așa că ei știu că trebuie să fie atenți.

Face o pauză.

— Poate ar trebui să speculezi puțin asta.

— De unde știi toate astea – cum a murit Jack, unde i-a fost găsit cadavrul, despre tablouri, ce o să mă întrebe poliția?

— Mi-a spus Adam. Povestea o să apară în toate ziarele de mâine, așa că s-a gândit c-ar trebui să fii pregătită.

Face din nou o pauză.

— Voia să-ți spună el, dar i-am zis că, întrucât tu și cu mine am fost ultimele persoane care l-au văzut pe Jack în viață, eu ar trebui să vin să te iau de la aeroport.

Mă uit lung la ea.

— Ultimele persoane care l-au văzut pe Jack în viață?

— Da. Știi tu, vinerea trecută când te-am luat să te duc la aeroport. Ne-a făcut cu mâna după ce am pus geamantanul tău în portbagaj. Era la fereastra biroului, nu-i așa?

— Da, spun încet. Era.

— Și, dacă-mi aduc aminte bine, mi-ai spus că n-a ieșit să te conducă până la poartă fiindcă voia să se apuce imediat de treabă. Dar ce nu-mi amintesc este dacă avea sau nu haina pe el.

— Nu... nu o avea. Și nici cravată nu avea, și-o scosese când s-a întors de la tribunal.

— Ne-a făcut cu mâna și apoi ți-a trimis ție o sărutare.

— Da.

Îmi dau seama brusc ce face ea, ce se oferă să facă și încep să tremur.

— Mulțumesc, șoptesc.

Simt că mă umflă plânsul.

— Nu înțeleg – ți-a spus Millie ceva? Îngân, conștientă că, și dacă Millie îi spusese lui Esther că Jack o împinsese pe scări, tot nu era un motiv suficient ca ea să mintă pentru mine.

— Doar că nu-i place George Clooney, spune ea zâmbind.

Mă uit nedumerită la ea.

— Atunci, de ce?

Mă privește drept.

— Ce culoare avea camera lui Millie, Grace?

Abia pot să rostesc cuvântul.

— Roșie, spun, cu glasul frânt. Camera lui Millie era roșie.

— Așa m-am gândit și eu, spune ea încetișor.

virtual-project.eu

